

Χρωματισμός

Του ~~Εξωτερικού~~

Κόσμου

Συνοχή Πρωτοτύ-
πων Πονημάτων

Χρήστου Παναγοπού-
λου

415

PA

4263

O.E.C.-Mappe Nr. 15

ΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΗΤΟΙ

ΕΥΛΟΓΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ

ΑΝΤΙΚΟΝΙΖΟΝΤΩΝ ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

Συμβολαιογράφου

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Π. ΜΑΝΤΖΑ

1896.

091
PA
4267

ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ

Απεικονίζοντων Τα Διαφορα Επιδεικνύοντα

ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΝΑΓΟΠΟΛΟΥ

Συμβολαιογράφου

ΒΙΒΛΙΟ
ΕΙΣ
ΠΑΤΡΑΣ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Π. ΜΑΝΤΖΑ

1896,

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐρχόμενος ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν περίβολον τοῦτον τῆς γῆς παρλαμβάνεται παρὰ τῶν γεννητόρων αὐτοῦ ἐν θήρῃσι καὶ σίμογαῖς, γαλουχεῖται καὶ ἐκτρέφεται ἐν τῇ νηπιῷ αὐτοῦ ἡλικίᾳ, ὡς ἔδοξεν ἡ κτίσασα τὸν πρῶτον ἄνθρωπον θεῖα Πρόνοια, τὴν ὁποίαν ἀποκαλοῦμεν Θεόν. Διότι ἄνευ τοιαύτης ποδηγεσίας, ὡς γνωστὸν ἀδύνατος καθίσταται ἡ διατροφή καὶ ζωογόνησις αὐτοῦ καὶ ἐκ τούτων πάντων ἐπιστεύσαμεν τὰς προπατορικὰς παραδόσεις, ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐπλάσθη καὶ ἐζωογονήθη τέλειος τῇ ἡλικίᾳ αὐτοῦ καὶ εἶδεν αὐτομάτως τὸν δημιουργήσαντα αὐτὸν ἐξ' οὗ ἐδιδάχθη καὶ παρεδόθη τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ὡς εἶρηται ἡ χριστιανικὴ ἱστορία. Καὶ πρὶν ἢ φέροι αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν ἐκτίσει τὸν οὐρανὸν, τὴν γῆν καὶ τὰς θαλάσσας κλπ. δῶσας εἰς ταῦτα τὴν φυσικὴν ἢ ὁρῶμεν λειτουργίαν, ἣτις παράγει πάντα τὰ χρειώδη πρὸς διατροφήν καὶ ὑπηρεσίαν αὐτοῦ, δῶσας αὐτῷ τὴν συνείδησιν καὶ τὸν λόγον καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἄρχοντα ἐπὶ τῆς γῆς· τὰ δῶρα ταῦτα παρὰ λαβὼν ὁ ἄνθρωπος ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐποίησεν τὴν κοσμογονίαν καὶ ἀπετέλεισθαι ὁ καλούμενος κόσμος τοῦς εἰς αὐτὸν ἐν ἰσομερίᾳ τὰς ἀπολαύσεις τῆς φύσεως ἐκείνης τῆς ἀπ' ἀρχῆς κτισθείσης, ἥτοι τοῦ ἡλιακοῦ φωτός τῆς ὑπὸ τὸν οὐρανὸν εἰκοδομηθῆς, τοῦ ἀναπνευστικοῦ ἀέρος τοῦ ποσίμου ὕδατος τῶν ἑμβῶρων καὶ ὑετῶν, τοῦ πυρὸς καὶ λοιπῶν. Εὐνόητον δ' ἐστὶν ὅτι πάντα τὰ λοιπὰ κτίσματα ὑπὸ τὸν οὐρανὸν, ἐγένοντο πρὸς ὑπηρεσίαν μόνον τοῦ ἀνθρώπου καὶ μόνον οὗτος ἐκτίσθη ἀπ' ἀρχῆς ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς ἐνσαρκος ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, ἐξ οὗ ὁ Θεὸς βεβαίως ἀξιοῖ καρπούς ἐπαξίους ἵνα εὐαρεστήσωσιν αὐτόν. Πορευθεὶς οὖν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν φαινήν δάδα τῆς διανοίας καὶ διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἐπελήφθη τῶν διαφόρων ἐπαγγελμάτων, ἐξ ὧν βιοπορίζεται καὶ συντηρεῖται διὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέχρις οὗ ἐκκοπεῖ ἐνὸς ἐκάστου ἡ κλωστή τοῦ ζωικοῦ νήματός του ἐπὶ τῆς γῆς. Τὰ διάφορα ταῦτα ἐπαγγέλματα ἅτινα ἐπελήφθη ὁ ἄνθρωπος, πληροῦσι τὰς διαφορὰς αὐτοῦ ἀνάγκας καὶ οὕτω ἐξυπηρετεῖται πᾶσα ἐπιβάλλουσα αὐτῷ ἀνάγκη καὶ λειτουργεῖ προσηκόντως ὁ ὁργανισμὸς τοῦ κόσμου· τὸν ὁργανισμὸν τοῦτον δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποτελέσῃ ὁ ἄνθρωπος ἄνευ θείας ἐμπνεύσεως, δοθείσης αὐτῷ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Διότι ἔδωκεν ὁ Θεὸς τὰς διαφορὰς ἐπιθυμίας εἰς αὐτόν καὶ ἐπελήφθη ἐκαστος εἰς τὸ ἐπάγγελμα ἐκεῖνο, ὅπερ ἐνεπνεύσθη ἐν τῇ

καρδία του ἐπειδὴ διασφύωνίας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ ἀποτέλεσμα τοιοῦτον καὶ νὰ κανονισθῇ ἡ τριαύτη λειτουργία ἥτοι ὁ εἰς νὰ ἐπιληφθῇ ἐπαγγέλματος κοπιώδους καὶ ποταποῦ καὶ ὁ ἕτερος νὰ ἐπιληφθῇ ἑτέρου ἀξιοπρεποῦς καὶ ὀλιγοπόνου, ἀλλ' ἔδωσεν ὁ θεὸς τὰς ἐπιθυμίας ταύτας εἰς αὐτὸν πεφυτευμένας ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ καὶ οὕτως ἐπλήρωσε τὸν σκοπὸν τῆς δημιουργίας του, ποιήσας πάντα ἐν σοφίᾳ καὶ προγνώσει καὶ ἐκ τῶν ἐπαγγελμάτων τούτων νὰ προσπορίζῃ τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ, δοὺς αὐτῷ τὴν ἀλάνθαστον λυχνίαν τῆς συνειδήσεως καὶ διανοίας, νὰ πληροῦται ἡ καρδία αὐτοῦ ἐξ ἀγαθότητος καὶ φιλοφροσύνης, χωρὶς νὰ ἐπιθυμήσῃ νὰ νοσηρισθῇ ἀδίκως τοὺς κόπους τῶν ὁμοίων του καὶ νὰ ὀρέγῃται εἰς τὰς βιοπεριστικὰς ἀπολαύσεις τῶν ἰδίων αὐτοῦ χειρῶν καὶ νὰ ἐξαγνισθῇ ἐν τῇ γῇ ἐν πλήρῃ δικαιοσύνῃ καὶ χρηστότητι, νὰ κατανοῇ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ καὶ νὰ γινώσκῃ, ὅτι τὸ σύμπαν τῆς φύσεως δι' αὐτὸν ἐκτίσθη, νὰ φιλοσοφῇ τὴν ἀδιατίμητον αὐτῆς ἀξίαν ἣν δὲν δύναται νὰ χτίσῃ ἀνθρώπινος χεὶρ, οὔτε νὰ τὴν διατιμήσῃ ἄνθρωπος, διότι μόνον δύναται νὰ διατιμήσῃ ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ὅπερ δύναται νὰ ποιήσῃ μόνος, ἀλλὰ καὶ δυνατὴ νὰ ἦτο ἡ διατιμήσις αὐτῆς, μὲ ποῖαν ὕλην ἠδύνατο νὰ τὴν διατιμήσῃ, ἀφοῦ ἡ ὕλη ἀνήκει εἰς αὐτὴν τὴν ὕλην τῆς φύσεως; Βεβαίως ἀφοῦ ἡ διὰ τὸν ἄνθρωπον δημιουργηθεῖσα φύσις εἶναι ἀτίμητος, ἀσυγκρίτως πλεόν καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὑπὲρ πλεόν ἀτίμητος καὶ ἀδιατίμητος καὶ ἀποτελεῖ τὸ ὄνειρον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος προΐοντος τοῦ χρόνου μεταβαλὼν τὰς συνθήκας ταύτας τῆς συνειδήσεως καὶ φιλοσοφίας ὑπέκυψεν εἰς τὰ σωματικὰ του πάθη καὶ ἐθεβύλωσε τὴν ἀξίαν αὐτοῦ τὴν ἀπ' ἀρχῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ δεθεῖσαν. Ἐμίσησε τὸν πλησίον αὐτοῦ ἐπεβουλεύθη τὴν ζωὴν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ καὶ ἐν γένει γοργῶ τῷ θήματι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρέχει εἰς τὴν ἀπώλειαν καὶ ἀψηφεῖ τὰ πάνσεφα δῶρα ἅτινα ἔλαβε παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἐκ τούτων πάντων παρακινούμενοι ἀπερχάσισαι ἐν νὰ τονίσωμεν τὴν διανοητικὴν μας λύραν καὶ νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν συνάντησιν τῶν διαφορῶν ἐπαγγελμάτων ἐντὸς τῶν ὁσίων ὅλος ὁ ἄνθρωπος τρέχει καὶ ἀγωνιᾷ ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὐχὶ ὡς ἐφῆμερος, παρεπίδημος καὶ πάροικος ἐπὶ τῆς γῆς ἀλλ' ὡς ἀθάνατος καὶ ἀναλωίματος, ὡς ἀπληστος καὶ ἀκόρεστος, ὡς πολυπράγμων καὶ υπερήφανος καὶ νὰ παιζώμεν εἰς τὰ διάφορα ταῦτα ἐπαγγέλματα τὰ σχετικὰ ἐγκώμια τὰ εἰκονίζοντα ὅσον τὸ δυνατόν τὴν συμβαίνουσαν κατὰστασιν ἐπ' αὐτῶν μὲ τὰ προσήκοντα χρώματα.

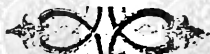
Ἵτι δὲ νὰ συζητήσωμεν καὶ παιζώμεν ἐπὶ διάφορων ἄλλων ἀντικειμένων, ἅτινα ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὡς ἀναγκαιότητες αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ πάν-

τα ἀφηγοῦμενοι—πραγματευόμεθα ὡς προεβήκαμεν τὴν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ
σύμπαντος κόσμου κτισθεῖσαν, φύσιν ἐν διαφόροις ποιήμασι καὶ ᾠδαῖς,
συζητοῦντες τὰ πλεονεκτήματα καὶ μειονεκτήματα τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς
βιούντος ἀνθρώπου, ἐξετάζοντες συνάμα καὶ τὰς ιδιότητες τῶν ἀλόγων
ἐπὶ γῆς ὄντων, περιγράφομεν καὶ ζωγραφίζομεν τὴν φύσιν εἰς τοὺς δώ-
δεκα μῆνας τοῦ ἐνιαυτοῦ, προσωποποιούμεν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ διαφό-
ρα ἐπαγγέλματά του, ψυχολογοῦμεν τὰς ἐπιθυμίας καὶ δεινότηματα αὐ-
τοῦ καὶ ἐξυμνοῦμεν ἱστορικά τινα γεγονότα τῆς Ἑλληνικῆς ἐπανα-
στάσεως. Τὴν δὲ συλλογὴν ταύτην τῶν διαφόρων ποιηματικῶν διη-
γημάτων μας τὴν ἀποτελοῦσαν τὸ θεκίμιόν μας τοῦτο ὑπὸ τὸν τίτλον
«ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ» δημοσιεύομεν μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν
ἐσχίστου ἀντικειμένου.

Παραίνων, ὅθεν τὸν λόγον, ἀφιερῶ εἰς τὴν δημοσιότητα αὐτὸ καὶ
ἐπικαλοῦμαι τὴν εὐχάριστον συνδρομὴν τῆς.

Ἐν Πατρὶσι τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1895.

ΧΡ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Ὁ προορισμός τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς, εἶναι θεοῦ λουλουδί,
Εἶναι τῆς γῆς ἀγλαΐσμα, εἶναι μικρ' ἀγγελοῦδι.

Πανθ' ὅσα βλέπει ὁ ὀφθαλμός, αὐτὸν ὑπηρετοῦσι,
Ἄστρα, σελήνη, ἥλιος, αὐτὸν ποδηγετοῦσι.

Ὁ ὁργανισμός ὅλος τῆς γῆς, ὑπὲρ αὐτοῦ κινεῖται,
Πᾶν κτῆνος καὶ πᾶσα πνοή, ἀπὸ Αὐτὸν φοβεῖται.

Τὰ σύμπαντα ἐκτίσθησαν, διὰ αὐτὸν καὶ μόνον,
Ἀπὸ τὸν ἄκτιστον θεόν, πρὸ πάντων τῶν αἰώνων.

Διότι τ' ἄλλα κτίσματά, ποῦ φέρουν πνοὴν ζῶσαν,
Δὲν ἔχουσι συνείδησιν, δὲν κτῶνται ψυχὴν δρῶσαν.

Ἐπ' οὐδενὶ κατανοῦν, δῆμιουργὸν καὶ κτίστην,
Οὐδ' ἔχουσι τὴν δυνάμιν, τὴν λογικὴν καὶ κρίσιν.

Διὸ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, θέλει ζητήσῃ λόγον,
Ποῦ τοῦδ' ὁδοὶ τὴν σύνεσιν, τὴν κρίσιν καὶ τὸν φρόγγον.

Θέλει νὰ εἶναι σέμνωμα, τὸ καύχημα καὶ κλέος,
Νὰ ἴσταται εὐπρόσωπος, μὲ κρίσιν καὶ μὲ σθένος.

Τοῦ ἔδωκε συνείδησιν, ὅλα νὰ κανονίξῃ,
Κ' αὐτὸν τὸν θεῖον δικαστήν, τὰ πάντα νὰ γνωρίζῃ.

Πανθ' ὅσα ἡ συνείδησις, δὲν συναινεῖ νὰ πράξῃ,
Ταῦτα ὀφείλει ὁ ἄνθρωπος, γενεχίως ν' ἀποτάξῃ.

Νὰ κτᾶται καθαρότητα, νὰ κτᾶται χρηστὰ ἦθη,
Νὰ μὴ ῥυπαίνῃ τὴν τιμὴν, ὅπου περιεβλήθη.

Νὰ βασιλεύσῃ ἡ αἰδῶς νὰ λαμπρυνθῇ ὁ εἶκος,
Ν' ἀξίζῃ ἡ εἰκογένεια, νὰ μὴ ὑπάρχῃ ῥυτίς.

Ἡ πρώτη κοινωνικὴ συνάντησις.

Ὅτε τὸν κόσμον γνώρισα, μικρὸς μικρὸς ἀκόμα.
κ' ἠνόησα πῶς πάτησα, χυμαὶ τῆς γῆς τὸ χῶμα.

Μοὶ φάνηκε περίβολος, χρυσὸς καὶ μυροβόλος
ποτὲ δὲν ἐφραντάσθηκα, πῶς ἦτο ἰσθόλος.

Σιγὰ. σιγὰ μεγάλων, σιγὰ ἐμπρὸς προϋχώρων,
καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν, γλυκεῖαν ἐθεώρουν.

Ὅτε πτηνὰ τὴν ἀνοιξίν, ἐγλυκοκελαδοῦσαν,
ὅτε καθῶσαν στὰ κλαρίχ καὶ χαϊδεύτ' ἀρχινοῦσαν.

Καὶ γαργαρίζαν εὐμορφα καὶ ἐκάλυνον τὴν φύσιν,
ὦ πόσον εὐφραίνόμευκα καὶ ἐθαύμαζα τὴν κτίσιν..

Ὅτε σ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ῥαχούλες περπατοῦσα,
καὶ ἐβλεπα χρυσοχόρταρα καὶ ἡ γῆ μυροβολοῦσε.

Θάμνους καὶ δένδρ' ἀνθίζοντα χρυσόχροα καὶ εὐώδη,
καὶ ἡ τρυγῶν τὸ ἔλεγε.....μέ' ἦχον μακρασμῶδη.

Καὶ ὁ ποιμὴν ἠγάλετο καὶ ἐπαίξε τὴν φλογέρα.
καὶ τόλεγε παθητικὰ καθ' ὅλην τὴν ἡμέρα.

Καὶ ἄσματα ἡρωϊκὰ ἐλάλη τῶν προγόνων,
μὲ τρόπον συγκινητικὸν πούχαν μεγάλον πόνον.

Ὅτε ὁ ἥλιος ἔδυνε, καὶ ἐγένετο ἐσπέρα,
καὶ φωτισμὸν μετέδιδε, εἰς τὴν ἐτέρην σφαῖρα.

Καὶ τ' ἄστρα ἀνεφάνοντο, καὶ ἡ φωτεινὴ Σελήνη,
καὶ ἐδείκνυν τὸ ἄπειρον καὶ τὴν μεγαλωσύνην.

Ἐπίστευα πῶς ὅλ' αὐτὰ, κτιζοῦσι παραδείσους,
χρυσὰς ἡμέρας καὶ ἀγαθὰς, χαρποιαὶς ἀμίσους.

Θὰ ἔχωμε κάτω στὴν γῆ, καὶ δὲν θὰ πικραθοῦμαι,
βίον μακρὸν θὰ ζήσωμεν, ποσῶς δὲν θὰ θληθοῦμαι.

Πλὴν τὸ κορμὶ μου ῥίγηζε, θαμβούμενον στὴν φύσιν,
στὸ φεβερὸν τοῦ σύμπαντος, ποῦ φαίνεται στὴν κτίσιν.

Μοὶ ἤρχοντο ἐνδιασμοὶ, αἰκαυνοὺς ὑρώμην,
καὶ εἰς πελάγη ἀχανῆ, ἔντρομος εὐρισκόμην.

Ἐφῶρον τέρψεις εἰς τινὰς, καὶ θλίψεις εἰς ἐτέρας,
θανάτους καὶ ἄλλα βόσταν, τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Καὶ πάλιν μοὶ πᾶρήρχοντο, ὅτι αὐταὶ αἱ σκέψεις,
καὶ ὄνειρα νεκρικὰ, μοῦ κτιζοῦν νέας τέρψεις.

ὦ ! σεῖς ψεύτικα ὄνειρα, ποῦ τὰ παιδιὰ πλανᾶται,
ὅλλθῃ καὶρός ν' ἀποδειχθῇ, πῶς τὰ καταγελάται.

ὦ ! σεῖς ποῦ δὲν ἀφήνεται, τ' ἀθῶν γὰρ γνωρίζουν,
στὴν μάταιον πλανήτην μας, τί δεῖ γὰρ προστηνέσθαι.

Νὰ διδασκῶν τὴν ἡθικὴν, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων,
νὰ μάθουν ποῦ βαδίζουσι, πῶς εἰς τὸν κόσμον ἦλθον.

Νὰ μάθωσι πῶς τὴν σποδὸς, πάλιν σποδὸς θὰ γίνουν,
τὸν νοῦν των ν' ἀνυψώσωσι, καὶ τὴν ψυχὴν λεπτύνουν.

Νὰ σεβασθῶν τὰ πάτρια, καὶ δεδομένα ἦθη,
τὰ θεῖα παρὰγγέλματα, ὧν ἡ γραφὴ μας βοῖθη.

Νὰ σεβασθῶσι τοὺς γονεῖς, καὶ τοὺς μεγάλαιτέρους,
νᾶχουν αἰδῶ στὰς πράξεις των, φερόμενα ἡμέρως.

Νὰ μὴ χωρήσῃ εἰς αὐτὰ, διεφθαρμένη ἔξις,
καὶ συνηθίσουν νεαρά, εἰς ἀνηθήκους λείξεις.

Καὶ ὅταν μεγαλώσωσι, νὰ εἶναι χρηστοὶ πολῖται,
νάντεπεξέλθουν τὰ δεινὰ ὡς οἱ καλοὶ ὑπῆλται.

Ὁ κόσμος ἔχει πόλεμον, βαδίζοντα μοιραίως,
κι' ὁ στρατιώτης ὁ καλός, ἐξέρχεται γενναίως.

Δὲν πείθεται εἰς θρυλήματα, τῶν ψευδοφιλοσόφων,
τῶν ὑπαρχόντων ἐν τῇ γῇ, πρὸς βλάβην τῶν ἀνθρώπων.

Τῶν σοφιστῶν ποῦ προσπαθοῦν, τ' ἀπόρρητα νὰ λύσουν,
νὰ βλασφημήσουν ἀκαιδῶς, καὶ νὰ σπερμολογήσουν.

Δῆθεν πῶς ἀντελήρθησαν, τὴν πλάνην τῶν ἀνθρώπων,
καὶ αἰωνίως μόνει των, δικάζεσθαι εἰς κόπον.

Κι' ὅσους ὀρθῶς πιστεύουσιν, τοὺς δεδομένους λόγους,
τοὺς κράζουσιν ἀπλοῦς, λωλοὺς καὶ μαρολόγους.

Ὡ! σεῖς οἱ ὀλιγόνοες, τί θέλετε νὰ πῆτε,
ὑψώσατε τὰ μάτια σας, καὶ καθαρὰ θὰ ἰδῆτε.

Δώδεκα μόνον ἄνθρωποι, ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην,
πτωχότατοι κι' ἀνίσχυροι, δράττουσι χριστιανισμὸν.

Λαοὶ ἐδιδασίσθησαν, καὶ θρόνους ἐσαλεύσαν,
καὶ μετὰ θεῖα ῥήματα, τὰ πλήθη σαγηνεύσαν.

Ὡς πρόβατα εἰσεχώρησαν, εἰς λύκους ἀθηράγους,
καὶ εἰς λαοὺς ἐπίροβους, ἀγροίκους καὶ βιρβάρους.

Ἐὰν αὐτοὶ δὲν εἴχαι, ὑπὲρ αὐτῶν τὰ θεῖα,
δὲν θὰ ἠδύνατο παρὲν, νὰ δρασσῶς ἐν θρησκείᾳ.

Εἶδον τι ἐδιδάχην, καὶ θὰ ὁδηγηθῶμεν,
τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν, χωρὶς νὰ κλονισθῶμεν.

Εἶδον πῶς ἐδιδάχην, στερήσεις κ' ἐγκρατείας.
αὐταπηνήσεις κοσμικὰς, καὶ ἐκχυτοθυσίας.

Τεράστιον φαινόμενον, νὰ δυνήθῃ εἰς ξένος,
ἀλλόθρησκος καὶ ταπεινός, νὰ ἀνατρέψῃ ἔθνος.

Νὰ μεταβάλῃ θρήσκευμα, καὶ νέον νὰ εἰσάξῃ,
τὰ πάτρια σεβάσματα, ὡς κόνιν νὰ τινάξῃ.

Δὲν μένει πλέον δυσταγμός, οὔτε ἀμφιβολία,
πῶς ἐκ θυμῶν ἔγεινε, ἡ τοῦ Χριστοῦ θρησκεία.

Ὡ! πολυπράγμων ἄνθρωπε, ποῦ τόσα διαπράττεις,
ἀκόμη δὲν ἠνόνησας, ποῦ σε τῆς γῆς διαβάτεις;

Διατί δὲν συλλογίζεσαι, ποῦ ἔχεις τόσῃ κρίσει,
ὅσον καιρὸν εἶσαι στὴν γῆν, νὰ κάμῃς καλὴν χρῆσιν;

Νὰ πορευθῇς μὲν ἀλήθειαν, καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃς,
τοῦ ὕδρωτός σου τὰ ψωμὲ, χωρὶς κακὸν νὰ κάνῃς.

Νὰ μὴ σοῦ γείνῃ νόσημα, πάθος ἢ ἀδίκια,
νὰ ξεγυμνώνῃς τοὺς πτωχοὺς, τὴν δύστυχὴν τὴν χήρην.

Νὰ μὴ ριζώσῃ τὸ κακὸν, θεμελιωθῇ ἡ ἐξίς,
νὰ μὴ κακίξῃς κατ' αὐτοῦ, πῶς δὲν μπερδεῖς νὰ κλέψῃς.

Τὸ θεωρῇς ἀδίκημα, ἂν ἄλλος σ' ἀδικήσῃ,
καὶ δι' ἐσὺ ἡδίκησας, δὲν θεὸς νὰ γείνῃ κρίσις.

Δὲν θέλεις κἄν νὰ τὸ σκεθῇς, τὸν νοῦν σου νὰ κουράσῃς,
τὰ ἔδικά σου ἐγκλημα, μόνος σου νὰ δικάσῃς.

Δισχύνεσαι καθ' ἑαυτὸν, ἵνα τὸ συζητήσῃς,
γνωρίζεις πῶς ἐξέπαντος, τὸν νοῦν σου θὰ ὀχλήσῃς.

Δὲν βλέπεις ὅπου ἵστανται, τοῦ ἄδου οἱ κεθμῶνες,
νὰ σὲ καταβροχθίσωσιν, ὡς λύκοι λυμεῶνες.

Ἴδὲ καὶ μετεννόησον, ψυχῇ τε καὶ καρδίᾳ,
πῶς ἐν βραχὺ ἀπέρχεσαι, ἐν ἄλλῃ κατοικίᾳ.

Καὶ σὺ ὦ χάρων κραταῖε, ποῦ πάντας αὐθαριέτως,
ἐξαφανίζεις τοὺς βροτοὺς, ὅλους ἀνεξαίρετως.

Δὲν θίγεις ἀπὸ δάκρυα, τῶν συγγενῶν καὶ φίλων,
οὐδὲ ποιεῖς ἐξαίρεσιν, πενήτων καὶ πλουσίων.

~~~~~
Παράκλησις θανάτου πρὸς τὸν Θεόν.

Ὁ θάνατος ἀπηύδῃ, πλέον νὰ θανατώνῃ,
καὶ ἐσυλλογισθῇ στὸν θεόν, ἐμπρὸς νὰ κλίνη γόνυ.

Ἐπῆγε κ' ἐγονάτισε, πολὺ συντετριμμένος,
 μέ τὴν καρδίαν πάλλουσαν, καὶ τεταπεινωμένος.

Με τὴν ὀφρὺν του χιμηλά, τὰ βλέφαρά του κάτω,
 μέ κεφαλὴν ὑποκλινῇ, βιγμένα τὰ μαλλιά του.

Τὴν ἄδειαν του ζήτησε, λόγον νὰ τῷ προσφέρῃ,
 τοὺς οἰκτιρμούς του ἤτησε καὶ ὕψωσε τὸ χέρι.

Εὐλογητὸς εἰ ὦ θεε, δημιουργέ τῶν ὄλων,
 ἀγέννητέ μευ πλαστουργέ, σὰς ὑποβάλλω πόνον.

Ὅτε τὸ γένος τῶν βροτῶν, ἔκτισας ἐν σοφίᾳ,
 κ' ὄλον τὸ σὺμπαν ἔπηξας, μέ τάσῃ φαντασίαν.

Ὡς ἐδοξας δὲν ἔπαυσας, βροτοὺς νὰ θανατώνω,
 χωρὶς καμιν ἐξήρειςιν, χωρὶς νὰ ἔχω πόνον.

Ἀλλαλαγμοὶ καὶ ὀλοφυρμοὶ, μῦθος εἶναι γιὰ μένα,
 πατέ δὲν εὐσπλαγχνίσθηκα, θυμῶν δακρυσμένα.

Βοή ἀέναντος ἤχεϊ, στὰ κορταῖά μου ὦτα,
 οὐδεὶς ποτέ δυνήθηκε, νὰ μοῦ σφαλίσῃ πόρτα.

Ἵπλιν ἄϋλον μ' ἔκτισας, κ' ἔχω διττὰ προσόντα,
 ὡς ὕλικός καὶ ἄϋλος, νὰ φρῶ ἐνσάρκῃ ὄντα.

Τὰς θύρας καὶ ἂν μοῦ κλείσωσιν, εἰκόλως ἔσω βαίνω,
 καὶ θανατόνω στήν στιγμὴ καὶ πάλιν ἐξω βγαίνω.

Οὔτε λεθέντες καὶ παιδιᾶ, λυπήθηκα ποτέ μου,
 οὔτε τὰς χήρας καὶ ὀρφνὰ, ἠλέησα, θεέ μου.

Μᾶλλον πολλάκις γέλασα, στοὺς θρήνους τῶν πλουσίων,
 π' ἐκόπτοντ' ὅταν ἔθνησκον, οἱ συγγενεῖς πλησίον.

Ποῦ νόμιζον, ὅτι στήν γῇ θὰ ζοῦν νᾶχουν λειβάδια,
 καὶ τρυφιλῶς νὰ χιρίζεται, λές καὶ νὰ εἶχον ἄδεια.

Σᾶν ἐνθυμοῦμαι μιὰ φερά, μέ μιὰ ψυχὴ πλουσίου,
 ποῦ σὸν αἰθέρι βιάδιζον, μέ πρόσταγμα κυρίου.

Καὶ ἤρχισε νὰ κόπτηται νὰ μοὶ παραπονῆται
 ὁ κόσμος πῶς πλανήθηκε Θεόν νὰ μὴ φοβῆται.

Τὸν πλάνησαν οἱ ὕλισται, λέγουν πῶς εἶνε ὕλη
 ὅτι ψυχὴν δὲν ἔχουσιν ὥσπερ νὰ ὦσι σκύλοι.

Τυφλοὶ, τυφλοὺς ποδηγετοῦν, πλανώμενοι πλανῶσι
 καὶ εἰς ἓνα λάκκον ρίπτωνται ὅσοι δὲν ἔχουν γνῶσι,

Εἰς ταῦτα κ' ἐγὼ πίστευσα κ' εἶμαι κηλιδωμένος
 ἀπὸ ἀληθ' ἀμφοτέρωθεν εἶμαι βεβαρυμένος.

Παρκαλῶ σε μοῦλεγε ἐδῶ ποῦ ὁδηγοῦμαι.
 ποῖον θά συναντήσωμεν τί θ' ἀπολογηθῶμεν,
 Ἐγὼ τῷ ἀνταπήντησα αὐτὸ μὴ σέ ταράττει
 τὰ πάντα εἶνε ἔτοιμα γραπτὰ εἰς μέγαν χάρτην.
 Ἐν ἀκαρεὶ θά δικασθῆς χωρὶς ἀπολογίαν.
 θά πληρωθῆς ὡς δούλευσας μὲ χωρὶς ἀδικίαν.
 Ἀπήντησεν ὁ ἄθλιος πολὺ τεταραγμένος
 ἔχε ὕειαν θάνατε καὶ εἶχε δικασμένους.
 Κ' αὐτοστιγμὴ κηρυγνέσθηκε ὅτ' ἀτάραχα τοῦ Ἀδῶν
 οἰμῶζων φρυαττόμενος μετὰ ρωνῆς ἀναῦδου.
 Βύλογητός εἰ ὦ Θεέ δέξου τὴν ἱκεσίαν
 τοῦ δούλου σου τοῦ ταπεινοῦ δώσε τὴν ἐξουσίαν.
 Νὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ κάμνη τινα χάρι
 ὅπου νομίζει δίκαιον. θάνατον ν' ἀνελάλῃ.
 Νὰ παρτεῖνῃ τὴν ζωὴν ὅπου αὐτὸς νομίζει.
 ὅπου εἶνε φιλόφρων. ἐκεῖ νὰ τὴν χαρίζῃ.
 Εἰς ταῦτα ὁ δημιουργὸς δεινῶς ἀντ' ἀπεκρίθη.
 δὲν διορᾷ ὦ θάνατε τὸ χῦτον ποῦ δὲν νήθει.
 Ἄλλ' ὅμως μεγαλύνεταί χωρὶς νὰ κάμῃ κόπον.
 καὶ πάλιν ἀφανίζεται καὶ ἐκκενεῖ τὸν τόπον.
 Καὶ τακτικ' ἀναφύεται μετὰ τὴν ἰδίαν τύχην
 καὶ ὅτ' αὖ σωτὰ πληρώνηται μετὰ τὸν ἴδιον πῆχυν.
 Σὺ δὲν γινώσκεις μέλλοντα οὔτε καὶ τὸ μοιραῖον.
 δὲν ἔχεις θέσιν νὰ λαλῆς εἰς ζήτημα σπουδαῖον.
 Πλὴν σ' ἐπιτάσσω νὰ κυττᾷς ἀπχύστως τὴν δουλειά σου
 σύμβουλε εἰς τινα λαλήῃς καὶ ἔλα ὅτ' αὖ μυαλά σου.

Ἐπιθυμία Ἰατροῦ.

Παθητικὸν ἐπάγγελμα ἐτάχθη νὰ δουλεύω,
 καὶ μετὰ τὸν γάμον τῆς βαλῆς ὡς λέων νὰ παλαίσω.
 Ἀφ' ἧς ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸς ἐμπρὸς ἐβγήκε.
 καὶ οὐδένα ἐκ τῶν γηγενῶν εἰς τὴν ζωὴν ἀφῆκε.
 Πλὴν δὲν ἔχω παράπονον, ἂν παίρνει τοὺς γερόντους.
 ὅτι αὐτοὶ ἐξόρλησαν ὅλον τὸ μερδικὸν τους.

Δι' ὃ ἡ θεία πρόνοια τοῦ ἔδωσε σημαία,
τεῦδωσε ὅπλα ἀήττητα ἀτρόπωτα γεναῖα.

Τεῦδωσε ἄϋλα πτερὰ σκῆπτρον θεοφρασμένο,
νὰ τ' ἀτενίσ' ἀδυνατεῖ ὄμμα πιλοκτισμένο.

Ὅλαι αἱ τέχναι πίπτουσι, κύπτ' ἡ φιλοσοφία,
δὲν εἶνε τέχνη ἀνθρώπινος, εἶν' παντοδυναμία.

Τὴν μία πτέρνα ἔχει στὴν γῆ, στοὺς οὐρανοὺς τὴν ἄλλην,
καὶ ἀνάως τοὺς ἑροτοὺς, κόπτει μὲ παραζάλην.

Αἱ βασιλεῖαι τρέμουσιν οἱ θρόνοι εἶνε μῦθοι,
αἱ ὕλαι καὶ τὰ πλούτη τοὺς ὡς χόρτον ἠφάνισθη.

Πεῦ γρήγορα ξηραίνετε, μαραίνετε τὸ κάλλος,
οὕτως εἶνε ὁ ἀνθρώπος ὅπου φρονεῖ μεγαλῶς.

Στὸ φάσμα του ἐτρόμαξαν γεναῖα παλληκαῖρια,
σατράπαι κι' αὐτοκράτορες ποῦ εἶσαν λεοντάρια.

Ἐπέκυψαν στὸ νεῦμα του στὸν ἄδη κατεβήκαν,
καὶ πλεον τὰ ματάκια τους στὸν κόσμον δὲν ἐβγῆκαν.

Κοιμάται τόση λεβεντιά κάτω βαιθεῖα στὸν ἄδη,
νὰ ὁμιλήσῃ δὲν μπορεῖ οὐδ' ἄσμα νὰ ἔδῃ.

Τὸ πνεῦμα τοὺς ἐξέφυγε κ' ἔχασε τὴν φωνήν της,
στοὺς οὐρανοὺς ἀνέβηκε σ' αὐτοὺς εἶνε πολίτης.

Καὶ μὲ μεγάλ' ὑπομονὴ τὸν Πλάστην περιμένει,
νὰ τὴν ἐγείρῃ στὴν ζωὴν ποῦ εἶνε νεκρωμένη.

Τὸ πνεῦμα της νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸ πικρὸν της σῶμα,
τόσους αἰῶνας ποῦ ὕπνει μέσα στῆς γῆς τὸ χῶμα.

Δέσμαι Ὑψίστε θεέ, Χριστέ δικαιοκρίτα,
τὴν εὐλογίαν Σου ζητῶ νὰ λάβω παραυτίκα.

Νὰ μὲ φωτίσῃς νὰ εὐρῶ φάρμακα ἱαμάτων,
νὰ σώζω τὰς νεότητας νὰ δρῶ κατὰ θανάτων.

Πικραίνομαι πᾶσα στιγμὴ, δὲν ἔχω ἡσυχίαν,
ποῦ βλέπω κι' ἀφανίζονται ὑπάρξεις μ' ἀγωνίαν.

Οἱ ὀρθῆνοι καὶ οἱ κοπετοὶ πληγώνουν τὴν καρδιά μου,
πολλάκις θάμβος μ' ἐνοχλεῖ καὶ δὲν βλέπω μπροστά μου.

Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὁ θάνατος νὰ παύσῃ,
οὐδ' ἦν ἀξιολύπητος ὅστις τοὺς γέροντας κλαύσει.

Διότι ἡ θεία πρόνοια τὰ ἔχει κανονίσει,
ὅστις στὸν κόσμ' ἐβύληθες, ὁ βίος του θὰ σβύσῃ.

Θὰ ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν, θὰ καταβῇ στὸν ᾄδη.
 δὲν θὰ ξανάλθῃ εἰς τὴν γῆν δὲν ἔχει ἄλλο μαιράδι.
 Ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ, ὅλα τῆς γῆς τὰ χόρτα,
 ἐκεῖνα ποῦ γιastreύουνε καὶ κλείουν χάρου πόρτα.
 Ποῦ δὲν ἀφίνουν νὰ ἐμβῇ τὸν χάρον νὰ θερίσῃ,
 ἀκαίρως τοὺς πικροὺς βροτοὺς νὰ τοὺς ἐξαφανίσῃ.
 Ἄλλ' ὄνειροπολήματα θὰ ᾔην οἱ λογισμοὶ μου,
 ποτὲ τοιοῦτον θάτανον θὰ ἰδῶ στὴν πρακτικὴν μου.
 Ὅτε τ' ἀστέρι τῶν Γρικῶν ἡσθένει ἐν Πετροπόλει,
 καὶ κατεβλήθη μὲ σπουδὴν ἡ ἐπιστήμη ὅλη.
 Σ' ὅλον τὸ σύμπαν ἔγραψαν νὰ εὑρεθῇ βοτάνι,
 ἢ Ἀλεξάνδρα νὰ σωθῇ νὰ γιastreυθῇ νὰ γιάνῃ.
 Ἀπὸ δυσμῶν κι' Ἀνκτολῶν συχνὰ τηλεγραφοῦσαν,
 οἱ ἱατροὶ ὅλης τῆς γῆς ἀπαύστως μελετοῦσαν.
 Πρίγκηπες κι' Αὐτοκράτορες ἔσπευδον μ' ἀγωνίαν,
 ἢ Ἀλεξάνδρα νὰ σωθῇ νὰ βγῇ στὴν κοινωνίαν.
 Ἄλλ' ὅτι ἐγράφη νὰ γενῇ αὐτὸ ἐξετελέσθη,
 καὶ ἡ ζωὴ τῆς ἐσβυσε, ὡς χλόη ἀπωλέσθη.
 Οὐδ' ἐπιστήμη, οὐδὲ χρυσὸς χωρεῖ νὰ συντελέσῃ,
 Ἐκεῖ ποῦ βούλετ' ὁ Θεὸς ὑπαρξίν ν' ἀπολέσῃ.
 Πλὴν κλίνω τὸν αὐχένα μου, κύπτων εἰς τὸ μαιραῖον,
 καὶ ὅτι πράττει ὁ Θεὸς τὸ δέχεμ' ὡς ὥραϊον.

Δικαστὴς καὶ Δικαιοσύνη

Δικαιοσύνην ὁ Θεὸς ἔχει ὡς πρῶτον λόγον,
 θεμέλιον τῆς ἀρετῆς βάσιν περὶ τῶν ὅλων.
 Εἰς ταύτην ζωγραφίζονται νόμοι καὶ Προφῆται,
 ὡς φρεσφόρος ἄγγελος λάμπει καὶ δαδουχεῖται.
 Τὸ πᾶν σ' αὐτὴν συνδέεται σ' αὐτὴν ζωογονεῖται,
 στὴν ρίζαν τῆς θλαστάνουσι εὐχρηστοὶ μαργαρίται.
 Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλονται ὅτε αὐτὴν ὁρῶσι,
 οἱ ἄγγελοι σεμνύνονται μελοδικῶς βοῶσι,
 Ὁ τῶν ἀπάντων πλαστευργὸς ἐκεῖ ἐπισκιάζει,
 εἰς τὰς καρδίαις ποῦ εἰκεῖ, φῶς θεῶν κατχυγάζει.

Ὅτε ἔδημιούργησε τοὺς δύο πρωτοπλάστους,
παρθένον ταύτην ἔδωσε καὶ ἔβαλον στὴν καρδιά τους.

Καὶ τούτους ἐνετείλατο ἀγνώως νὰ τὴν φυλάξουν,
ἐκ τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως καρπὸν νὰ μὴ πειράξουν.

Ἀλλὰ τοῦτο ἠθέτησαν καὶ ἔφαγον ἀπ' τὸ ξύλον,
καὶ ἠδίκησαν τὸν Πλαστοργὸν δόντ' αὐτοῖς τὸν βίον.

Ἐνόμισαν ἐκ τοῦ καρποῦ ἐκείνου ὅταν φάγουν,
θὰ γίνωσιν ἰσότιμοι νίκην θὰ καταγάγουν,

Ἐνέσκηψεν ἐγῶϊσμός ἔσω εἰς τὴν καρδιά τους,
θεοὶ καὶ αὐτοὶ νὰ γίνωσιν τοῦ οὐρανοῦ κράτους.

Φθόνος βεβαίως ὥθησε εἰς τόσῃ ἀφροσύνην,
καὶ τοὺς ἐποδηγέτησε εἰς τὴν ἀγνωμοσύνην.

Κ' ἠνάγκασαν τὸν ποιητὴν νὰ τοὺς καταδικάσῃ,
ἀπὸ τὸν τόπον τῆς Ἐδέμ ἔξω νὰ ἐκτυνάξῃ.

Ὡ πρῶτῃ δίκῃ εἰς τὴν γῆν ποῦ τότε ἀπηγγέλθη,
κατὰ τῶν προπατόρων μας ὡς βέλος ἐκτοξευθῇ.

Ἐτρεμες ὁ παράδεισος στὴν ἐτυμγορίαν,
οἱ ἄγγελοι ἐξίσταντο εἰς τὴν ἀπαγγελίαν.

Ποῦ ὁ θεὸς ἀπήγγειλε μὲ τόσῃ ἀγωνίᾳ,
ποῦ παρευθὺς ὁ ἄνθρωπος ἔπραξεν ἀμαρτίαν.

Ὅτε ἡ Εὐὰ καὶ Ἀδὰμ ἔφευγον ἀπ' ἐμπρὸς του,
ὁ Ἥλιος ὥχριασε ἡμαύρωσε τὸ φῶς του,

Τὰ ἄστρα ἰσαλεύοντο ὀρώμενα τὸν Πλάστην,
ποῦ παραχρῆμα ἐδίκασε τῆς γῆς τὸν πρῶτον δράστην.

Τούτους ἀφοῦ ἐξώρισεν ἀπὸ τοῦ παραδείσου,
μὲ κόπον εἶπε τοῦ Ἀδὰμ νὰ κτήσῃς τὴν τροφὴν σου.

Καὶ σὺ ὦ Εὐὰ ν' ἀποκτᾷς τὰ τέκνα σου μὲ θλίψιν,
καὶ ἀφοῦ ἐκτίσῃς τὴν ποινὴν δὲν θάχῃς πλέον τύψιν.

Καὶ σὺν θεῷ νὰ βαίνειτε μέχρις ἐπιστροφῆς σας,
σ' αὐτοὺς τοὺς κόλπους τῆς Ἐδέμ τῆς γῆς τῆς πατρικῆς σας.

Ταῦτα καὶ αὐτοὶ ἐδίδαξαν εἰς ὅλους τῶν τοὺς γόνους,
χωρὶς νὰ παρεκλίνωσιν ἀπὸ τοῦ θεοῦ τοὺς νόμους.

Ὁ Καὶν ὅμως φθονερὸς ἀδίκως ὀργιάζει,
κατὰ τοῦ ἀυταδελφοῦ του Ἀβελ, μοχθηρίαζει.

Ὁ Ἀβελ ὄντως εὐλαβῆς ἀσμένως θυσιάζει,
πρὸς τὸν θεόν του, τοὺς καρποὺς χωρὶς νὰ ἐνδιαξῇ

Θὰ ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν, θὰ καταβῇ στὸν ἕδην.
 δὲν θὰ ξανάλθῃ εἰς τὴν γῆν δὲν ἔχει ἄλλο μοιράδι.
 Ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ, ὅλα τῆς γῆς τὰ χόρτα,
 ἔκείνα ποῦ γιastreύουνε καὶ κλείουν χάρου πόρτα.
 Ποῦ δὲν ἀφίνουν νὰ ἐμβῇ τὸν χάρον νὰ θερίσῃ,
 ἀκαίρως τοὺς πικροὺς βροτοὺς νὰ τοὺς ἐξαράνισῃ.
 Ἄλλ' ὄνειροπολήματα θὰ ᾔην οἱ λογισμοὶ μου,
 ποτὲ τοιοῦτον βότανον θὰ ἰδῶ στὴν πρακτικὴν μου.
 Ὅτε τ' ἀστέρι τῶν Γρικών ἡσθένει ἐν Πετροπόλει,
 καὶ κατεβλήθη μὲ σπουδὴν ἡ ἐπιστήμη ὅλη.
 Σ' ὅλον τὸ σύμπαν ἔγραψαν νὰ εὑρεθῇ βοτάνι,
 ἡ Ἀλεξάνδρᾳ νὰ σωθῇ νὰ γιastreυθῇ νὰ γιάνῃ.
 Ἀπὸ δυσμῶν κι' Ἀντολῶν συγὰ τηλεγραφοῦσαν,
 οἱ ἱατροὶ ὅλης τῆς γῆς ἀπαύστως μελετοῦσαν.
 Πρίγκηπες κι' Ἀυτοκράτορες ἔσπευδον μ' ἀγωνίαν,
 ἡ Ἀλεξάνδρᾳ νὰ σωθῇ νὰ βγῇ στὴν κοινωνίαν.
 Ἄλλ' ὅτι ἐγράφη νὰ γενῇ αὐτὸ ἐξετελέσθη,
 καὶ ἡ ζωὴ τῆς ἔσβυσε, ὡς χλόη ἀπωλέσθη.
 Οὐδ' ἐπιστήμη, οὐδὲ χρυσὸς χωρεῖ νὰ συντελέσῃ,
 Ἐκεῖ ποῦ βούлет' ὁ Θεὸς ὑπαρξίν ν' ἀπελέσῃ.
 Πλὴν κλίνω τὸν αὐχένα μου, κύπτων εἰς τὸ μοιραῖόν,
 καὶ ὅτι πράττει ὁ Θεὸς τὸ δέχομ' ὡς ὥραϊον.

Δικαστὴς καὶ Δικαιοσύνη

Δικαιοσύνην ὁ Θεὸς ἔχει ὡς πρῶτον λόγον,
 θεμέλιον τῆς ἀρετῆς βάσιν περὶ τῶν ὅλων.
 Εἰς ταύτην ζωγραφίζονται νόμοι καὶ Προφῆται,
 ὡς φρεσφόρος ἄγγελος λάμπει καὶ δαδουχεῖται.
 Τὸ πᾶν σ' αὐτὴν συνδέεται σ' αὐτὴν ζωογονεῖται,
 στὴν ρίζαν τῆς θλαστάνουσι εὐχρηστοὶ μαργαρίται.
 Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλονται ὅτε αὐτὴν ὁρῶσι,
 οἱ ἄγγελοι σεμνύνονται μελοδικῶς βοῶσι,
 Ὁ τῶν ἀπάντων πλαστευργὸς ἐκεῖ ἐπισκιάζει,
 εἰς τὰς καρδίᾳς ποῦ οἰκεῖ, φῶς θεῶν κατχυγάζει.

Ὅτε ἔδημιούργησε τοὺς δύο πρωτοπλάστους,
παρθένον ταύτην ἔδωσε καὶ ἔβαλον στὴν καρδιά τους.

Καὶ τούτους ἐνετείλατο ἀγνῶς νὰ τὴν φυλάξουν,
ἐκ τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως καρπὸν νὰ μὴ πειράξουν.

.Αλλὰ τοῦτο ἠθέτησαν καὶ ἔφαγον ἀπ' τὸ ξύλον,
καὶ ἠδίκησαν τὸν Πλαστουργὸν δόντ' αὐτοῖς τὸν εἶον.

Ἐνόμισαν ἐκ τοῦ καρποῦ ἐκείνου ὅταν φάγουν,
θὰ γίνωσιν ἰσότημοι νίκην θὰ καταγάγουν,

Ἐνέσκηψεν ἐγωῖσμός ἔσω εἰς τὴν καρδιά τους,
θεοὶ καὶ αὐτοὶ νὰ γίνωσιν τοῦ οὐρανίου κράτους.

Φθόνος βεβαίως ὤθησε εἰς τόσῃ ἀφροσύνην,
καὶ τοὺς ἐποδηγέτησε εἰς τὴν ἀγνωμοσύνην.

Κ' ἠνάγκασαν τὸν ποιητὴν νὰ τοὺς καταδικάσῃ,
ἀπὸ τὸν τόπον τῆς Ἐδέμ ἔξω νὰ ἐκτυνάξῃ.

Ὡ πρώτη δίκη εἰς τὴν γῆν ποῦ τότε ἀπηγγέλθη,
κατὰ τῶν προπατόρων μας ὡς βέλος ἐκτοξεύθη.

Ἐτρεμες ὁ παράδεισος στὴν ἐτυμηγόριαν,
οἱ ἄγγελοι ἐξίσταντο εἰς τὴν ἀπαγγελίαν.

Ποῦ ὁ θεὸς ἀπήγγειλε μὲ τόσῃ ἀγωνίᾳ,
ποῦ παρευθὺς ὁ ἄνθρωπος ἔπραξεν ἀμαρτίαν.

Ὅτε ἡ Εὐὰ καὶ Ἀδὰμ ἔφευγον ἀπ' ἐμπρός του,
ὁ Ἥλιος ὠχρίασε ἡμαύρωσε τὸ φῶς του,

Τὰ ἄστρα ἰσαλεύοντο ὀρώμενα τὸν Πλάστην,
ποῦ παραχρῆμα ἐδίκασε τῆς γῆς τὸν πρῶτον δράστην.

Τούτους ἀφοῦ ἐξώρισεν ἀπὸ τοῦ παραδείσου,
μὲ κόπον εἶπε τοῦ Ἀδὰμ νὰ κτήσῃς τὴν τροφὴν σου.

Καὶ σὺ ὦ Εὐὰ ν' ἀποκτᾷς τὰ τέκνα σου μὲ θλίψιν,
καὶ ἀφοῦ ἐκτίσῃς τὴν ποινὴν δὲν θάχῃς πλέον τύψιν.

Καὶ σὺν θεῷ νὰ βαίνειτε μέχρις ἐπιστροφῆς σας,
σ' αὐτοὺς τοὺς κόλπους τῆς Ἐδέμ τῆς γῆς τῆς πατρικῆς σας.

Ταῦτα καὶ αὐτοὶ ἐδίδαξαν εἰς ὅλους τὸν γόνους,
χωρὶς νὰ παρεκλίνωσιν ἀπὸ τοῦ θεοῦ τοὺς νόμους.

Ὁ Κáιν ὅμως φθονερὸς ἀδίκως ὀργιάζει,
κατὰ τοῦ αὐταδέλφου του Ἀβελ, μοχθηρίαζει.

Ὁ Ἀβελ ὄντως εὐλαβὴς ἀσμένως θυσιάζει,
πρὸς τὸν θεόν του, τοὺς καρποὺς χωρὶς νὰ ἐνδιαζῇ

Καὶ ταύτην δέχετ' ὁ θεὸς τὴν πίστην τοῦ γνωρίζοντος,
καὶ ὁ Ἄβελ ἀγαλλόμενος τῶν πλάστων μακαρίζων.

Ὁ ὁδελυρὸς Καὶν φθονεῖ πρὸς αὐτοῦ θυσίαν,
δὲν γίνεται ἀποδεκτὴ ὡς μὴ εὖσα γνησίαν.

Διότι ἐκ τῶν ποιμνίων τοῦ δροσφόρου ζωὴν σφάζει,
φέρει ὡς βλοκαύτωμα ὡς δῶρα θυσιάζει.

Καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς ὡς ὁ ἄχαρος δαίμων,
ὑπεύλως παρεφύλαττε μακύνμενος καὶ τρέμων.

Πότε νὰ εὕρῃ τὸν κακὸν, τὸν Ἄβελ νὰ φονεύσῃ,
ἀπὸ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ.

Ὡς καὶ τὸν ἐθανάτωσε τὸν φθόνον νὰ κορέσῃ,
χωρὶς καρδίαν ἀδελφικὴν πᾶσι νὰ τὸν πονέσῃ.

Εἰς τοῦτο μέρος ἀπαντᾷ τὸ Εὐαγγέλιόν μας,
τὴν συμβουλὴν πρὸς ἐδωσέν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μας.

Ὅστις γνωρίσει πονηρὸν ἔχων τὸν ὀφθαλμόν του,
νὰ ἐξερύξῃ, λέγ' αὐτὸν ἀπὸ τοῦ προσώπου του.

Δὲν εἶνε ἄλλο φάρμακον νὰ τὸν καθησιγάσῃ,
ἀλλ' εἶναι προτιμώτερον σκληρῶς νὰ τὸν πατάξῃ.

Πρὸς πρόληψιν τῶν κακιῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους,
κατῳρώσασαν οἱ συνετοὶ μετὰ μεγάλου σθένους.

Καὶ ἵδρυσεν Βασίλειαν φρουρὰς καὶ τοπαρχίας,
καὶ ἔκκαμαν δικαστήρια κρίνοντα ἀδικίας.

Στοὺς οὐρανοὺς κρίν' ὁ θεός, στὴν γῆν κρίνουν οἱ Νόμοι,
κρίται τοὺς ἐφαρμόζουσι σὺν τῇ ἰδίᾳ γνώμῃ.

Ὡς φοβεράν ὑπεροχὴν ἔχεις δικαιοσύνην,
ὅλοι ἐκ σοῦ προσμένουσιν τὴν κοσμικὴν γαλήνην.

Σὺ δράττεις μὲ τὸ σκῆπτρον σου πατάσεις τὴν κακίαν,
κτυπᾷς τὰ κακουργήματα πτοεῖς τὴν ἀδικίαν.

Ἐχεις καθῆκον ὑψιλόθ' καὶ δικαιοδοσίαν,
νὰ συγκρατῇς τοὺς γηγενεῖς νάχουν φίλονομίαν.

Ταῦτα ἐτάχθης νὰ φρουρῇς μὲ τὴν ἰσορροπίαν,
χωρὶς νὰ κάμῃς χάριτας καὶ προσωποληψίαν.

Ἐν γένει ὅλ' οἱ ἔθνη μοι ὅλοι αἱ Βασιλεῖαι,
τὰ πλοῖα καὶ τὰ φρούρια, στρατοὶ καὶ τοπαρχίαι.

Πρὸς χάριν σου ἐκτίσθησαν, δικαίως ὡπὼς δράσσης,
τοὺς ἀπηθεῖς νὰ τιμωρῇς, ἀδίκους νὰ πατάσῃς.

Ἐκεῖ ποῦ θέμις λειτουργεῖ μὲ τὸν προσωριμὸν τῆς,
φύονται ἀγλαεὶς καρποὶ λάμπει τὸ πρόσωπόν τῆς.

Κοσμεῖ τὰ δικαστήρια, τὸν σεβασμὸν ἐμπνέει,
παρηγορεῖ τοὺς ὄρφανούς, τοὺς ἄρπαγας ἐκπνέει.

Μαραίνηται ἡ ἀρπαγὴ νεκροῦται ἡ κακία,
πᾶς ἄδικος ἀποθαρρεῖ ὡρῶν ἰσχυρίαν.

Ὁ πλοῦτος τότε ἱλιγγιᾷ, βλέπων πῶς ὀλισθαίνει,
καὶ ὁ χρυσὸς καὶ ἄργυρος οὐδόλως ἐπεμβαίνει.

Μύρα σκορπίζει εὖσσμα καὶ εὐφραίνει τὰς καρδίαν,
καὶ εὐχαριστεῖ τοὺς πληθυσμούς ὅλης τῆς πολιτείας.

Τότε ἐξωραίζονται τερπνῶς τὰ καθεστῶτα,
παύσους τὰ παράπονα, δράττονται τὰ γεγονότα.

Ὁρθοποδοῖ ἡ Κυβέρνησις, κρατύνεται ὁ θρόνος,
μεγαλουργεῖ ὁ ἐθνισμός, λαμπρύνεται ὁ Νόμος.

Ταῦτα δὲ πάντα ποῦ λαλῶ τότε θὰ κρατυνθῶσι,
ὅταν καλῶς προσέξωσι αὐτοὶ που κυβερνῶσι.

Δεῖται ἡ θέμις ν' ἐκραιφθῇ ὅπως τὸ ἐπιτρέπει,
ἡ τωρινὴ συντήρησις νὰ ζήσῃ ὅπως πρέπει.

Συμφῶνως πρὸς τὰς σχέσεις τῆς καὶ πρὸς τὰ ἐξοδά τῆς,
νὰ ἐξαρκῇ καὶ ἀποζῇ ἀπὸ τὸν ἰδρωτά τῆς.

Νάχει τὸν νοῦν τῆς ἡρεμον καὶ διαυγὲς τὸ πνεῦμα,
καὶ ὑψηλὰ νὰ ἴσταται νὰ φέρῃ βαρὺ νεῦμα.

Νὰ καμπουριά ὁ ὕλιστής νὰ κλίνη τὸν αὐχένα,
νὰ ἀτονῇ νὰ εἰσελθῇ στῆς θέμιδος τὴν πένα.

Νὰ μὴ ἀσκή ἐπιρροὴν σ' αὐτὴν τὸ δάνειόν του,
ν' ἀδυνατ' ἡ σαγήνη του τὸ ἄθλιον δίκτυόν τον.

Νὰ πύσῃ ὁ πολιτευτὴς σ' αὐτὴν νὰ ἐπεμβαίνει,
καὶ ἕκαστος ἐπὶ καθήκον του ἐλεύθερος νὰ μένῃ.

Νὰ πλουτισθῇ ἐξ ἀγαθῶν, ὄντων εὐλοκρινείας,
νὰ κτῶνται ἱκανότητες ἄνευ χαιρεκακίας.

Χαιρέκακος ἐστὶ Σατὰν μὲ ἰδιορρυθμίαν,
φέρει μορφὴν ἀνθρώπινον, ψηλαφίτην εὐσίαν.

Νομίζει ὅτι κατωρθοῖ μὲ τὴν χαιρεκακίαν,
νὰ τὸν πιστεύσουν πῶς πληροῖ ἄκραν ἰσχυομίαν.

Ἰσχυομία λειτουργεῖ σ' ἐκείνας τὰς καρδίαν,
ποῦ ἀγαθότης ἐνεργεῖ μετὰ εὐθυμοσύνης.

Ὁ ἔχων ἀγαθὴν καρδίαν εἰς ταύτην ἐμρωλεύει,
ἄγγελος εἰρηνοποιὸς κι' οὐδέποτε σαλεύει.

Πηδालιοῦχος γίγνεται κι' αὐτὸς τὴν διευθύνει,
καὶ ἐνεργεῖ κατὰ θεὸν χωρὶς νὰ παρεκκλίνη.

~~~~~
Περὶ τοῦ ἀδίκως καταδικασθέντος εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν.

Ἡ θάλασσα νὰ πῆξη νὰ βράψ' ὁ οὐρανὸς,
ὁ ἥλιος νὰ μαυρίσῃ νὰ μὴν ἐκπέμψῃ φῶς.

Στὸ λυκαυγὲς νὰ γείνη εἰς φοβερὸς σεισμὸς,
νὰ μὴ ἀνοίξ' ἡμέρα νὰ βλέπῃ ὀφθαλμός.

Νὰ ριψ' ὅλους τοὺς πύργους, κάστρα καὶ φυλακὰς,
νὰ φύγουν οἱ δεσμῶται ἀπ' τὰς σκληρὰς εἰρκτάς.

Ἄλμα κι' ἐγὼ ὁ τάλας νὰ κάμω ὡς πτηνόν,
καὶ νὰ κατασκηνώσω ψυχὰ στὸν οὐρανόν.

Νὰ φύγ' ἀπ' τοὺς δημίους πῶχουν πολὺ χαρὰ,
νὰ σφάζουν τὸ κορμίμου, νὰ λάβουν τὴν δορά.

Τὰ σφάγια νὰ λάβουν ἀπὸ τὸν κερβανῶν,
ἀδιάφορον ἂν σφάζουν ἀγνὴν περιστεράν.

Ἄλλὰ κι' αὐτοὶ δὲν πτοῦν, τὸν νόμον ἐκτελοῦν,
κι' ἅς δώσωσι τὸν λόγον κύττοι πῶς διοικοῦν.

Φεῦ προσεγγίξ' ἡ ὥρα, ἡ νύκτα γρηγορεῖ,
καὶ θὰ μὲ συναντήσῃ τ' ὀλόπικρο πρωΐ.

Πρὶν μὴ παρέλθῃ χρόνος, μὴ ὄνειροπολῶ,
καὶ δὴ νὰ σπεύσω ὁ τλήμων νὰ ἐξαγορευθῶ

Θεέ! ὅπου ἐτάξεις καρδίαν καὶ νεφροὺς,
κι' εἰξέυρεις τῶν ἀνθρώπων τοὺς διαλογισμούς.

Γιγνώσκεις πῶς ἀδίκως ἐκρίθην ἀπηνῶς,
ὡς φοβερὸς κακοῦργος, ἀλάστωρ, μυσαρὸς.

Πολλὰ μοὶ κατελάλουν στόματα ὀδελυρὰ,
ψεύδη τετορνευμένα καταδικαστικά.

Ἄλλὰ κ' οἱ δικασταί μου ὤφειλον νὰ σιγῶν,
καὶ εἰς ἀπλὰς ἐνδείξεις νὰ μὴ ἐμπιστευθοῦν.

Ἔδει νὰ ἐξετάσουν καλῶς γὰ φωτισθοῦν,
νὰ μίσῃ νὰ γνωρίσουν ποῦ μὲ περικυκλῶν.

Ἀλλὰ κακὴ μου τύχη μοῖρα σατανικῇ,
μ' ἔφερε ν' ἀποθάνω, ὡς κτῆνος ἐν σφαγῇ.

Εἰς τὸν συνήγερόν μου ὄλοι εἰ ὕκωτοί,
οὐδόλως ἠκροῶντο δὲν εἶχον προσοχή.

Ἐκόπτετο μὲ αθένος μὲ λόγους πειστικούς,
οὐδείς ὅμως προσεῖχε εἰς τοὺς ἰσχυρισμούς.

Ὡς προκατειλημένοι ἐφαίνοντο σκαῖοί,
κι' ἀπ' τὴν σκασιότητά των μοῦ ἤρχοντο σπασμοί.

Μ' ἐφαίνετο πῶς ἤμην, εἰς ἅδην σκοτεινὴν,
καὶ περιεκυκλούμην ἐξ ὄντων πονηρῶν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς, ὡμίλει κατὰ δίκαστικῶς,
ὠρύετο μὲ πῆσμα ὡς φοβερὸς ἐχθρός.

Ὅτε ἐδόθη πέρας σ' ὅλο τὸ συρφετό,
ὁ πρόεδρος μοι εἶπε νὰ ἀπολογηθῶ.

Τί σοι κατοιγοῦσαι ἤκουσας εὐκρινῶς,
καὶ λέγε μετὰ θάρρους μὴ πτοηθεῖς ποσῶς.

Ἦρχισα τέλος πάντων τραυλίζων νὰ λαλῶ,
νὰ ἀνχιρῶ τὸ πρᾶγμα ὅπως ἐξελασθῶ.

Τονίζω τὴν φωνήν μου, σφίγγων καὶ τὰ σφυρὰ,
κι' ἀρρενωπῶς παλαιῶ νὰ σφίξω τὴν καρδίαν.

Κυτᾶζω τοὺς ἐνόρκους τρέμων τοὺς ὁμίῳ,
κριταὶ ἀκροασθῆτε, νὰ σᾶς ἐξηγηθῶ.

Σεῖς σήμερον καλεῖσθε, θάνατος καὶ ζωὴ,
καὶ ὅτι ἀποφασεῖστε θέλει ἐκτελεσθῇ.

Ὅλα ὅσα σᾶς εἶπον καὶ μὴ καταλαλοῦν,
τᾶχουν τετρονευμένα, νὰ μὲ ἐκδικηθοῦν.

Μάρτυρες ἀδικίας, ψεύδη σᾶς παραστοῦν,
κι' ἀπ' τὸ πικρόν μου αἶμα θέλουν νὰ χορεσθῶν.

Πλὴν κλίνεται τὸ εὖς σας δόσχετε προσοχήν,
σ' αὐτοὺς τοὺς μάρτυράς μου μὲ τὴν ὑπομονήν.

Ἀκούσατε τί εἶπον εἰ ὑπερασπισταί,
τοῦ καθαρῷ δικαίου, ὃ ἀγαθὸν κριταί.

Μὴ παταλῶ ἀδίκως, νὰ μὴ θανατωθῶ,
ὡς ἄτιμος κακοῦργος νὰ καταλογισθῶ.

Ὅλα αὐτὰ παρῆλθον κ' ἐγένετο σιγή,
καὶ ὁ Πρόεδρος ἀρχίζει ν' ἀνακεφαλαίῳ.

Τὴν διαδικασίαν περαίνει εὐφωῶς,
 χωρὶς μεροληψίαν δικαίως καὶ σαφῶς.
 Τὴν ἐτυμηγορίαν συντάττει αὐθωρεῖ,
 καὶ τὴν δικογογορίαν ἐν γένει ἐγγυρεῖ.
 Στους ὀρκωτοὺς τὴν δίδει καὶ τοὺς παρατηρεῖ,
 τὰ θέματα ποῦ εἶχε καλῶς τοὺς ὀδηγεῖ.
 Τέλος τὸ πρόσωπόν του ἐφάνετο φαιδρὸν,
 καὶ προσεμαρτύρει πνεῦμ' ἀθωωτικόν.
 Ἦτο γλυκὺς τὴν ὄψιν, μελήχειος τὴν φωνήν,
 ἐφάνετο πῶς εἶχεν κρίσιν καὶ ἀρετήν.
 Οἱ ἔνορκοι λαβόντες πᾶν ὅτι σχετικόν,
 εἰσήλθον δὲ ἀθρόοι ἐν δώματι κλειστόν.
 Ἦσφάλισαν τὰς θύρας ὅπως διασκεφθῶν,
 τὴν διαδικασίαν νὰ ἐπεξεργασθῶν,
 (τὴν κρίσιν των νὰ δόσουν καὶ νὰ ἀποφανθοῦν).
 Καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν, ἡχεῖ κρότος μικρὸς,
 καὶ ἡνέωχθη φύλλον ἐκ τῆς αὐτῆς θυρᾶς.
 Καὶ οἱ φρουροὶ ἀμέσως στὰ ἔξω μ' ὀδηγοῦν,
 καὶ εἰς ἕτερον δῶμα μὲ θέτουν καὶ φρουροῦν.
 Οἱ ἔνορκοι ἐξῆλθον ἐν σώματ' αὐθωρεῖ.
 εἰς ὃ μέρος πρὶν ἦσαν, ἔδρα δικαστική.
 Ὁ προϊστάμενός των λαμβάνει τὴν τιμὴν,
 συντόμως ἀπαγγέλει τὴν φοβεράν ποινὴν.
 Τὴν ἐτυμηγορίαν ἐκθέτει εὐκρινῶς.
 δι' ἧς μοὶ ἐνεγράφη ἀποκαταλισμός.
 "Ὅτ' ἀπηγγέλθη αὕτη ἡτο συνωστισμός,
 πληθῶρα ἀπ' ἀνθρώπους καὶ συναγελασμός.
 Περίμενα νὰ μάθω, τρέμων περιδεῶς,
 καὶ ἀπὸ τὴν ταρχήν μου μοὶ ἤρχετο σπασμός.
 Ἀλλὰ οὐδεὶς ἐφάνη τίποτε νὰ μοῦ πῇ,
 καὶ ἡ φρουρά με αὐθις στὰ ἴδια ὀδηγεῖ,
 (στῶν δικαστῶν τὴν ἔδρα πάλιν μὲ παραστῇ).
 Οἱ ἔνορκοι ἀνεχώρουν, ἐξήρχοντο ἐν σιγῇ,
 τοὺς κύταξιν στὴν ὄψιν, οὐδεὶς μὲ ἀτενεῖ.
 Ὁ πρόεδρος ἀρχίζει σύνους καὶ κατηφής,
 τὴν ἐτυμηγορίαν ἐκθέτει τῆς ποινῆς.

Μεῖ λέγει, ἡ ποινή σου εἶνε νὰ νεκρωθῇς,
νὰ παταχθῇ ἡ ζωὴ σου ν' ἀποκεφαλισθῇ,

Εἰς τὴν φωνὴν του ταύτην ἔμεινα ἐννεός,
καὶ ὁ νοῦς μου ἐσκοτίσθη ὥσεί ἡμην νεκρός.

Ἐκτάδην κατὰπίπτω· λειπόθυμος καὶ-ὡ κυτωπῶ,
καὶ οἱ φρενοὶ μὲ σύρουν χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ.

Μὲ θέτουν ὀλίγην ὥρην εἰς κάθισμά τ' ἐκεῖ,
καὶ τὰ δεσμὰ μοι ἔθεσαν· πούχα στὴν φυλακὴν.

Καὶ μὲ ἐπανάφερον εἰς ταύτην τὴν εἰρκτήν,
ὥπως δώσω τὰ κόλλα μὲ ἀδικον σφαγὴν.

Θεὲ μου Πανοικτήρμων ἐν ταύτῃ τῇ νυκτὶ,
μοὶ φαίνεται πῶς πίπτουν κάτω οἱ οὐρανοί.

Μεῖ φαίνεται πῶς τρέμει ἡ γῆ ὅπου πατώ,
καὶ ὅτι θέλ' ἀνοίξει νὰ καταβροχισθῶ.

Τὸ λυκαυγὲς ἐγγίζει ἡ ὥρα προχωρεῖ,
καὶ τίς μὲ συλλυπεῖται, τίς μὲ παρηγορεῖ;

Ἀλλὰ καὶ πάλιν λέγω δὲν θνήσκῃ ἡ ζωὴ,
δὲν θνήσκουν οἱ ἄερες, πλὴν ζῶσιν ἐς αἰεὶ.

Ἀὐτὸ εἶνε τὸ πνεῦμα τοῦ φύσης· ὁ Θεός,
καὶ ἐξωρογνήθη σωματικὴ σποδός.

Καὶ πάλιν αὐτὴ ἡ ὕλη, αὕτη δὲ ἡ σποδός,
θὰ ἔλθῃ ὥπως ἦτο στὸ πρῶτον καθεστώς.

Καὶ οὕτω πῶς τὸ πνεῦμα θὰ μεταρσιωθῇ,
καὶ ὡς πτηνὸν θ' ἀνέλθῃ, νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν γῆ.

Καὶ θὰ ἀποτελέσῃ ἄνθρωπον νεκρόν,
ὅστις θὰ καταικίση ἄνω τῶν οὐρανῶν.

Καὶ τῇ ἐσχάτ' ἡμέρᾳ πάλιν θ' ἀποδοθῇ,
τὸ σῶμα εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς ἐν θ' ἐνωθῇ.

Αὐτὰ Χριστὸς κελεῖει στὴν ἱερὰν γραφὴν,
ἥτις μοὶ δίδῃ θάρρος μοὶ δίδ' ὑπομονήν.

Δὲν δύνανται ἐκῆνος τοῦ κόπτεται τὸ κορμὶ,
ἐπ' οὐδενὶ νὰ δράσῃ νὰ θλάψῃ τὴν ψυχὴν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχω ἄλλον νὰ μὲ θρηνηῇ,
ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὥρᾳ τῇ ἀπελπιστικῇ.

Ὡς εἰωθεὶ ὁ κόσμος νὰ κλαίῃ τοὺς νεκρούς,
μὲ πλείστους συγκινήσεις, θρήνους καὶ κραυγὰς.

"Ας κλαύσω καὶ γὰρ τώρα διὰ ἐμὲ αὐτὸν,
καὶ νὰ μαιολογήσω τὸν ἀποχωρισμὸν,
ὦ τρισαθλίη μήτηρ ὅτε ἤμην μικρὸς,
καὶ μὲ ἐγαλχυοῦσες γλυκῶς καὶ τρυφερῶς.

"Ἦμην τὸ ἐνῆρόν σου πότε νὰ ἀνδρῶθῃ,
καὶ νὰ μὲ καμάρωσῃς ὁπότεν νυμφευθῶ.

ἔμειναι ἤδη νυμφίος καὶ νύμφην θὰ στερωθῶ,
τὴν σκληρὰν, ἀειμητόμον θὰ ἐνηγαλισθῶ.

Κι' αὐτοστιγμὴ θὰ φύγω μὲ τὸ συμπεθεριῶ,
χωρὶς παπᾶ καὶ ψάλτη στὸν τάφον θὰ τεθῶ.

Προῖξ εἶνε τὰ πᾶντά της τὰ αἵματοβαφῆ,
ἡ σκάλα τῶν θρημίων πάντα αἵμοσταγῆ,

"ὦ σεῖς βουνὰ καὶ δάση! ὅτε ἤμην ποιμὴν,
καὶ μετὰξὺ σας ἔζων μὲ τέρψιν κι' ἡδονήν.

Καὶ σὰς ἐκελαδοῦσα ὡς τὸ γοργὸν πτηνόν,
κ' ἐγλύκαιν' ἡ φωνή μου τὴν γῆν, τὸν οὐρανόν.

Κλαύσατε καὶ γὰρ μένα τὸν πάροικον τῆς γῆς,
ὅπου ἐγκαταλείπω τώρα τοὺς γηγενεῖς.

"ὦ σεῖς καλὰ κοιλᾶδες, φάραγγες καὶ δρυμοί,
θρηνηῆσατε καὶ μένα ποῦ μὲ κτυποῦν παλμοί.

"ὦ σεῖς καλὰ πρυλὶά μου, καλῆστε μιὰ φορὰ,
μὲ πάθος καὶ μὲ ντέρτι, ὀλίγον θλιθερά.

Αἶ ὅς συνέλθω τόρᾳ ἢ θύρᾳ μοὶ κτυπῇ,
μὴ ἔλθῃ καὶ τις φίλος, νέον τι μοὶ εἰπῇ.

Τίς οἶδε καμμιὰ τύχη καὶ σώσω τὴν ζωὴν,
μὴ ἔλθῃ καμμιὰ χάρις, εἰς ταύτην τὴν στιγμὴν.

"Ἐχω πολλοὺς ἀνθρώπους ὅπου μὲ ἀγαποῦν,
ἐσθλόντας εἰς κόμας καὶ ἴσως εὖρεθoύν.

"Αἶ, νὰ θυμωαυτοργῶσαν, ἐτούτῃ τὴν φασὶ,
νὰ λάμβανᾶ μιὰ χάρι ἀπὸ τὸν Βασιλεῖά.

Στὰ χρονικά θὰ ἦτο ἐκεῖ ἡθελε γοραφῇ,
νὰ γλυπτοῦν ἡ ζωὴ μου, ἐν ταύτῃ τῇ στιγμῇ.

Πλὴν ἐπὶ νυμφῶναι ἡ θύρα νὰ κτυπῇ,
καὶ ὁ φρουρὸς ἀνοίγῃ ἐν τάχει μὲ σπουδῇ.

Ὁρῶμαι ἱερὰν γέφυραν πολὺν,
ἀλλ' εἶμι εἰς τὴν χερσὶ τῆς τῆς Στρατίης.

Εισδύει μετὰ θάρρους στὸ δῶμα τῆς εἰρκτῆς,
μὲ εὐλογεῖ συντόμως μετὰ πολλῆς σιγῆς.

Καὶ μετ' αὐτὰ ἀρχίζει ἐν τρόπῳ τυπικῷ,
ὡς χριστιανὸς ὀφείλω νὰ ἐξαγρευθῶ.

Ἵπῃκουσα ἀμέσως, ἠνόησα τὸν σκοπὸν,
καὶ ἐξωμολογήθην ὡς εἰς πνευματικόν.

Τῷ εἶπον πῶς ἀδίκως μοὶ αἶρετ' ἡ ζωὴ,
ἀλλ' ὅσα καὶ ἂν εἶπον ἦσαν ἀνωφελῆ.

Καὶ πρὶν ἀναχωρήσῃ μοὶ ἐψάλλε εὐχὴν,
μοὶ εἶπεν νᾶχω θάρρος νὰ ἔχ' ὑπομονήν.

Προσέθηκ' ἐπὶ τέλους καὶ μερικὰ ῥητὰ,
λόγια θείας προνοίας, παρηγορητικά.

Ὅποτε παραχρῆμα ἐβῆσαν αἱ φρουραὶ,
καὶ δέσμιον μ' ἀπῆλθον ἐν τῇ ἀθλίᾳ γῇ

Ἐνθα ἦτο στημένον ἰκρίωμ' ὑψηλόν,
εἰς τόπον βεβαχμένον ἐξ αἵματος ἐροτῶν.

Τρέμων τὴν σιαγὸνα, τραυλίζων ὀμιλῶ,
κι' ἀνδρίζομαι γενναίως κάμνω ὅτι γελῶ.

Φωνάζω μετὰ θάρρους τὸν δῆμιον πτοῶ,
ζητῶ νὰ μὲ ἀρίσῃ ὅπως συγχωρηθῶ,

Βλέπω περιγύρω πλῆθος, ὀρώντα με σκιδόν,
προσμένον νὰ ἀκούσῃ νεκροῦ ὁλοφυρμόν.

Ἡτένισα στὰ ὕψη βλέπων τὸν οὐρανόν,
μοὶ φάνηκε ζωφώδης ὡς νέφος σκοτεινόν.

Κ' ἐρρακινε πικροὺς ἄμβρους κ' ἐπότιζε τὴν γῆν,
καὶ ἐξ αὐτῶν πῶς πίνω κατὰπικρον χολῆν.

Μ' ὅλην μου τὴν πικρίαν, ἤρχισα ὀμιλῶν
καὶ μὲ τὴν δεξιάν μου ἐποίησα σταυρόν.

Μὲ μαρμαρμένα χεῖλη μὲ γλῶσσα θλιβερή,
μὲ ντερτιασμένην ὄψιν βγάζω πικρὰν φωνή.

Σήμερον ὅλ' ἡ κτῆσις γῆ τε καὶ οὐρανόσ,
κι' ὅλ' ἡ Δημιουργία πῶς ἔκτισ' ὁ θεός.

Συντρίβονται γιὰ μένα ἐκλίσουν ὡς καπνός,
φλέγονται ὅλα τ' ἄστρα πίπτει ὁ οὐρανόσ,

Χωνεύονται τὰ ὄρη, ρίγνυνται αἱ πηγάι,
καὶ ἄχρηστοι μοὶ εἶναι πᾶσαι αἱ καλλοναί.

Πᾶσα πνύξ ἀνθρώπου τὸ ὅλον παριστᾷ,
καὶ ἡ ζωὴ τ' ἀτόμῳ τὸν κόσμον συνιστᾷ.

Εἶμαι ὅλος ὁ κόσμος ὅταν ἀφανισθῶ,
τὰ πάντα ματαιοῦνται ὑπόταν νεκρωθῶ.

Τίποτε περιπλέον ἀπὸ μιᾶ ψυχῇ,
δύναται ν' ἀποκτήσῃ ἄνθρωπος ἐν τῇ γῇ,

Μυθος εἶνε αἱ θρόνοι, πλάνη οἱ Βασιλεῖς,
ὅλοι εἶμεθα ἱσοπαράρτημα τῆς γῆς.

Τὰ παρεστῶτα πλήθη συγχώρησον θεέ,
τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, δέξου ὦ οὐρανέ.

Χριστέ μου εὐαγγέλια τοῦ γένους τῶν βροτῶν,
τάνυν νὰ εὐδοκήσῃς νὰ κάμῃς ἰλασμόν.

Ἐν χώρᾳ τῶν δικαίων νὰ κηττασκηνωθῶ
γιγνώσκεις πῶς ἀδίκως νῦν θὰ θνητωθῶ

Ὁ δῆμιος μὲν ταῦτα κελεύει σιωπῇ
τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνω νὰ κόψῃ τὴν ζωὴν

Ὁ τῆς δικαιοσύνης κλεινὸς Εἰσαγγελεὺς
ἀπόφασιν μοὶ ψάλλει ὡς μουσουργός Ὁρφεύς.

Ἐλεγα μὲ τὸν νοῦν μου καὶ ταύτην τὴν στιγμήν
δύναται μία χάρις νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν.

Ἔ, ἔ, ἔ, καὶ ἂν καταφθάσῃ, τίς εἶδε καὶ σωθῶ
ἀλλὰ σιγὴ κρατοῦσε εἰς ὅλον τὸν συρφετὸν

Αἱ Αἱ Αἱ τετέλεισται!

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κλήρου.

Ὁ Ὑψιστος κατῆλθε νὰ σώσῃ τοὺς βροτούς
τὸ πλᾶσμα τῶν χειρῶν του, ποῦ ἴδ' ἀμαρτωλούς.

Ἐξαίσια ἐποίει θαύματα ὡς Θεός
Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὠμίλει ὡς αὐτός.

Ἐποίησε τὸν κόσμον δυνάμει θεϊκῇ
ἐπτόησε τὰ ἔθνη καὶ ἤκουσαν τὴν φωνήν.

Δεῦτε ν' ἀρισθῇτε δρόσον θεοστυγῇ
καὶ ἐξ αὐτῆς ὁ πίνων οὐδοποτε διψεῖ.

Ἐπογραφμὸν ἀρῆκε εἰς ἔλους τοὺς πιστοὺς,
καὶ τὴν ἐκτέλεσίν του σ' αὐτοὺς τοὺς κληρικοὺς

Ὁ Παῦλος ἀναγράφει εἰς τὰς ἐπιστολάς,
σαφῶς ἀποδεικνύει μὲ λέξεις καθαρὰς.

Χριστὸς πάθη ὑπέστη, πολλὰ ὑπὲρ ἡμῶν,
κατέλειπε στὸν κόσμον, μέγαν ὑπογραφμὸν.

Ὅθεν σᾶς Πατριάρχαι, Ἱερεῖς,
ποῦ λάβατε τὸ βῆρος, θεῖας ἀποστολῆς.

Ἐλάβετε βεβαίως, καθήκον θεῖον,

Ἐκ τῶν μεγιστοτέρων, ὑπὸ τὸν οὐρανόν.

Εἶσθε τὸ προσωπεῖον, τὸ ἀποστολικόν,
τὸ ποιμνιον φυλάττε, τὸ χριστιανικόν.

Καὶ τὸ ποδηγεῖτε, μὲ ἔλους τοὺς ρυθμοὺς,
τοὺς ἱεροὺς κανόνας, τοὺς Ἀποστολικούς.

Εἰκόνας νομισμάτων, δὲν σέβασθε πῶσως,
τὰ Κεῖσари, Κασάρων ὡς ἐδοξ' ὁ Χριστός.

Σ' αὐτοὺς βεβαίως λέγει, πᾶς θεὸς κληρικός,
ὡς ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπε, νὰ πέμπητ' ὁ χρυσός.

Σεῖς ἔχετε τὴν ῥάβδον, τὴν ποιμαντορικὴν,
τὸ ποιμνιον φυλάττε, ὡς ὁ καλὸς ποιμὴν.

Ψέγετε ἀλαζόνας καὶ πολυφροντιστάς,
ὡς ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπε στοὺς Εὐαγγελιστάς.

Ποσῶς δὲν μεριμνᾶτε, διὰ πολλὰς τρυφάς,
δὲν θέλετ' αἶμα τράχων, οὐδὲ πολλὰς τροφάς.

Μὲ νύφουσιν καρδίαν καὶ πνεῦμα διαυγές,
τὸν Κύριον αἰνεῖτε, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαίς.

Τὰς πρωτοκαθεδρίας, φεύγετε συνετῶς,
τὴν ταπεινοφροσύνην, νὰ βλέπη πᾶς πιστός.

Καὶ ἂν ἐν προαιρέσει, σὰς δώσῃ τις χρυσόν,
τὸν δέχεσθε φρονίμως, δι' ἱερὸν σκοπόν.

Καὶ τὸν διευθελεῖτε. ἐκεῖ ποῦ ὁδηγεῖ,
ἢ κρίσις κ' ἢ ἀνάγκη, σ' αὐτὸν ποῦ ἄσκει

Ἄριστον ἂν ποιῇτε. δὲν κολλᾶτε γνωστοὺς,
οὔτε στενοὺς σας φίλους, σ' ἐπωφελεῖς σκοποὺς.

Ποσῶς δὲν μεριμνᾶτε, εἴκοις πολυτελεῖς,
ὥς ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπεν νὰ ζῶμεν ἀφελεῖς,

Ἄν καὶ αἱ ἀλώπεκες, κτίζουσι φωλεούς,
καὶ τὰ πτηνὰ ποιοῦσι ἀσύλους σωστικούς.

Πλὴν οὐὶὸς ἀνθρώπου ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς,
τὴν κεφίλῃν ποῦ κλίνει, δὲν φρόντισε ποσῶς.

Ἐποδεῖμα ἀφῆκε, νὰ βλέπουν οἱ πιστοί.
νὰ ἔχουν σωφροσύνην, οὐδεὶς νὰ ἀπληστῇ.

Μόνον νὰ προσπορίῃ καὶ ἐξοικονομῇ.
ἕκαστος ὁταδὸς του. τὸν ἄρτον ν' ἀποζῇ.

Ἄλλὰ σεποὶ πατέρες, μ' ὅλον τὸν σεβασμὸν
ὅπου τὸ πᾶμνιόν σας τρέφει ὑπὲρ ὕμῶν.

Θαυμάζει τῶς καὶ τῶρα χάρις δὲν ἐνεργεῖ,
κι' οὐδεὶς ἤδη ὑπάρχει πεῦ νὰ θαυματουργῇ.

Ὁ παρελθὼν μας χρόνος, γράφει καὶ μᾶς λαλεῖ.
θαύματ' ἄρα λόγου κ' ἕκαστον μᾶς ποτεῖ.

Μόλις τὰς ἀρετὰς σας καὶ τὸν ἀσκητισμὸν.
δὲν ἐρίσκειται οὐδ' ἕνας, ἐλάχιστον ποιῶν.

Ὁ Παῦλος φανερώνει, ὅτ' Ἰησοῦς Χριστὸς
ἐκεῖνος χθὲς καὶ ἤδη ὑπάρχει ὁ αὐτός.

Βασίλειος καὶ ἄλλοι, θαύματα μαρτυροῦν,
τὴν ἱερὰν γραφὴν μας, ἐκ τούτων πλημμυροῦν.

Δίλημμα πλεῖν εἶναι καὶ τίς τὸ ἐξηγεῖ,
ποῦ ἤρχισ' ὁ Θεὸς μας, νὰ μᾶς περιφρανῇ.

Δαυὶδ ὁ προφητὰναξ, γράφει καὶ μαρτυρεῖ,
ὁ ὀφθαλμὸς Κυρίου, δικαίως ἀτενεῖ.

Τὰ ὦττα του νὰ κλείνῃ, εἰς δέησιν αὐτῶν,
προθύμως τοῖς προσφέρει, πᾶν ἐπιθυμητόν.

Δύο τινὰ θὰ εἶναι, καὶ ἕνα ἐξ αὐτῶν,
τὸν ἄνθρωπον τὸν φέρεῖ εἰς μέγαν στοχασμὸν.

Ἦ οἱ κλητοὶ χωλαίνουσι, δὲν εἶναι ἐκλεκτοί,
κι' ἀδιάφορον τοῖς εἶναι, πᾶσαι τις διδασχὴ,

Ἦ πλεον καὶ ὁ κληρὸς, δὲν διδ' ὑπογραμμὸν,
ἀφ' ἐαυτοῦ νὰ πρᾶξῃ ἵππῳ ὅτι ἀρεστὸν.

Ὁ ὕψιστος ἀφῆκε, ὅτ' ἤρθεν εἰς τὴν γῆν,
τὴν θείαν δικαίαν, τὴν ἱερὰν γραφὴν.

Τὰ πάντα προσλαμβάνει, ὁ κόσμος τοῦ Θεοῦ,
πανσόφως γεγραμμένα, πνευματοὶ πνευτικοῦ.

Καὶ τοῦτον εἰληφότες, πάντες οἱ ὁπαδοί,
αὐτὸ τὸ φῶς τοῦ κόσμου, κι' ὅλους μ.ε. δαδουχεῖ.

"Ηκουσαν τὴν φωνὴν του, μετὰ πολλῆς χαρᾶς,
κι' ἀσμένως ἠκολούθουν, μὲ τάσεις καὶ ἀρετάς.

"Ελεγεν ὁ Δεσπότης, ὅστις ἐμὲ φιλεῖ,
υἱούς ἐγκαταλείπει, μητέρας παρχιτεῖ.

Οὐκ' ἔξεστί μοι φίλος, ἂν πλεῖον ἀγαπῇ,
υἱούς καὶ ἀδελφούς του, πλεόν ὑπὲρ ἐμοί.

'Αλλὰ κι' αὐτὴν τὴν ῥήτραν, ἔκείν' οἱ ἐκλεκτοί,
ἦρχν ἐπὶ τοῖς ὤμοις ἐν πάσῃ ἀρετῇ.

'Υπόδειγμα ἀφῆκαν νὰ βλέπουν οἱ πιστοί,
οὐ πῆρυν, οὐ ταμεῖον, νὰ κτῶντ' οἱ ἀγαθοί.

"Ολην τὴν Οἰκουμένην, διήλθαι πεζῇ,
κηρύττοντες τὸν λόγον, ἐν πᾶσ' ὑπομονῇ.

"Εκτισαν ἐκκλησίας, ποιμενικάς ἀρχάς,
οὐχὶ ὑπαλληλίας κι' ἀποταμιευτάς

Θέσεις δὲν δημιουργεῖ ὁ Ἰησοῦς Χριστός,
χρηματικὸν συμφέρον, νὰ ἔχ' ὁ ὁπαδός.

Καὶ ταῦτα μιμηθέντες, ἄπειροι ὁπαδοί,
Χρυσόστομοι καὶ ἄλλοι, ἅγιοι κληρικοί.

Καὶ ἐξεχύθη χάρις, ταμεῖον θεϊκόν,
καὶ θαύματα ἐποίουν, κινεῦντα θαυμασμόν.

'Ενίσχυσαν τὴν πίστην, εἰς τοὺς Χριστιανούς,
καὶ ἐπροσλητοῦσαν, ἀπείρους ἐθνικούς.

Καὶ κατεσχηγνεῦσαν τὰ πέρατα τῆς γῆς,
τὴν πλάνην τῶν ειδώλων, ἔδειξαν τοῖς λαοῖς.

"Οστις τὸ φῶς δὲν βλέπει, τοῦ χριστιανισμοῦ,
νὰ ἔρῃ τὸν σταυρόν του, κατὰ τοῦ ὕλισμοῦ.

'Επὶ τῆς ἄμμου κτίζει, δουλεύει μωμωνᾶ,
Θεὸν οὐκ εὐμενίζει, ἀλλ' ἑαυτὸν πλανᾶ.

Θὺ σπεῖρει, οὐ θερίζει, αἰθέριον πτηνόν,
πλὴν ὁ τροφὸς τῶν ὅλων σώζει πᾶν γεννητόν.

Σὺ μοναχὲ τί πράττεις, π' ἀφῆκες τὰ κοινὰ,
καὶ ὅσιος ἐτάχθης, ρίπτων τὰ γήινα.

"Ασυλον τῆς ζωῆς, σου ἔχεις εἰς τὴν μονήν,
ἄρτον κ' ἐνδυμασίαν, παράχεις ἀπ' αὐτήν.

Ἀφῆκες τὰ πελάγη τὰ ἐνοχλητικά,
κ' ἐτάχθης νὰ δουλεύσης, πράγματα ψυχικά.

Πρῶτον σαυτὸν νὰ σώσης ἄγγελος νὰ γενῆς
πολίτης τῶν ἀγγέλων τῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Δεῖγμ' αὐταπαρνησίας, νὰ δώσης στὸ κοινόν,
καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ νὰ ἔχῃς σεβασμόν.

Τὰ ἦθη νὰ λαμπρύνῃς, μὲ αὐταπαρνησμόν,
τὰ πλήθη νὰ διδάξῃς, νὰ σέβωνται Θεόν.

Νὰ ἀνακτῇς ὁ κλῆρος τὸ πρῶτον καθεστώς.
ὡς καὶ τὸ πάλαι ἦτο θεὸς καὶ σεβαστός.

Τὰ βρώματα καὶ ἡ πόσις, δὲν εἶν' ἀσκητισμός,
μέταλλα καὶ ταμεῖα δὲν κτᾷτ' ὁ κληρικός.

Δὲν εἶναι καπηλειόν, ἡ ἱερὰ Μονή,
ποῦ κτίσθη εἰς τὸ δάσος, ἅγιοι κληρικοί.

Καὶ πᾶς ἀργὸς εἰς ταύτην, τὰ ῥάστα νὰ φορῇ,
μὲ πρόσχημα ὁσίου, νὰ πράττ' ὅτι ἔμπορεῖ.

Ἀλλὰ κακὸν μοιραῖον, εἰς τούτους τοὺς καιροὺς,
τὰς βάσεις συνταράσσει, τοὺς ἱεροὺς σκοποὺς

Βεβαίως ὅταν βλέπει ἕκαστος κοσμικός,
τὸν κλῆρον ἀπληστοῦντα, ταράσσεται οἰκτρῶς.

Ὁ γλαυρὺς Δαμασκηνὸς, ὁ μέγας ὑμνογράφος,
μὲ τὴν χορδὴν του εὔχλλη, τὸν ὅσιον μὲ πάθος.

Ἡ τοῖς ἐρημικοῖς ζωὴ, εἶν' ὄντως μακαρία,
μὲ τοῦ Θεοῦ τὸν ἔρωτα, σκιαζεται ὡς θεία.

Εἶναι κλίμαξ μετάρσιος, στοὺς οὐρανοὺς ἀγάγει,
Τὸ πνεῦμα τὸ ἀνθρώπινον, εἰς ἄγγελον παράγει,

Οἱ παλαιοὶ αἰῶνες, ἅπειρα μαρτυροῦν,
τοὺς βίους τῶν ἀρχαίων, ἀσμένως ἐξυμνοῦν.

Πλὴν ὦ Θεέ! παρίδε πέμψον θείας εὐχάς,
βάλλαχμον θεραπέας, ρίψε εἰς τὰς ψυχάς.

Τῶν σῶν κτισμάτων σῶσε, ἅγιε ἰσχυρέ,
ἰλάσθητι τοῖς λαοῖς σου, οἰκτίρμων μεγαλουργέ.

Ἔρρε ἀπὸ τὸ μέσον, βεβήλους στοχασμοὺς,
ποῦ στὰς ὑποκρισίας, κτίζουσι φωλεούς.

Τὰ νῦν ὁράται πτώσις, εἰς κληρὸν καὶ λαόν,
χρηστότης δὲν ἀκμαΐζει, στὰ γένος τῶν βροτῶν.

~~~~~  
Ὁ Δοκησισοφός.

Ἡ δοκησισοφία εἶναι μωρία.  
καὶ ἀθλιότης μικροῦ νοῦς  
ἐγωϊσμός ἀπερισκεψίας  
καὶ ἐλαττήριον φαντασίας  
φεῦ εἰς ἐκείνον ποῦ θὰ ἐνσκήψῃ  
τοιούτος κίβδηλος στοχασμός.

Ὁ νοῦς του πλέει εἰς τὸν ἀέρα  
συνενοεῖται μὲ τὸν αἰθέρα  
νομίζει ὅλα πῶς τὰ εἰξεύρει  
καὶ ὅσα θέλει, τὰ καταφέρει  
ἀεροβατεῖ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν.

Τοῦτο νομίζει πῶς ἐπιβάλλει  
παντὸς ἀνθρώπου εἰς τὸ κέραλε  
ψευδοπιδείκνυτε κομψευμένους  
ὡς Ντιστεγκές ἐκ λουσαρισμένους  
χωρὶς ὁ τλήμων νὰ ἀμφιβάλῃ.

Σκέπτεται πῶς νὰ νεωτερίσῃ  
καὶ κομψευμένα νὰ ὁμιλήσῃ.  
νὰ δείξ᾽ ἐγγένεια καὶ σοφία  
μὲ τετριμμένα λόγια γελοῖα  
καὶ τοὺς ὁμοίους του νὰ πτοήσῃ—

Νὰ ἐπιδείκνυτε τέλος φροντίζει  
νὰ πλησιάζῃ ὅποιον ἀξίζει  
νὰ κἀνῃ χιάσο πῶς ἔχει βάρος  
ὅτι κι' αὐτὸς ἔγεινε μεγάλος  
καὶ ὑποκείμενον ποῦ κοστίζει—

Καὶ ὅταν θέλει νὰ συζητήσῃ  
διὰ μεγάλας θὰ φέρῃ κρίσιν  
νὰ ἐξισώσῃ τὸν ἐαυτὸν του  
τέλος μὲ ἀνθρώπον ὁμοίόν του  
μ' ἐκείνον π' ἔχει ἀξίαν ὡσην—

Μὲ πονηρίαν, συχνάκις βγαίνει  
ὅποιον φθονεῖ νὰ τὸν κατακρίνῃ  
νὰ ἀποδείξῃ πῶς κατ' ἡξέυρει  
μὲ μοχθηρίαν νὰ εἰρωνεύῃ  
ἔνα τὸ πάθος αὐτοῦ χορταίνειν —

Τὴν κεφαλὴν του ὑψιτενίζει  
καὶ πρὸς τὰ ἄνω τὴν κανονίζει  
τις οἶδε πόσα λωλὰ τοῦ ψάλλει  
τὸ σκουρικοσμένο ξηρὸ κεφάλι  
φρονεῖ τὰ πάντα ὅτι γνωρίζει. —

Εἰς δικλείμματτα, ὅταν βαδίζει  
τὸν μύστακά του στριφτογυρίζει  
τὴν βίτσα παίξει μὲ ρεθερέντισα  
μὲ προσοχὴ χωρὶς κιάσα γρέιτζα  
τραγουδιστὰ μικρομυμουρίζει

Τὴν καλὴμέρα ἀργὰ τὴν βγάξει  
καὶ κατ' ἀνάγκην τὴν θισιάξει  
δὲν βρίσκ' ἀνθρώπους νάχουν ἀξίαν,  
φρονεῖ πῶς εἶναι ἀπελπισία

Ὅταν τυγχάνει εἰς συζητήσεις  
σωπαίνει δίχως νὰ φέρῃ κρίσεις  
δὲν δίδ' ἀξίαν εἰς μικρολόγους  
καὶ ἐνδομύχως τοὺς ψάλλει ψόγους

Ἦν πεπειθήσεως σ' αὐτὸν πιστεύει  
ὅτι ἐξαίρεσις ἐμφολεύει  
καὶ ὅνα ρεύεται μεγαλεῖα  
βουλευτικίκα καὶ ὑπουργεῖα

Ἦν δοκησίσοφε οἰκτρῶς πλανᾷσαι  
ὄνειρα σκέπτεσαι ὡς νὰ κοιμᾷσαι  
ὅσα κι' ἂν ἔμαθες, κι' ὅσα κι' ἂν εἶδες  
ἦν καταλήξης ζωγριῶν ἀκρίδες.

---

Γεωργὸς καὶ Τοκογλύφος.

---

Πῶς ὁ λωλὸς δὲν ἤκουσα, τοῦ πάπου μου τὰ λόγια  
καὶ θὰ διέλθω τὴν ζωὴν, μὲ μαῦρα μυρολόγια.

Εἶπε καὶ μοὶ παρήγγειλε, ἐργάζου καὶ πορεύου  
καὶ οὐδέποτε στὸν βίον σου, πρᾶγμα τι ἐμπερεύου.

Μὴ πτοηθῇς μοῦ ἔλεγε, ἀπ' τοὺς χρυσοκανθάρους,  
οὐδέποτε λογαριάζε αὐτοὺς, διὰ μεγάλους,

Φύγε καὶ μὴ δανείζεσαι ποτὲ ἀπ' τοκογλόφους,  
καὶ ἄρρενοπῶς ἀπόφευγε, ἀνθρωποφάγους λύκους.

Αὐτοὶ εἶν' ὡς καὶ τὰ ὄρνεα, ὅπου φωνὴν δὲν ἔχουν,  
καὶ εἰς τὸν κλάδον τῶν πτηνῶν, θέσιν μικρὰν κατέχουν.

Διότι τ' ἄλλα τὰ πτηνὰ, ἔχουν καὶ τὰ καλὰ τους,  
τούλάχιστον κατὰ καιροὺς, ἀκοῦμε τὴν λαλιὰ τους.

Ἄλλ' ἀπ' τὰ κῦφα ὄρνεα, τίποτε δὲν ἀκοῦμε,  
καὶ οὐδέποτε καλὸν τι ἐλπίζομεν νὰ ἰδοῦμε.

Καυχῶνται ὅμως καὶ αὐτὰ, πῶς ἔχουν τὰ καλὰ τους,  
τὰ θνησιμαῖα ζωᾶ μας, βροχθοῦν γιὰ τὴν ὑγείᾳ τους.

Καὶ μᾶς ἐκκαθαρίζουσι, καλῶς τὴν ἀτμοσφαῖρα,  
καὶ ἡμεῖς ζωογονούμεθα, στὸν καθαρόν ἀέρα.

Θὰ ἦτο πλὴν καλλίτερα, νὰ ἀποκληρωθῶμεν,  
τῆς εὐμενοῦς καρδίας των, νὰ ἀπορρανοθῶμεν.

Οὐρὰ καὶ νὰ μὴ ἔμενε, θὰ ἦτο γιὰ καλὸν μας,  
καὶ μιὰ βραδιὰ ν' ἀπέθνησκον, ἡμέρα σ' τὸ μυχλό μας  
Τὸ πρόβλημα ποῦ μᾶς ἱαλοῦν, πῶς τρώγουν θνησιμαῖα,  
καὶ ὅτι καθαρίζουσι καλῶς τὴν ἀτμοσφαῖρα.

Καταδηλοῦν πῶς εἶν καλοὶ, πολλοὺς πτωχοὺς δανείζουν,  
καὶ μὲ πολλὴν ἐνθάρρυνσιν, πτωχῶν καρδιαῖς στηρίζουν.

Καὶ οὕτω πως καλλίνουσι, πόλεις καὶ πεδιάδας,  
μὲ οἴκους καὶ μὲ κτήματα, καὶ ὥρτιας προσινάδας.

Εἰς τὰς παγίδας των κἀγώ, περιπλεχθεὶς ὁ τάλας,  
καὶ ὑποχρεώσεις σὺναψα, ὅχι πολὺ μεγάλας.

Χρόνον σὲ χρόνον πῆγαινα, ἀπ' τὴν παράγωγὴν μου.  
ὅσον ποσὸν συνέλεγα, εἰς τᾶθλιον πουγγί μου.

Λογαρισμούς μοι ἔκχμε αὐτὸς ὁ δανειστής μου,  
κατὰ καιροὺς μοὶ ἔλεγε, σὲ ἔχω σὰν παιδί μου.

Μ' ἐθώπευσε σατανικῶς, χωρὶς νὰ ἐννέσω,  
σὲ τί λιμάνι ἔτρεχα καὶ ποῦ θὰ καταντήσω.

Καὶ μετὰ τοῦ χρόνου μου, χρόνοι στενοὶ μ' εὐρῆκαν.  
καὶ ὅλα μου τὰ ὄνειρα, ὡς ὁ κηρὸς σβεσθῆκαν.

Ἐσκέφθην κι' ἀπεφάσισα, νὰ εὕρω τὸν δανειστήν μου,  
νὰ τοῦ εἰπῶ τὴν πίκρυν μου, καὶ τὴν παράκλησίν μου.

Κι' αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἔκαμνα, ἂν ἤμην μοναχός μου,  
ἀδιάφορον καὶ ἂν ἤρχετο, ὁ ἐξευτελισμός μου,

Πλὴν μὲ κατεπίεζε, βάρος οἰκογενεῖας,  
καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἤθελα νὰ δόσω ὑπονοίας.

Διὸ τοῦ εἶπ' ἀφέντη μου, ἔχεις πολλὰ νὰ λάβῃς,  
πλὴν παρὰ κλήσου σήμερον, κι' ἀπ' τὸν Θεὸν θὰ τ' αὐρῇς.

Νὰ κάμῃς ἐπιείκιαν, νὰ κάμῃς καλωσύνην,  
καὶ ὡς ἄνθρωπος ἰσάγγελος, νὰ ἔχῃς εὐφροσύνην.

Ὁ πικντοδύνχμος Θεὸς νὰ σὲ καλοκαρδίῃς,  
καὶ ὅ,τι σὺ ἐπιθυμεῖς, νὰ σὲ εὐχρησθήσῃ.

Αὐτὸς εἰς ὅλα σίγησε, καὶ πέρων συντόμως,  
κι' ὡς ἡ βροντὴ τοῦ κερχυνοῦ, ἤχησε πικρὸς λόγος.

Μοὶ λέγει. εἶσ' ἀνίκανος καὶ δὲν οἰκονομῇσαι,  
μὴ περιμένῃς χρίτας καὶ μὴ παρηγορεῖσαι.

Σοὺ δείχνω ν' ἀποκαλυφθῇς, ὅτι ἐγὼ δὲν πιζῶ,  
κι' οὐδένα ἄνθρωπον τιμῶ, χωρὶς νὰ ἔχῃ πέζο.

Θέλω νὰ συνεργάζωμαι, μὲ τοὺς νοικοκυραίους,  
περιουσίαν νάχουσιν, κι' ὥς ἦν ἀπ' τοὺς χυδαίους.

Ἀπὸ αὐτοὺς θὰ περισθῶ, θάχω πολλὰ ὠφέλην,  
καὶ σὺ ἂν ἐδυστύχησες, ἐμένα τί μὲ μέλλει;

Ἐγὼ καρδίᾳ ἔχω σκληράν, πτωχὺς νὰ μὴ λυπεῖμαι.  
εἶμαι Ἀδὴς ἀχόρταγος, ὁπόταν ὠφελοῦμαι.

Θὰ σοὺ πωλήσω μούλεγε, πᾶν ὅτ' ἐξουσιάζεις,  
καὶ θὰ σ' ἀφήσω πένητα, ὅπως μὲ λογαριάζῃς.

Καὶ μὴ κυτᾶς τοὺς οἴκους μου. οὔτε τοὺς θησαυρούς μου,  
δὲν θὰ σὲ κάμω δικαστήν, εἰς τοὺς λογαριασμούς μου.

Ὅτε αὐτὰ ἐκτόξευε, καὶ ἤνοιγε τὸ στόμα,  
κ' αἱ παρειαὶ τοῦ ἐρπίνοντο, ὅπως τὸ μακρὸ χροῶμα.

Μ' ἐφάνει ὅτι ἐβλεπον μέσα εἰς τὴν καρδίᾳ του.  
ὅτ' ἦτο μαῦρος δαίμονας, μὲ ὅλα τὰ παιδιὰ του.

Ἐρρίγησε τὸ σῶμά μου, ἐχάθη ἡ πνότη μου.  
κι' αὐτοστιγμῇ κινδύνευσε, νὰ φύγῃ ἡ ψυχὴ μου.

Ἐν τέλει μὴ πολυλογῶ, ὅτ' ἀπηνῶς προβάλε,  
κ' ἐκ τῆς περιουσίας μου, οὔτε λίθον ἄρῃκε.

Μὲ μὴν ἀξίνην ἔμεινα, καὶ μὲ αὐτὴν πορίζω,  
κατὰ καιροὺς τὴν πείναν μου καὶ δυστυχὴς γυρίζω.

~~~~~

Ἀποδοκιμασία γέροντος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ χοροῦ.

Τ

Ἐγὼ παιδιὰ μου γήρασα, κ' ἔφαγα τὸν μπαχά μου,
ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσῃτε τὰ ἀποφθεγματὰ μου.

Ὅτε κ' ἐγὼ ἤμην παιδί, ὑπῆρχε δυναστεία.
ὑπῆρχε ἀπηνὴς ζυγός, ἀπ' τὴν σκληρὰ Τουρκία.

Μᾶς ἔκαμνε βασανισμοὺς, μᾶς ἔκαμν' ἀτιμίας,
καὶ καρτερῶς ἰστάμεθα, μὲ λυπηρὰς καρδίας.

Μᾶς ἐθεώρει κτῆμα τῆς, μᾶς ἐθεώρει δούλους,
τοὺς δυστυχεῖς χριστιανοὺς, δὲν ἤθελ' αὐτοδούλους.

Τέλος ἀπεφασίσαμεν, αὐτὸ τὸ εἴκοσι ἕνα,
νὰ κάμωμεν τὸν πόλεμον κι' ἄς μὴν ἀφήσουν ἕνα.

Πλὴν ὁ θεὸς ἠδόκησε! ἴδωσ' ἐλευθερίαν,
τοὺς Τούρκους ἐδαιμάσαμεν, τὴν ἄτιμον δουλείαν.

Ὅποτε κ' ἐπανέλαβον, τὴν ἀρχικὴν δουλείαν μου,
κ' ἐπιμελῶς ἐφύλαττον τὰ αἰγοπρόδατά μου.

Οὐδέποτε' ἐλησμόνησα τοὺς κόπους τοῦ πολέμου,
τὰ βάσανα τὰς συμφορὰς καὶ ταῖς κακονυχτιαῖς μου.

Ἄλλ' ἔλεγα τοῦλάχιστον θ' ἀφήσω τὰ παιδιὰ μου,
ἐλεύθερ' ἀπὸ τὴν σκλαβιὰ γιὰ νὰ χαρ' ἡ καρδιά μου.

Ἐνα παιδί μου ἔστειλα, γράμματα νὰ τὸ μάθω,
νὰ τ' ἀναπτύξω νερεῶς, καλῶς νὰ τὸ σπουδάσω.

Στὴν χῶρα ποῦ τὸ ἔστειλα, ἔκαμε δέκα χρόνους,
καὶ ἀνεπτύχθη νερεῶς κ' ἔγινε μεγάλονους.

Ὅποτε κ' ἐγὼ ἠθέλησα νὰ μεταβῶ στὴν πόλιν,
ὅπου ὁ γυιός μου σπουδάζε, δεκαετίαν ὅλην.

Ἦτο καιρὸς καρναβαλιῦ χαραῖς τῆς ἀποκρέω,
ὅπου γλεντοῦσαν ὅλοι τοὺς κ' ἔκλιναν κίχσ' ὠραῖο.

Ὅποτε ὁ κυρ. γυιόκας μου ἤρchiσε νὰ χορεύῃ,
μ' ἕνα κορίτσι εὐμορφο, ποῦ ἦτο σὰν ἀστέρι.

Ἀλλὰ χορὸν δὲν ἔκαμνε, ὅπως χορεύει ὁ κόσμος,
πλὴν συνηρπάσθησαν κ' οἱ δυὸ κ' ἐγίνικ' ἕνας κόμπος.

Καὶ νᾶ σᾶς εἶπω φίλοι μου, μὲ τὴν καρδίαν μ' ἐν γένει,
ἐνόμισα πῶς πάρχυτα, κᾶτι κακὸν θὰ γένη!

Ὅτε αὐτὰ ἐσκέφθηκα, ἰδοὺ καὶ ἄλλοι νέοι,
νέοι καὶ νέαι ἦσαν δυὸ καὶ ἀπετέλουν ζεύγη.

Ταῦτά κ' ἐκαίνοι ἔκαμνον, ὡς τὸν δικόν μου γυιόκα,
καὶ ἄνω κάτω ἤρχοντο, χορεύοντες τὴν Πόλκα.

Πόλκα μαζοῦρκα ἔλεγεν ὁ σὸρ διδάσκαλός των,
κ' ἐταρναρίζετο κι' αὐτὸς συχνά, πυκνὰ ἐμπρός των.

Πλὴν ἄλλο δὲν ἐθαύμαζα, πλειότερ' ἀπὸ τ' ἄλλα
μ' ἓνα κορίτσι εὐμόρφο, ποῦ ἦτο σὰν τὸ γάλα.

Ὅπου τοὺς νέους ἤρπαζε, καὶ ἔφερε τοὺς γύρα,
σφιγκτὰ ἐνηγαλίζετο, μὲ τὴν δεξιάν της χειρα.

Κι' ἀφοῦ τὸν πρῶτον σκότιζε, ἀφήρπαζε τὸν ἄλλον,
ἐκαμνε μέγαν θόρυβον, καὶ πάντα γον μεγάλον.

Καὶ μετὰ ταῦτα ὅλοι τοὺς, ὅσοι ἐκεῖ χορεύαν,
αὐτοστιγμ' ἠφινίσσαν, κ' ἔκαμαν κρότον μέγαν.

Τίς πλέον τότε ἐπίστευε πῶς εἶχον τὰ μυαλά τους,
ἀπ' τὴν σκηνὴν νὰ χωρισθῶν, ὅλοι μὲ τὴν ὑγειά τους.

Πλὴν ταῦτα πάντα ἔληξαν, ἐγένετο γαλήνη,
κ' ἓνα κορίτσι εὐμόρφο, ποῦ τό λεγαν Φροσύνη.

Μοὶ λέγει, βλέπεις τοὺς χοροὺς, καλότηχε Μπαμπά μου,
ὅπου ἡ τύχη σ' ἢ καλὴ, σὲ ἔφερ' ἐδῶ χάμου;

Αὐτὸς ἦν Φράγκικος χορὸς, ἦν ὁ πολιτισμός μας,
αὐτὸ εἶνε τὸ σίκ μας, εἶναι ἡ πρόδοός μας.

Κ' ἐγὼ εὐθὺς ἀπήντησα, μὲ φράσιν μόνον μία,
τί νὰ σᾶς πῶ κορίτσι μου; εἶναι ἀπελπισία!

Καὶ τί κατάλαβε, μ' αὐτὰ ὅπ' ἔμαθες κ' ἤξεύρεις,
καιρὸς ὀλίγος θὰ διαβῇ κ' ἐμπροσθεν θὰ τὰ εὔρης.

Ἐκκλησίαι εἶναι τῶν ἡθῶν, αὐτὴ ἡ πρόδοός σας,
κ' ἐφεύρημα σατανικόν, βλέπω εἰς τὸν χορόν σας.

Δὲν ἔχει ρίζας ἡθικάς, εἶν' ὅλως πονηρία,
εἶναι νέον ἐφεύρημα, εἶναι ἀκολασία.

Οἰκτρῶς ἐξηπατήσατε, τοὺς δυστυχεῖς γονεῖς σας,
καὶ ἐμπροσθέν των παιζετε, τὴν ἐξαχρείωσίν σας.

Ποσῶς δὲν ἐσεβάσθητε, ἀρχαίας παραδόσεις,
καὶ παίζετε χωρὶς ντροπὴ, αὐτὰς τὰς ἐκφαιλώσεις.

Οἱ Ἕλληνες ἔχουν χορὸν, ἔχουν καὶ παραδόσεις,
 ἃς ἀκριφνῶς ἐφύλαξαν, χωρὶς παραμορφώσεις.
 Ὑπῆρξαν καὶ κατακτηταὶ ὑπῆρξαν καὶ δυνάσται,
 καὶ πλεῖστ' ἐκ τῶν προγόνων μας, ἔγειναν μετανάσται.
 Ἀλλ' ὅμως δὲν ὑπέκυψαν, εἰς ξένας παραδόσεις,
 τὰ πάτρια ἐφύλαξαν. χωρὶς παραμορφώσεις.
 Πλὴν τώρα σεῖς ποῦ πάσχετε, νὰ ἐξευγενισθῆτε,
 τραβήξατε τὸν δρόμον σας, ὅσον νὰ τρελαθῆται.
 Σὰς περιμένει συγνεφίχ, σὰς περιμέν' ἀντάρχ,
 θάλῃ καὶ αἰὶρὸς ν' ἀξίζητε, στὸ μάτσο μιὰ πεντάρχ.

Ῥεμβασμὸς ποιμένος.

Ῥδῶ στῆς ῥάχης στὰ βουνά, ποῦ περιτρυγυρίζω,
 μοὶ φαίνεται σὰν τὸ πτηνὸ, ψηλὰ πῶς περιγιρίζω.
 Κι' ἰδίως πρὸς τὴν ἀνοιξιν, ὅπου τὰ δένδρ' ἀνοιίζουν,
 καὶ τῶν κριῶν οἱ κώδωνες, φθόγγους γλυκεῖς ἤχίζουν.
 Καὶ οἱ ἀμνοὶ φωνάζουσι, ἕκαστος γιὰ μητέρα,
 καὶ καταδύει ὁ ἥλιος, καὶ γίνεται ἑσπέρα.
 Παράδεισαι φωτεβολοῦν, ὑψιπετεῖ ὁ νοῦς μου.
 μὲ τὴν φλογέρα κελαιδῶ, τοὺς διαλογισμούς μου.
 Μὲ πάθος ψάλλω ἥρωες, κλέφτες καὶ παλληκάρια,
 καπετανεῖους κι' ἀρχηγούς, ποῦ ἦσαν λεωντάρια.
 Ποῦ τοὺς τυράννους τρώμαζον, τοὺς μπέηδες καὶ ἀγάδες,
 καὶ εὗρισκον παρηγορίαν, οἱ δυστυχεῖς ῥαγιαῖδες.
 Μὲ πολὺ θάρρος ἀψήρῳ. ποσῶς δὲν λογαριάζω,
 τοὺς ἀπληστους χρηματιστάς, λωλοὺς θὰ τοὺς φωνάζω.
 Ὅπου τὰς χήρας ἀδικοῦν, τοὺς ὀρφανούς ληστεύουν,
 γινοῦνται δάκρυα πτωχῶν, πάλιν τιμὴν γυρεύουν.

Ὁ ἀπελπισ γέρον.

Θεὲ κλεῖσε τὸν Ἄδην, ἐπὶ τινι καιρῷ.
 νὰ παραμένω πίσω πολλὰ ν' ἀφηγηθῶ.
 Νὰ κορεσθῶ τὰς αὔρας. μὲ πάλλουσα καρδιά,
 μὲ βογκιχτὸ νὰ ψάλλω ἄσματα θλιβερά.

Βαδιζω ὡς δεσμώτης, μὲ βῆμα ἀραιὸν
 ὑπῴταν ὑδηγεῖται, σ' ἀποκεφαλισμόν.

Θάμβος τὸν περιβάλλει, μαύρη σκοτεινιῖς,
 νομίζει πῶς τὸ σύμπαν, τὸν κατακυνηγᾷ.

Θυτῶ κ' ἐγὼ ὁ τάλας, εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν,
 τὸ φᾶσμα τοῦ Ἥλιου, τὸ βλέπω σκοτεινόν.

Μοὶ φαίνεται πῶς κράζουν, κάμποι καὶ τὰ βουνά.
 φύγε καὶ σὺ ὦ ξέने, καὶ ἄφες τὸν νηουνιά.

Κραυγὴν ἀπὸ τὸν Ἀθην, ἀκούω νὰ λαλή,
 θνητὲ κατὰβα κάτω καὶ μὴ πατεῖς τὴν γῆ.

Ὡ φροθερὸ ταξεῖδι, ὦ πικραμένη γῆ,
 τίς ἀπὸ σέ διαδόηκε, χωρὶς νὰ πικραθῇ.

Ὡς κῆρυξ ἀλλαλάζω, ὅπου κιᾶν εὑρεθῶ,
 καλλίτερον θὰ ἦτο, νὰ μ' εἶχε γεννηθῶ.

Ὅλον αὐτὸ τὸ νῆμα, τοῦ βίου μ' ἡ κλωστή,
 ὡς κάλυξ θὰ παρέλθῃ καὶ ἀνεπιστρεπτὴ.

Τίς μὲ παρεγορήσῃ, ἐκεῖ ποῦ θὰ διαβῶ;
 καὶ τίς μὲ βεβαιώσῃ, ποῦ θὰ συναντηθῶ;

Σεῖς ὦ μικραὶ δυνάμεις, σῶμα ποῦ σὲ φορῶ,
 ἤρχισες νὰ βαρύνῃς, τώρα λίγον καιρὸ.

Πλὴν μιὰ φωνὴ ἀκούω, μιὰ ψυλὴ ἤχῳ,
 ὅτι πλέον μαζὺ σου, δὲν θές νὰ εὐτυχῶ.

Ὡ ποῦ μὲ καταλίπης, ὡς ἄνδρον πτηνόν,
 δι' ἁμοιβαίης πράξεις, νὰ τρέξω νὰ κριθῶ.

Ἀλλὰ καλῶς τὸ πράττεις, ἀφοῦ εἶσαι σποδὸς,
 καὶ δὲν σὰς πολυθίγει, ξένος λογαριασμός.

Ἄς ἤκουσιν τὸ ῥῆμα, ὅπερ εἶναι γρηπτό,
 τὸν κόσμον ἂν κερδίσω, τί θὰ ὠφεληθῶ.

Σεῖς φωτεινὰ ἄστρα, ἤλιε φαινέ,
 γλυκύρωτος Σελήνη, θεσπέσιε οὐρανέ.

Ῥάνατ' ὀλίγα μύρα, στὸ γένος τῶν βροτῶν,
 εἰς τοὺς προθεδικτάς, ὀλίγον γλυκασμόν.

Γιὰ νὰ παρεγορῶνται, στὴν πρόσκαιρον ζωὴν,
 τὸν δαύμον τοὺς νὰ τρέξουν, μὲ τὴν ὑπομονήν.

Ίδμα τῆς ματαιότητος.

Καυμένη γῆ ποῦ μ' ἔθρεψες, ἀπ' τὰ μικρά μου χρόνια,
Καυμένη γῆ ὅπου βροστῆς, τοὺς πάγους καὶ τὰ χιόνια.
Βάστα κ' ἐμὲ τὸν γόνον σου, νὰ ζήσω χίλια χρόνια,
Κι' ἂν θέλῃς τοῦτο νὰ γενῇ, καθάρισον τὴν σελήνη,
καθάρισον πᾶν νόσημα. ποῦ ἔχεις στὸν αἶρα.

Ἄλλὰ καὶ σὺ εἶσαι κακὴ. εἶσαι σκληρὰ μητέρα,
εἰς' ἄστοργος καὶ ἄπικρος, μᾶς τρώγεις κάθε μέρα.

Ποῖα μὲν κάμνει τὰ παιδιὰ κ' ἰδία νὰ τὰ τρώγῃ,
ὦ λυπηρὰ διαγωγή θ' ἀρχίσω μυρολόγη.

Θρῆνον ἀπαρμύθητον, θ' ἀρχίσω γιὰ νὰ ψάλλω,
πῶς τὸ κακὸ ποῦ κάμνεις σὺ, εἶναι πολὺ μεγάλο.

Ἦθελα νάχω μιὰ φωνή, μέσα ἀπ' τὰ ἐντὸς μου,
γιὰ νὰ φωνάξω ν' ἀκουσθῇ, στὰ πέρατα τοῦ κόσμου.

Νὰ κράξω ὅλους τοὺς θνητοὺς, νὰ τοὺς εἰπῶ μὲ θλίψη,
στὸν πλάστην· νὰ παρακληθεῖν, ἐν πάσῃ κατανύξει.

Αὐτὸς ὡς πάντων πλαστοεργὸς, δημιουργὸς τῶν ὄλων,
νὰ σὲ πετάξῃ λέαινα νάχῃς ὀλίγων πόνων.

Ὡ σὺ ταλαίπωρος ζωῇ, ὅπου στὸν κόσμον θάλλεις,
κ' εἰς ἓνα δευτερόλεπτον, ὑπάρξιν ἀπὸ βάλαις.

Μίαν ῥορὰν συνώδευσα, κηδεῖαν ἐνὸς νέου,
ἐνὸς ἡγεμονόπαιδος, ἀνδρείου καὶ γενναίου.

Τοῦ εἶχον χρυσοῦν σάβανον, καὶ ὠραίας ἀλουργίδας,
καὶ χρυσοκέντητους σταυρούς, παικίλας ἐπωμίδας.

Μαρμαρυγαῖς ἐξήστραπτον, ἀπ' τὸ νεκρὸν τοῦ σώματος,
κι' αὐτὸ κοιμῶπαν νήδυμον, μὲ κεκλισμένον ὄμμα.

Εἶχε ὦχρον τὸ πρόσωπον, τὰ χεῖλη μαρμαμμένα,
στεφάνους καὶ ἀρώματα, κατὰ τὰ εἰθισμένα.

Δεικνύοντ' ἀνχώρησιν, παντοτεινὴν τοῦ κόσμου,
κ' οἱ συγγενεῖς τ' ἐκόπταντο, στὸν ἀποχωρισμὸν του.

Φωναὶ καὶ θρῆνοι γοεροί, τὸ πλῆθος συνεκίνουν,
κ' οἱ νεκροθάπτ' ἐδάδιζον, χωρὶς νὰ παρεκλίνουν.

Ἡ τεθλιμμένη μήτηρ του, δακρυρροοῦσα λέγει,
κατάμεστ' ἀπὸ δάκρυα καὶ ὀλοφυρομένη.

Αὐτὰ ἐγὼ παιδάκι μου, περίμεν' ἀπὸ σένα,
νάσαι στὸ νεκροκαθόρθωτο, τὰ χέριχ σταυρωμένα.

Δὲν ἔπρεπε καρδούλα μου, πίσω ἐμὲ ν' ἀφίσσῃς,
καὶ τόσον πολὺ γρήγορα, στὴν γῆν νὰ καταδύσῃς.
Ἀνάβλεψον καὶ γνώριστον, πόσοι ἐσὲ φιλοῦντες,
κι' ἰδὲ τοὺς ὑπηκόους σου, πόῦναι βαρυπενθοῦντες.
Ἄν καὶ νεκρὸν σὲ βλέπωσι, πάλιν, σ' ἀναγνωρίζουν,
καὶ τὸ πικρὸν σου φέρετρον, κύκλῳ περιστοιχίζουν,
Ταῦτα ἰδὼν ἐσκέφθηκα, καὶ διελογιζόμην,
καὶ μεταξύ τῶν σκέψεων μ' ἐφάνη πῶς κοιμώμην.
Καὶ ὅτι εἶδον ὄνειρον, πῶς ὁ νεκρὸς φωνάζει,
καὶ τοὺς ἀκαλοῦσοντας τον, μ' αὐτὰ τὰ λόγια κράζει.
Τί θλίβεσθαι καὶ σεῖς θνητοί, διὰ τὸ πάθημά μου,
ἄφου καὶ σεῖς θὰ τρέξεσθαι, στὰ ἔγνη τὰ δικὰ μου.
Ἐν πᾶσι παρὰ γέλωτάς, νῆχετε πολὺν φόβον,
στάς πρᾶξις ὅπου πράττετε, γιὰτί θὰ δώστε λόγον.
Δὲν εἶναι φηναφήματα καὶ ψευδοσφιστίαις,
ἀνθρώπων ποῦ γενήθησαν, ὅλως ἐν ἀμαρτίαις.
Ἄλλ' εἶναι δικῆς ὀφθαλμοῦ, ὅπου τὰ πάντα βλέπει,
καὶ εἰς οὐδὲν ἀμάρτημα, χάρις ἐπιτρέπει.

Ὡ οὐρανοὶ ποῦ φαίνεσθαι, πῶς εἶσθαι· σιδερένοι,
ἢ γῆ ὅπου σκεπάζετε, μὲ πίκραις μᾶς χορταίνει.
Ὁ ἄνθρωπος στὴν νύκτι του, μὲ ὄνειρα πλανᾷται,
σὲ παραδείσους θρίσκεται, θάνατον δὲν φοβᾷται.
Ὅσον εἰ χρόνοι προχωροῦν, σὲ πέλαγ' ὁρμενίζει,
σ' ὠκεανούς εὐρίσκεται, εἰς ἄτραπούς γυρίζει.
Σβύνονται εἰς πᾶράδεισους, μαρμίνονται τὰ ῥόδα,
εἰς συναρχὰ εὐρίσκεται, εἰς πικραμμένη χώρα.
Καὶ πλούσιος ἂν καταστῇ, κι' ἂν γήρας ἀδικήσῃ,
κόνις καὶ τέφρα θὰ γένῃ, στὴν γῆν θὰ καταδύσῃ.
Μόνον ἐπί-τινα καίρῳ, ἢ μνήμη του θὰ μένῃ,
στῆς ἐκκλησίας τῆς χριστιανικῆς τοῦ τάφου τὰ τεμένη.

Καίχημα Γεωργίου.

Ἐμ' ἀληθῆς παρὰ γων, ἐκτρέφω τὴν ζωὴν,
καὶ τὴν τροφὴν ἐξάγω, ἀπ' τὴν μητέρα γῆν.

Μὲ τοὺς βραχίονάς μου, τὰ πάντα προσπορῶ,
 δουλεύω φιλοπόνως ὅσον κι' ἂν ἤμπορῶ.
 ἔχω καὶ τὴν ἐλπίδα, πιστῶς εἰς τὸν Θεόν,
 τὸν κτίσαντα τὴν φύσιν, κλίναντα οὐρανόν.
 Τοὺς ἕτεροὺς καὶ ὄμβρους, ἔχω παρηγοριᾶ,
 ν' ἀρδεύσουν τὰ σπαρτά μου, νὰ γίνη ἡ σπορά.

Καὶ ἡ συνείδησίς μου σιγῇ καὶ ἡρεμεῖ,
 ζῇ μὲ τὸν ἰδρωτά της οὐδένα ἀδικεῖ.

Δὲν εἶναι κερδοσκοπός, δὲν ἀδικεῖ τινὰ,
 ἀλλὰ γαληνιῶσα, χορεύει καὶ σκιρτᾷ.

Τὰ ἔτοιμα δὲν τρώγει, ποῦ ἄλλος ἀποκτᾷ,
 δὲν ἀδικῶ τὰς χήρας, δὲν κλέπτω ὄρφανά.
 (μὲ τὴν συνείδησίν μου, δὲν πολεμῶ συχνά)

Τὸν ὕπνον μου δὲν χάνω, ἀπ' τοὺς λογαριασμούς,
 ὡς Σατανᾶς δὲν βλέπτω, συχνὰ χριστιανούς.

Ψυχολογία.

Ψυχὴ λυπεῖσαι ὅπου παλαιαίς, μ' ἄστοργον σῶμα ἡδυπλήξ,
 συμβιβασμὸν ἀτονῆς νὰ βάλλῃς νὰ ὑπακούσῃ ὅπως σὺ θές,
 Νὰ μὴ τυχάρωσῃ τὴν θείαν χάριν ποῦ σοὶ ἐδόθη ὡς φυσικῇ,
 μ' ὠραίας πράξεις νὰ διευθύνῃ, ῥύπους μακρῶθεν νὰ ἀπωθῇ.
 Νὰ κατοικήσῃ γλυκεῖα χάρις ἐν τῇ καρδίᾳ του ὡς θνητοῦ
 μαζί σου πλέεν νὰ συμφωνήσῃ ὡς δημιουργήμα τοῦ Θεοῦ.
 Χαρὰ σ' ἐκαῖνον ποῦ συμβιβάζει σῶμα συνείδησιν συμφωνεῖ
 καὶ τὸν καιρόν του μ' ἀπείρους τέρψεις ἀγγελικῶς ἀποπερατεῖ.
 Κλίμακας κτίζει εἰς τοὺς αἰθέρας μεταρσιούται εἰς οὐρανούς,
 ἀγγέλους βλέπει χοροσατοῦντας γαλήνην δρέπει καὶ γλυκασμούς.
 Δὲν εἶν' ἡδύτερον ἄλλο πρᾶγμα, ὡς ἰὸ τοιοῦτος συμβιβασμός,
 τὸν πλοῦν τοῦ κόσμου νὰ περιέλθῃ, ὡς πλουσιώτατος ὁ βροτός.
 Τίς ἐρμηνεύει πόσον ἀρέσκει καὶ πῶς ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ,
 ὅτε πρὸς ὅμοιον καλόν τι πράξει, χάριν παρέχει εὐεργετεῖ.
 Θριάμβους βλέπει σεμνυνομένη, ἐλπίδας αἶρει μεθ' ἐκυτῆς,
 ἐρειδομένη στὸν ποιητὴν της, πέμπει θυμίαμα ἐκ τῆς γῆς,
 "Ονειρα βλέπει ὡς ἡ νεάνις, καὶ κομψασμούς ἀποθησαυρεῖ,
 καὶ ἀρετὰς της ἀπαριθμίζει, θάρρος πλουτίζει καὶ ἡρεμεῖ.

“Ἄλλ’ ὁ φιλίδονος δὲν ὑπάρχει, ἔρμαιον γίνεται τῆς σαρκὸς.
εἰς τὰ πελάγει τῆς ἀμαρτίας, ἄγεται, φέρεται ἀναιδῶς.

“Ρύπον αἰσθάνεται ὅταν πράττει, ἔργον ἀσύμφωνον τῇ ψυχῇ,
κι’ ἀμέσως πάλιν μεταμελεῖται, ἀγωνιᾷ δυσανασχετεῖ.

Λάκκον ὀρύττει νὰ τὸ βυθίσῃ. νὰ μὴ ὕψ’ ὀφθαλμὸς βροτοῦ,
νὰ μὴ ἀκούσῃ τις καὶ ὁδελύσῃ καὶ τύχει ψόγου καὶ χλευασμοῦ.

Ἐὰ καὶ σὺ τῶν ἡθῶν φθορέα, ὅπου τὰ τέκνα σου ἀπωθεῖς
ἄστοργος εἶσαι παρὰ τὴν φύσιν, οὐ μὲ τὰ κτήνη προσαμοιεῖς.

Δὲν ἔχουν γένος τὰ νεογνά σου, ἀδελφότητος κι’ ἄλλους δεσμούς
πολλάκις, σύζυγοι συναντῶνται, παρὰ τοὺς νόμους τοὺς ἱεροῦς.

“Ο βροτοκτόνος.

Αἶσχος συλέγει ὁ βροτοκτόνος, ὄνειδος γίνεται τῶν βροτῶν,
καὶ τὴν αἰμολόφον μακρὰ καρδίᾳ του, σὴς τὴν γεμίζει καὶ μαρμαρό.
Πόλεμον ἔχει ἐν τῇ ψυχῇ του, τυφλὸν αἰσθάνεται ἑσαεῖ,
τοῦ θύματός του οἰκτεῖ, κρᾶζον ἀρχὴ κι’ ἀνάθεμα μὲ βοή.

“Ο φθονερός

Τριβόλους δρέπει ἡ μαγθηρία, κέντρα λακτίζει ὁ φθονερός,
ὅπου ἡ πτώσις τῶν ὁμοίων του εἶνε ὁ μόνος του χορτασμός.

Τί φθερὰ ἰσθλός νόσος μὲ χωρὶς θάσσεις νὰ λειτουργῇ.
χωρὶς σκοπὸν καὶ τίνα συμφέρον σατανικῶς νὰ τερατουργῇ.

“Ολέθρους θέλει νὰ ἀπηρῶσι εἰς τὴν ἀθλίαν του ἀκρόην,
καὶ οὗτος μόνον νὰ εὐπορήσῃ καὶ τότε πλέον ἔχει σιγὴν.

Ποτὲ ἀλήθειαν δὲν γνωρίζει, οὐδ’ ἀσπυγνέται κανὲν καλὸν
πλὴν ἂν ἀκούσῃ τι ἀπεικταῖον λαλεῖ μὲ τόνον καὶ ἐμπαιγμὸν.

Τότε χορταίνει τ’ ἀθλίον πάθος τοῦ ἐπρσικίσθη σατανικῶς
κ’ ἀσυνειδήτως πλέον ρεμβάζει χαροποιὸς καὶ σαρκαστικῶς.

Ἀκαταπαύστως διανοεῖται, δόλους, πλοκάς πῶς νὰ περατῇ
σκάνδαλα, λόγους νὰ μεταφέρῃ, ἔχθρας καὶ μίση νὰ κατωρθῇ.

Χωρὶς νὰ κρίνῃ τί διαπράττει, τί μὲ τὸ στόμα ἄγει, κινεῖ,
νὰ αἰσχυρῇ καὶ νὰ σιωπῇ, εἶον ἀλλάξῃ καὶ ἐντραπῇ.

Ἐν ἡνίοει τὴν σημασίαν τί εἶδους κάμνει μεταφορὰς,
βεβήκως ἤθελεν ἐκπλαγῆσαι νὰ δρίψῃ θλίψεις καὶ συμφορὰς.

Οὐδόλως τίποτε ὠφελεῖται ὁ ῥαδιοῦργος καὶ φθονερός,
λόγους ἀθλίους νὰ μεταφέρει μὲ στόμα ὡσπερ κοπραγωγός.
Τὴν μόνην χάριν ποῦ θ' ἀπολαύσῃ ἀπ' τοὺς ὁμοίους του ὡς θνητός
ἀπὸ τοὺς πάντας νὰ θεωρεῖται ἄνθρωπος ἄχρηστος, μισητός.
Ὅταν ἀπέλθῃ ἀπὸ τὸν κόσμον θὰ πλουτισθῇ ἀρκετὰς ἀρχάς.
μνήμην θ' ἀφίσῃ ἔς τὰ χρονικά του, πράξεις ἀχρείας καὶ μυσταρχίας.

Ἡ φιλαργυρία.

Πόνους προσκτᾷ ἡ φιλαργυρία, πλεονεξίας καὶ ἀρπαγῆς.
ὡς μαῦρος δαίμων ταρασσομένη οὐδόλως σέπτεται ἀρετῆς.
Δὲν ἔχει φίλους καὶ συγγενείας, σχέσεις συνήθεις εὐλικρινεῖς
πλὴν ἔχει διψαν νὰ ἀποκτήσῃ, σωρεῖς μέταλλα ἐκ τῆς γῆς
Ὁ χορτασμός παντός φιλαργύρου, τρέχει στὸ ἄπειρον κτηνωδῶς,
ὕλην μαινόμενος ν' ἀποκτήσῃ, χωρὶς νὰ βλέπῃ πῶς ἦν θνητός.
Ὅριον πλούτου δὲν κανονίζει, πᾶνθ' ὅσον κτᾶται δὲν τὸν ἀρκεῖ,
νυχθημερόν, ἀενάως σπεύδει, πότε νὰ φθάσῃ νὰ χορτασθῇ.
Τοῦτο οὐδέποτε κατορθώνει, τὴν διψαν ταύτην νὰ κορεσθῇ,
θεδιψασμένος μέχρι τοῦ τάφου, φθάνει καὶ κλίνει τὴν κεφαλὴν.
Σ' ὅλον τὸν βίον του ἀναγνωρίζει, μόνον τὴν ὕλην πραγματι-
ῖδεολόγους, πεπαιδευμένους, ὡς μωρολόγους τοὺς θεωρεῖ.
Ἐχει τὴν μόνην ἐκτίμησίν του, εἰς πάντα ἔχοντα ὕλισμόν,
καὶ τοῦτον πάντοτε ἀσχολεῖται, νὰ ὑπερβῇ εἰς τὸν πλουτισμόν.
Νὰ κατωρθώσῃ νὰ τὸν πιέσῃ, νὰ γείν' ἐπιφθονος εἰς αὐτόν,
νὰ τὸν μαράνῃ ζυλοτυποῦντα, ἵνα τῷ δεῖξῃ ἐγωϊσμόν.
Χαράν αἰσθάνεται ὅταν πάσχουν ἄνθρωποι χρήσιμοι συμπαθεῖς,
νὰ τοὺς χλευάσῃ ὡς φυγοπούνους, σπατάλους, ἀσώτους καὶ ἐναγεῖς.
Ἐὰν ἡδύνατο νὰ συλλέξῃ τὸν βίον, ὅλων τῶν γηγενῶν,
ποσῶς δὲν ἠθέλε τὸν λυπήσῃ, ἂν ἐνεκροῦντ' ἀπ' αἰτισμόν.
Τοῦτο τὸ γέννημα τῆς ἐχίδνης, δὲν χρησιμεύει νὰ ζῇ στὴν γῆ,
διότι ὅλους τοὺς συγγενεῖς του, διηνεκῶς τοὺς καταλυπεῖ.
Ὅλους μ' ἀπάθειαν τοὺς κυτᾷ, χωρὶς οὐδένα νὰ βοηθῇ,
καὶ τοὺς οἰκτῆρῃ ὡς ἀνικάνους, οὐδένα κάμνει ὡς συγγενῇ.
Εἶναι ἀλάστωρ, παμφάγος ἄδης τὰ πάντα θέλει νὰ βροχιοσθῇ,
εἴτε δικαίως, εἴτε ἀδίκως, κρίσιν δὲν ἔχει καὶ συστολῇ.

Ποσῶς συνείδησιν δὲν δουλεύει, οὐδὲ θρησκείαν οὐδὲ ῥητὰ.
 δαίμων ἀκοίμητος καθιστάται, γοργῶς δουλεύει τῷ μαμωνᾷ.
 Οὔτε τὰ βέλη τοῦ μαύρου τάφου, νὰ τὸν ταράζῃσι συντελεῦν,
 ἀπελπισίαν νὰ τοῦ γενήσουν, νὰ τὰ κτυπήσωσι εἰς τὸν νοῦν.
 Ἔστω σὸ γῆρας τοῦ ἐπὶ τέλους, ποῦ χάσκει ὁ λάκκος τοῦ προφανῶς
 ὦρα τῇ ὥρᾳ νὰ τὸν βροχήσῃ, νὰ τὸν χωνεύσῃ νὰ ἐγῇ πηλός.

Τὸ παρόν.

Ὁ Μῆρμυξ ὅταν πτερωθῇ, χάνει τὴν φωνὴν του,
 σκορπίζει τὸ μπουλουκι του, χάνει τὴν συντροφιά του.

Σκορπίζεται ἐν ἀκαρεῖ, πλέει εἰς τὸν αἰθέρα,
 καὶ ὅταν φυσίσει ἄνεμος, χάνει ἀπὸ τὴν σφαῖρα.

Εἰς τὰ ἐξ ὧν συντίθεται, παύει ἡ ὑπαρξίς του,
 τὸ πτερωτόν του χάρισμα, συντρίβει τὴν ζωὴν του.

Ἡ παροιμία μαρτυρεῖ, ὁ μῆρμυξ ἂν πτερώσῃ,
 κατάρρα εἶναι θεϊκὴ, ὅπως τὸν ἐξωντώσῃ.

Ὡς ἀστραπὴ ἐνέσκηψεν, ὅμοια τις κατάρρα,
 κ' ἤχῃ ὡς μέγας κεραυνός, κάμνει μεγάλ' ἀντάρρα.

Τὰς συνειδήσεις ἐπλήξε, τοῦ ἀνθρωπίνου γένους,
 καὶ τὰς συνθήκας ἐτρίξεν, ὡς ἀσθενεῖς ὕλους.

Συνθῆκαι ὄντως ἱεραὶ, ὡς γνοῦς κατὰ ἀνέμου,
 ἐν ἀκαρ' ἠφανεύθησαν, ἐκ βδελυροῦ πολέμου.

Ῥήγνυνται ἱεροὶ δεσμοί, θνήσκει ἡ ἠθικὴ του,
 ὅρια οἰκογενειακὰ θλάττονται, στήν ὁρμὴν του.

Τὰ ἱερά του φλέγονται, παύει ἡ συστολή του,
 νὰ ἀντιτάξῃ ἀτονεῖ, πᾶς τις εἰς τὴν ὁρμὴν του.

Ὁ ἱερός Δεκάλογος, τίθει εἰς ἀπεργίαν,
 καὶ τύπος ἀναγράφεται, στήν ἱεράν θρησκείαν

Πᾶς ὁ τοῦ κόσμου συρφετός, μόνον ἐπροσηλώθη,
 τὸν ὕλισμὸν νὰ πλουτισθῇ, καὶ ἄλλο τι δὲν νοιώθη.

Μὲ σύνταγμα ἐλευθερίας λέγει, περιεστοιχίσθη,
 τὰς μοιχαλίδας του καλεῖ, πῶς κτῶνται ἀπλᾶ ἦθη.

Τὰς φράσεις ἀπλοποίησε, ἥλλαξε τὰς ἐννοίας,
 κατ' ἔψιν νὰ οἰκονομῇ, βεβύλους ἀσχημίας,

Ἦν αὖτὴ ἡ πρόσδος, καὶ ἡ ἐλευθερία,
τ' ἀνθρωπινὰ του ἐνστικτα, διέπλασεν ἀγχεῖα.

Ὁ στρατηγὸς τῶν πονηρῶν, ὁ Μαῦρος Ἐωσφόρος,
εἰς τὰ αἰθέρια σκιρτᾷ ὡς ὢν ἀεροπόρος.

Μὲ σάλπιγγα σατανικὴν, ἐκάλεσε τὰ πλήθη,
τάγματα καὶ συντάγματα, τὰ τῶν δαιμόνων στίφη.

Μετὰ φωνῆς σατανικῆς, ἐπληξέ τὸν αἰθέρα,
καὶ πανταχοῦ ἠκούσθηκε, στὴν αἰθερίαν στραῖρα.

Παταγοδῶς ὠμίλησε, μὲ τόσην ῥητορίαν,
στὰ πλήθη τὰ σατανικά, ἥρξατο ἱστορίαν.

Σεῖς ὦ κλεινοὶ συνάδελφοι, κτᾶσθε τὴν ἱστορίαν,
ποῦ πρὸ αἰώνων εἶχομεν, ἀγγελικὴν ἀξίαν.

Πλὴν ἐκ μεγάλ' ἐγωῖσμοῦ, μᾶς ἦλθε φαντασία,
τὸν ὕψιστον νὰ φθάσωμεν, νὰ κτήσωμεν ἀξίαν.

Καὶ ὑπεράνω ἀπ' αὐτόν, νὰ θέσωμεν τὸν θρόνον,
Θεοὶ καὶ ἡμεῖς νὰ γένωμεν, εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν χῶρον.

Κι' ἀφοῦ ταῦτα ἐσκέφθημεν, στὸν ὕψιστον ἐγνώσθη,
κι' παρὰ χρῆμ' ὁ οὐρανὸς, ὡς χάος ἠνεώχθη.

Ἀλλαλαχοὶ καὶ θόρυβοι, ἐκ τῶν λοιπῶν ταγμάτων,
τῶν οὐρανίων τάξεων, Ἀγγέλων ἀσωμάτων.

ἠκούσθησαν αὐτοστιγμαῖ, μετὰ βοῆς μεγάλης,
κι' αὐθωρεὶ κρινήσθημεν, καὶ μᾶς ἐδέχθ' ὁ Ἄδης.

Τὰ Χερουβείμ ἐθλίβησαν, στὸν ἀποχωρισμὸν μας,
ὁ Γαβριὴλ ἐξίστατο, βλέπων τὸν ὀλεθρὸν μας.

Ἀφοῦ πλέον συσέβησαν, ταῦτα τὰ γεγονότα,
ὁ ὕψιστος ἠθέλησε, νὰ κτίσῃ καθαρῶτα.

Τὸν ἄνθρωπον ἐποίησεν, καὶ ἔθηκεν εἰς χόρτα,
καὶ μετ' αὐτοῦ τὸ φύσημα, δίδει ζωὴν καὶ φῶτα.

Εἰς τόπον ἀναψυκτικόν, χρυσόχρουν· καὶ εὐδῶν,
καλούμενον Παράδεισον, τερπνὸν φαντασιῶν.

Καὶ τοῦτον ἐνουθέτησε, τί πρέπει νὰ φυλάττῃ,
καὶ τότε θὰ ἀγάζεται, ὡς ἄγγελος θὰ δράττῃ.

Ἡμεῖς 'τότ' ἐφθονήσαμεν, ποῦ ἀνθ' ἡμῶν ἐκεῖνος,
ἀπέκτησε τὰς θέσεις μας, ἀκόπως καὶ εὐσχήμως.

Τὸν ὄφιν δελεάσαμεν, ἤλθομεν στὴν καρδίαν του,
καὶ δι' αὐτοῦ λαλήσαμεν, τὴν παντοκράτειραν του.

Καὶ οὕτω κατωρθώσαμεν, ὥπως τὸν ἐξορίσει,
καὶ μεθ' ἡμῶν στήν ἄβυσσον, νῆλθῃ νὰ κατοικήσῃ.

Καὶ ὅλοι οἱ ἀπόγονοι, Ἀδὰμ τοῦ πρωτοπλάστου,
ἐκτοτε ἐκολάζοντο, ἕνεκ' αὐτοῦ τοῦ δράστου.

Δίκαιοι καὶ ἁμαρτωλοὶ, εἰσῆρχοντο στὸν Ἀδὴν,
κι' ἀπ' τὸν Θεὸν περίμεναν, συγχώρησιν καὶ χάριν.

Τὸ γένος τὸ Ἑβραϊκὸν, ἐγνώριζε τὸν κτίστην,
κι' ἕνα Θεὸν ἐπίστευεν, ὡς ποιητὴν καὶ μύστην.

Τὰ ἄλλα ἔθν' ἐξώκειλαν, ἀπὸ τὴν τροχίαν των,
πολλοὺς θεοὺς ἐπίστευον, καὶ εἶχον στὰ δεξιὰ των.

Βούδας καὶ ἄλλα ὄνειρα, βλέποντες ἐπλανῶντο,
τοὺς εἶχον ὡς σεβάσματα, πλάνην οἰκτρὰν ἐκτῶντο.

Ὀργίλως τότε ὁ Θεὸς, καίει τοὺς Σοδομίτας,
καὶ μετὰ ταῦτα τοὺς λοιποὺς, πνίγει ὡς αἰμομίκτας.

Οἱ οὐρανοὶ ἠνοίχθησαν, ῥέοντες πλῆθος ὄμβρων,
κι' ἐποίησαν κατακλυσμὸν, κ' ἠφάνισαν τὸν κόσμον.

Μόνον τὸν Νῶε ἄφῃσε. ὡς γράζει ἡ ἱστορία,
καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπλήθυσε, πάλιν κοσμογονία.

Φεισθεὶς δὲ πλεόν ὁ Θεὸς, ἀπέστειλε προφήτας.
ἄνδρας ἁγίους, σεβαστοὺς, κλεινοὺς, οὐρανομύστας.

Ἀλλὰ κι' αὐτοὺς ἐφέρχμεν, εἰς τόσας δυσχερίας,
καὶ τοὺς λαοὺς ὠθήσαμεν, κ' ἔπραξαν κακουργίας.

Βλέποντες ἐτυφλωτῶντό, τὰ ἄληθῆ ἠρνοῦντο,
κι' ἀπὸ μεγάλα θαύματα, πρῶς δὲν ἐπτοροῦντο.

Ὅλους αὐτοὺς ἐφόνευσαν, ὡς πλάνους τοὺς κηρύξαν,
καὶ ὡς ἡμᾶς τοὺς δαίμονας, μαινόμενοι ὑπῆρξαν.

Ὁ σύλλογος τῶν Προφητῶν, ἐγνώρισε τὸ μέλλον,
ὅτι ὁ ἄναρχος Θεὸς, ὁ κτίστης τῶν ἀγγέλων.

Θέλει κατέλθῃ εἰς τὴν γῆν, τὸ πλῆσμα του νὰ σώσῃ,
διὰ θαυμάτων πειστικῶν, θέλει τὸ βεβαιώσῃ.

Ἀπασαν τὴν ἀλήθειαν, αὐθεντικῶς ἐν δόξῃ
κι' ὅσοι αὐτὸν πιστεῦσωσι, θὰ τοὺς κατευδῶσῃ.

Ὅλα τὰ ἀποφθέγματα, τῶν σεβαστῶν ἁγίων,
λεπτομερῶς ἐγένοντο, χρώμενα πνεῦμα θεῶν.

Καὶ ὁ πατὴρ ἠδόκησε, ὁ κτίστης τῶν ἀπέντων.
τὸν Γαβριὴλ ἀπέστειλε, στήν γῆν κατῆλθε δράττων.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Λόγον Θεοῦ ἐκόμισε, στήν ἄσπιλιν παρθένον,
μυστήρια ἐμήνησε, μέγιστον πεπρωμένον.

Εἰς τὴν Παρθένον Μαριὰμ, ἐν Ναζαρέτ τῇ πόλει,
εἶπε χαρὰς μηνύματα, ποῦ προσεδῶκον ὅλοι.

Καὶ ὅτ' ἦλθε τὸ πλήρωμα, τοῦ πεπρωμένου χρόνου,
παρθένος οὐσα γένησε, τὸν λητρωτὴν τοῦ κόσμου.

Υἱὸν Θεοῦ τὸν Ἰησοῦν, ὡς βρέφος σπαργανώνει,
καὶ τὸν ἀχώρητον Θεὸν, στὸν κόσμον φανερώνει.

Ὡς ἄνθρωπος εἰς τὴν μορφήν, ἐμφαίνεται στὸν κόσμον,
κ' ἦτο ὑποτασσόμενος, μέχρι τριάντα χρόνων.

Ὅποτε καὶ ἐκήρυξε, τὴν θεῖν διδασχὴν του,
καὶ θύματα ἐποίησεν, φαίνοντα τὴν ἰσχὴν του.

Ἀλλὰ κ' ἐκεῖ φροντίσαμεν, ἐν πάσῃ πανοπλίᾳ,
καὶ πλείστους ἐζήλισαμεν, κ' ἐμείνεντ' ὡς θηρία.

Βλέποντες ἐτυφλώττοντο, τὰ θύματα ἡρνοῦντο,
καὶ εἰς ποῖον ἀπετόλμησαν, πρὸς τὸν ἐφοβοῦντο.

Καὶ τὸν Πιλάτον πείσαντες, ὅπως τὸν θανατώσῃ,
καὶ οὕτω τὸν ἐσταύρωσεν, ὅπως τὸν ἐξοντώσῃ.

Ἀλλ' ὡς Θεὸς ἐγείγερται, κ' ἐφυγεν ἐκ τοῦ τάφου,
καὶ οἱ φρουροὶντες ἔτρεμον, εἰς τὸ κατωρθωμά του.

Στὸν Ἄδην καταβέβηκεν, καὶ ἤρε τοὺς δικαίους,
καὶ ἔψυχσε μὲ τὰς χεῖρας του, τοὺς πρῶτους δι' ὧ ἀρχαίους.

Καὶ ἀμέσως τοὺς μετήγαγε, ἐντὸς τοῦ Παράδεισου,
καὶ ὁ Ἄδὰμ ἡγάλλετο, ποῦ ἔτυχε τῆς εὐχῆς του.

Ὁ πότ' ἡμεῖς συνήχθημεν, ὅλοι στήν Ἰουδαίᾳ,
καὶ τοὺς ἀπεσκοτίσαμεν, νὰ μείνωνται γενεαῖα.

Τέλος καλοὶ μου σύντροφοι, ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας,
ὑπέστημεν πραγματικῶς, μαρτυρικοὺς ἀγῶνας.

Διότι ἐνισχύθησαν, ἀπ' τὸν Θεὸν μὲ χάριν,
ἄνδρες πολλοὶ ἐνάρετοι, θυματοουργοῦσαν πάλιν.

Βασιλεῖοι, Γρηγόριοι, Χρυσόστομοι καὶ ἄλλοι,
ἐξίσχισα ἐποίησαν, ἥρον νίκη μεγάλη.

Ἡμεῖς τότε χωλαίνοντες, δρώμενοι τὴν νίκην,
μεταβολὴν προσμέναμεν, στήν ἡμετέραν τύχην.

Καὶ πράγματι μετέπειτα, ἀπὸ τινος αἰῶνος,
ἀφῆκαν οἱ χριστιανοὶ, πολλοὺς θεῖους κανόνες.

"Ηρξαντο ν' ἀθεΐζωσι νᾶχῳσι δυσπιστείας,
τὴν ὕλην νὰ διώκωσι, ἄνευ θεοφοβίας.

"Οτε τοὺς ψιθυρίσαμεν, μέσᾳ πολιτελείας,
ἐγώϊσμούς νὰ ἔχῳσι, μὲ πλείστᾳ φιλαυτίας.

Εἰς τύμβην πολυδάπανον, ὅπως περιπλεχῶσι,
τὸν νοῦν των νὰ σκοτίσωσι, οἰκτρῶς νὰ ὑπερδευθῶσι.

Καὶ μὲ αὐτὰ τὰ σχέδια, προήχθ' ἡ ἀπληστία,
κ' ἐμαίνοντο ὡς ὕκινχι, ὡς ἄγρια θηρία.

Καὶ βαθμηδὸν κατέπιπτον, ἀπ' τὰς ἀρχαίας βάσεις,
ἀπ' τὰ καλὰ διδάγματα, τὰς ἡθικὰς συμβάσεις.

Πράχματ' ὀρθοποδήσαμεν, στήν εὐνοίαν τῆς τύχης,
ψάλλοντες νικητήρια, ἐν ὁρχάνοις εὐήχοις.

Εἶδομεν πῶς προώδυσεν, ὁ βδελυρὸς σκοπὸς μας,
καὶ πεπεισμένοι εἰμεθα, διὰ τὸν θρίκμβόν μας.

Τώρα λοιπὸν ἐφθάσαμεν, εἰς τὸν προσόντα ὄρον,
κ' ἐγέμισεν ἡ ἄβυσσος, μ' ὅλον τὸν μέγαν γῶρον.

Εὐ ὕμνοισι νὰ ψάλλωμεν, τώρα στὸν θρίκμβόν μας,
ποῦ ἤδη κατωρθώσαμεν, τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν μας.

Οἱ πλείστοι ὡς μηχανόμενοι, ὑβρίζουν τὸν θεόν των,
πᾶν ὅτι θεῖον βλασφημοῦν, καὶ ὅτι ἱερόν των.

'Εγώϊσμός ἀσύστολος, στοὺς πάντας βρασιλεύει
τὰ πάντα ὅλ' ἡξέβρυσι, γινώσις τοὺς περισσεύει.

Πρόδοσι, ἀνακράζουσι, θάρρος κ' ἐλευθερία
τὰ ἦθη των κατώρθωσαν ν' ἀφήσουν σ' ἀχρηστία.

Τὰ γύναια μὲ πούπουλα ὡς τὰ πτηνὰ πτερῶσαν,
τὸν εἶον κατεπίεσαν τὰ ἦθη ἐθελῶσαν.

Τοὺς κόπους τῶν παρὰγωγῶν, κλέπτει τοὺς ἐκμυζῶσι
ἀπληστὰ σκεύει ἀνθρώπινα σκληρῶς τοὺς ἀδικῶσι.

Καὶ κατὰ περισσότερον τὰ γηραιά σκεῦη,
πολὺ ἀπὸ νηρωπότερον τ' ἀδίκημα θηρεύει

Φρονῶσι, πῶς παράγονται μόνον ἀπὸ τὸ γῶμα,
πᾶν βρώσιμον, φροντίζουνσι νὰ ρίψουν εἰς τὸ στόμα.

Τετάρτη καὶ παρὰσκευὴ ποσῶς δὲν ἀψηρῶσι,
πᾶσαν οἶαν, παρὰδοσιν σαρκαστικῶς γελῶσι.

Εὖγε γενναῖοι σύντροφοι, δράσθαι κατ' ἀληθείας,
θρίκμβον κτᾶσθε εἰς τὴν γῆν μετὰ σεμνοπρεπείας.

Τὰ πάντα ἐτελείωσαν ἡσυχῶς μὲ τὴν εὐχὴν σᾶς,
τὸ ἔργον κατωρθώσατε καὶ τὴν ἀποστολὴν σᾶς.

Φωνὴ θρονιώδης ἤχησε εἰς ὅλον τὸν αἰθέρα.
ἀπὸ τὰ ὄντα τ' ἄλλα καὶ διεσείσθ' ἡ στραῖρα.

Πανένδοξέ μας στρατηγέ, κράζουσιν ὅλ' ἀσμένως,
πάντοτε θύχῃς ἐξ ἡμῶν, εὐπείθειαν καὶ σθένος.

Ἀδιόρορον ἂν πάσχωμεν, ὡς ὄντες δικασμένοι,
ποτέ μας «Κύριε ἐλέησον» θὰ εἴπωμ' ὡς ὀρισμένοι.

Τὸ παράπονον τῆς γρατίας.

Τί φοβερὸ κρίνω, τ' ἀδούλευτο μυαλὸ,
ὡς τὸ πτηνὸ ἐκείνο, ποῦ δὲν ἔχει πτερό.

Ποῦ τοῦκοψαν τὰ πτεῖλα, καὶ δὲν πετᾷ ψυλλᾷ,
καὶ μὲ τοὺς πόδας τρέχει, βαδίζει σιγαλᾷ.

Ὅλην τὴν λεβεντιά του, χάνει μελαγχολῇ.
πικραίνεται λουφάζει, κ' ἔχει ὑπομονή.

Καὶ μὲ πολλὰς ἐλπίδας, διαβαίνει τὸν καιρὸν,
ὅσον νὰ μεγαλώσῃ, τὸ πλοῦτόν πτερόν.

Κι' ἄρ' οὐ ξαναπικτήσῃ, πάλιν τὴν λεβεντιά,
ἀμέσως τὸν θορύβῳ, βγαίνει γλυκεῖαν λαλίαν.

Οὕτω κι' ὁ μορφωμένος, στοὺς χαλεποὺς καιροὺς,
διαβαίνει τὸν καιρὸν του, μὲ ὑπολογισμούς.

Ὅσον αἱ περιστάσεις, ν' ἀντεπεξεληθοῦν,
ἄλλον δρόμον νὰ λάβουν, καὶ νὰ διορθωθοῦν.

Ἔσω εἰς τὴν καρδίαν του, θάρρος τὸν ἐμψυχεῖ,
ἐπίσημόν τι βλέπει, καὶ δὲν ἀποθαρρεῖ.

Εὖγε δὲ εἰς ἐκείνον, ποῦ ἔχ' ὑπομονή,
δειλία δὲν τὸν θίγει, καιρὸν καρδοκῇ.

Καὶ ταύτην πάντως κτᾶται, αὐτὸς ὁ συνετός,
ποῦ ἔχει τὴν παιδείαν, δὲν ἦν ἀπλοϊκός.

Διὸ σ' αὐτὸν ἀξίζει, ἐκτίμησις πολλή,
καὶ πλοῦτον ἂν δὲν ἔχῃ, γνωρίζει γιὰτὶ ζῇ.

Ἐλπίζει ν' ἀποκτήσῃ, τὰ ποθητὰ πτερά,
χωρὶς πλοκάς καὶ δόλους, καὶ ἔργα πονηρά.

Καὶ τοῦτο κατωρθώνει, μὲ τὴν ὑπομονή,
καὶ εὐπλοῦτα πελάγη, πλέει καὶ ἡρεμεῖ.

Ἄλλὰ αὐτὸ τὸ κῆρον, τ' ἀδούλευτο μυαλὸ,
δὲν ἔχει θερχπεῖαν, δὲν παίρνει γκατρικό.

Ὅσα καὶ ἂν λαλήσης, οὐδ' ὅλως ἔννοεῖ,
ἐκτίμησιν δὲν δίδει. εἷς τινα ὁμιλεῖ.

Μόνον κόπτει καπέλλα, κεφάλια προσμετρά.
καὶ δίδει μιὰ ἀξία, σ' ὅσους ἔχουν λαλιά.

Ἀρχίζ' ἀπ' τὸ ἐγὼ του, πῶς ὄν εἶναι κι' αὐτός.
κι' ὅστις ἔχει δυὼ πόδας, εἶν' ἄνθρωπος σωστός.

Οὐδ' ὅλως ἡ παιδία, μορφεῖ πνευματικῶς,
τοῦ κάμνει σημασία, ὡς λόγος σοβαρός.

Μόνον μὲ ξηρὰς λέξεις, λέγει πῶς ὁ παρὰς,
τὸν ἄνθρωπον πλουτίζει, μ' ὅλας τὰς ἀρετάς.

Αὐτὸς ἔχει ἀξίαν, ποῦ ἔχει θυσιαρὺς,
χωρὶς νὰ ἐξετάζη, ὀρθοὺς κανονισμούς.

Ἄρχει λαλεῖ μὲ στόμφον, φαίνεται ζωηρός,
καὶ ἂν δὲν τὸν προσέξης, χωλαίνει κτηνηδῶς.

Ἔχει τὰς ἀξιώσεις, νὰ κύψει χαμηλά.
νὰ σέβεται ἐκεῖνον, ποῦ ἔχει τὸν παρὰ.

Συχνακὶς ἀπατῶνται, ἄνθρωποι συνετοὶ
συγγένεια νὰ κάμουν, χωρὶς νὰ συμφωνῇ.

Τί θὰ λαλήσ' ἀγροίκως, εἰς ἄνθρωπον σωστόν,
καὶ ὡς μεμορφωμένον ἐγγράμματον λεπτόν.

Ὡς εὐθερόν μοιραῖον, βίος πολὺ σκληρός,
ἐξ' οὗ πάθος γενᾶται, καὶ μαῦρος μαρasmus.

Ἀπ' τὸ χοιροβοσκεῖον, φεύγει τύχη νάβρῃ,
κι' ἀφίνει τὸν τσουρλά του, στήν πόλιν κατοικεῖ

Βαννύσως κατωρθώνει, τίς εἶδε τί ποιεῖ.
καὶ ἀποκτᾷ τὴν ὕλην, καὶ κομποριμονεῖ.

Ἀλλὰ κακὴ τις τύχη, ἥτις περιπλεχθῇ,
καὶ τοῦ ὅπως ζήσει, θάνατον θὰ εὕρῃ.

Κιολὰ μοῦλεγ' ὁ γέρωσ, νᾶχη καλὴ ψυχῇ,
γροῖα μὴν ἐπιμένεις, ἄφες μου τὸ παιδί.

Μὴ σέβεται τὸ χρῆμα, κρατήσου δυὼ στιγμῆς,
ὁ βίος εἶναι χάος, πέλαγος ἀχανές.

Ἀνθρωπος μορφομένος, δὲν ζῇ μ' ἀπλοϊκόν.
ἡ ἰδική μας κόρη, θέλ' ἄνθρωπον λεπτόν.

Ἡ παροιμία λέγει, ὀρθῶς παρατηρεῖ,
οἱ σύζυγοι νὰ ἔχουν, ἴσην ἀνατροφή.

Τὸ σπάρτο μὲ τὸ σπάρτον, τὸ βουῦρλο μὲ βουρλιά,
καὶ τότε ὀρθοποδοῦσι, κáμουν ζωὴ γλυκερά.

Πλούσιοι καὶ ἐργάται.

Εὐαγγ. Λουκ. 12 § 25.

Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι
ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἓνα;

Ὁ μεριμνῶν πλείοτερον, πραγματικῆς ἀνάγκης,
ματαίως βυσανίζεται, ἄγων ὁδὸν πλεκτάνης.

Βυθίζειτ' εἰς ὤκεανους, πλουτίζει ἀμαρτίας,
συνείδησιν ποδοπατεῖ, καὶ πράττει ἀδικίας.

Μᾶλλον τῷ εἶν' ἀδύνατον, δικαίως νὰ πλουτίσῃ,
εἰάν δὲν πράξ' ἀδίκημα, καὶ ἄλλους νὰ στερήσῃ.

Εἰ πάλιν ἀν εὐνοηθῇ, ἀπ' τὴν ὁδὸν τῆς τύχης.

Θὰ ἐμπλεχθῇ ἐξάπαντος, ἀμαρτωλῆς προσθήκης.

Καθίσταται ὡς μέθυσος, ὁπόταν πλεῖον πίνει.

Ἀκόρεστος καθίσταται, ἄδης κυττᾶ νὰ γείνῃ,

Καὶ τί νομίζεις πλούσιε, μᾶλιν τοὺς θησαυροὺς σου,
ὅτι δὲν ἐννοήσαμεν, ποῦ διατρέχ' ὁ νοῦς σου;

Μὲ τὸ νερὸ μεθύσκεσαι, μαίνεσαι σὰν τὸ κῦμα,
πᾶν θεμιτὸν κι' ἀθέμιτον, πράττεις διὰ τὸ χρῆμα.

Ὡς ὕλη, ὕλην ἐκζητεῖς, ποτὲ σοῦ δὲν χορταίνεις,
ζάλας, πιέσεις νοεράς, κτίζεις ὅσον πλουταίνεις.

Οὔτε τροφὴν αἰσθάνεσαι, οὐδ' ἐννεαῖς οὐσία,
οὔτε καιρόν ν' ἀναπαυθῇς. σοῦ δίδ' ἡ ἀπληστία,

Ἄλλ' ἐρωτοβαρέθηκες, εἰς τὴν ἄψυχον ὕλην,
αὐτὴ εἶν' ἐρωμένη σου, καὶ ταύτην ἔχεις φίλην.

Θάρσει πτωχὲ μὴ τήκεσαι, ζῆσε μὲ σωφροσύνην,
πλεῖον αὐτοῦ σὺ τέρπεσαι, ἀν κτᾶς νοημοσύνην.

Ἡ ἀπλειστία τιμωρεῖ. δὲν ἔχει ἀναπαύσεις,
γεννᾷ πίκραις καὶ βόασανα, ἀθλίας ἀπολύσεις.

Ἡ ἀπληστία ἀναιρεῖ, ἀνθρωπινὰς συνθήκας,
ρίπτει τὸν νοῦν ἐγωΐσμούς, καὶ ἄλλας φαύλους προσθήκας.

Ὅτ' ὁ Θεὸς τὸν ἀνθρώπον. ἔπλασεν ἐν σοφίᾳ
καὶ τοῦδ' ὡσεὶ τὴν σύνεσιν, ν' ἄγῃ ζωὴν εὐθείαν.

Βεβαίως δὲν ἐνόησε, στήν γῆν νὰ τὸν πλουτίσῃ,
πλὴν νὰ ἐργαζῆται σ' αὐτήν, νᾶχῃ τροφήν νὰ ζήσῃ.

Νᾶχῃ στέγην καὶ ἐνδυμα. τὸν νοῦν του ν' ἀναπτύξῃ,
πνευματικῶς νὰ πλουτισθῇ, παιδείαν ν' ἀποκτήσῃ.

Ὡς πρόσκαιρος νὰ γρηγορῇ, καὶ νᾶχῃ προφυλάξεις,
βίον νὰ ἄγῃ ἐντιμόν, χωρὶς διαταράξεις.

Νὰ ἐννοήσῃ καθαρῶς, τὸν ἀληθῆ σκοπὸν του,
τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολήν, καὶ τὸν προσωρισμὸν του.

Ὁ πλοῦτος εἶναι ὁ θάλασσα, κ' ἔχει ἄγριον κύμα,
γεννᾷ προσθήκας περιττάς, καὶ σπατάλα τὸ χρῆμα.

Γεννᾷ φροντίδας ἀρχαίους, γεννᾷ ἀντιζηλείας,
γεννᾷ τὰ ἀμαρτήματα, φευδερνισσοφίας.

Γεννᾷ τὰς φαύλας ἡδονὰς, γεννᾷ τὰς ἀπιστίας.
γεννᾷ τὴν περιφρόνησιν, δεσμούς τῆς συγγενείας.

Γεννᾷ κοῦφον ἐγωΐσμόν, γεννᾷ ἀλαζονίαν,
γεννᾷ τὸ μὴ γνῶθι σκύτον, γεννᾷ τὴν μοχθηρίαν.

Γεννᾷ τὸ ἀδιδώπητον, γεννᾷ τὴν ἀσπλαχνίαν.
γεννᾷ σκληρὰν ἐπιμονήν, καὶ τὴν φιλελδικίαν.

Ὁ ἀνθρώπος τῶν ἀναγκῶν, εἶναι συνεσταλμένος.
ἔχει τὸν φόβον πάντοτε, καὶ δὲν εἶν' ἐξημεμένος.

Τὸν νοῦν του μόνον ἀσχολεῖ, διὰ τὴν ἐργασίαν,
τὴν τῆς ἡμέρας τακτικὴν, καὶ ἔχει ἡσυχίαν.

Μόλις βιοπορίζεται, τ' ἀπόλυτα τοῦ βίου,
πανεύθυμος καθίσταται, πλειότερον πλουσίου.

Καὶ ὅταν ἔλθῃ ἑορτὴ, καὶ συναντᾷ τοὺς φίλους,
χαρούμενος συνευθυμεῖ, καὶ ψέγει τοὺς πλουσίους.

Ἡ ὀρεξις τὸν βοηθεῖ, ἀπλὴν τροφήν καὶ τρώγῃ,
ποῦ δὲν τὴν ἔχουν πάντοτε, αἱ κύρ' χρηματολόγοι.

Τὰς πανηγύρεις χαίρεται, μ' ἀπείρους φαντασίας,
τὸν πλούσιον περιφρονεῖ, μ' ὅλας τὰς ἀπλειστίας,

Εἰς τὴν ὁρμὴν του ἀψηφεῖ, πάντα καυχηματίαν,
τὸν βλέπ' ὡς ὑποπόδιον, ἀφοῦ δὲν ἔχει χρεῖαν.

Ταῦτα δὲ πάντα κέκτηται, ἂν δὲν ἔχει χρεώσεις,
ἂν τοκογλύφων ὄνουχας, φύγει τὰς ἐξαμβλώσεις.

Αὐταὶ εἶναι ὡς ὕαινχι, καὶ ὄν τινα δγκάσουν,
τὸν καθιστοῦν ἀνίκανεν, μέχρις ὅτου τὸν σκάσουν.

Χύνεται ῥεῦμα γέλωτος, ὅταν αὐτοὶ λαλοῦσι,
ὅτι τοὺς τρώγουν χρήματα, τινὲς τοὺς ἀδικοῦσι.

Μ' ἀδίκησεν ὁ Κωνσταντῆς, μὲ ἐβλαψεν ὁ Παῦλος. !
μοῦφαγε τόσα χρήματα, διότι εἶναι φαῦλος.

Φεῦ οὐροφόρε Σατανὰ καὶ δαίμων κερκσφόρε.
εἰς τίνα φθέγγης καὶ λαλεῖς, κάκιστε ἐωσφόρε. .

Ἀμνημονεῖς τὰ θύματα, ποῦ ἔχεις κατωρθώσει.
δοῖσι τὴν συνειδήσιν, ἔχεις ἀπολιθώσει.

Τὸ θεῖον δῶρον τοῦ Θεοῦ, ῥίπτεις εἰς ἀχρησίαν,
καὶ μὲ τὴν σάρκα συμφωνεῖς πράττων τὴν ἁμαρτίαν.

Ἀφοῦ τοῦ ἐξεμύζησας, καὶ δὲν ἔχουν ἱμάδα,
καὶ τὴν πηγὴν ἐστεῖρευσας, καὶ δὲν ῥεῖ πεντάρα.

Τί νὰ σοῦ δώσουν ἐννοεῖς, ἐνῷ οὐδὲν τι ἔχουν,
ἀφ' οὗδε σπιθαμὴν τῆς γῆς, ἄφησας νὰ κατέχουν.

Θεὸς νὰ σοῦ δώσουν θαλασσά, νὰ δώσουν σοὶ ἀνέμους,
ὅπου γυρίζουν μ' ὀφθαλμοῦς, ὡς δακρυβρεγμένους,

Ὡ σεῖς ἐργάται τῶν λαῶν, ποῦ σώζεται τὸν κόσμον,
σὰς εὐλογεῖ ὁ πλαστοουργός, ὁ Ποιητὴς τῶν ὄλων.

Σὰς εὐλογοῦν οἱ ἄγγελοι, σὰς εὐλογεῖ ἡ κτίσις,
σὰς εὐλογοῦν τὰ σύμπαντα, πᾶσα ἀθῶα φύσις.

Τὰ πάντα σεῖς παράγεται, μὲ τοὺς βργχιόνάς σας,
τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινον, ζῇ ἀπ' τὸν ἰδρῶτά σας.

Φύγετε, προφυλάχθητε. ἀπ' τὰς τοκογλυφίας,
παύσατε τὰ ἐγκλήματα, μικροφιλοτιμίας.

Κλείσατε τοὺς λογαριασμοὺς, μὲ τὴν δικαιοσύνην,
καὶ τότε θ' ἀποκτήσετε, πραγματικὴν γαλήνην.

Τὰς τιμωρείας φύγεται, ἔχετ' ἐλευθερίας,
μὴ δαπανᾶτε ἐξοδα, εἰς πράξεις παναθλίας,

Σίβεσθε τοὺς ὁμοίους σας, τηρήσατε ἀγάπην.
πατάξατε τοὺς φθόνους σας, φυλάξατε τὴν τάξιν.

Ἀγᾶλλεσθαι στάς ἐξοχάς. ὡσφραίνεσθε τὴν φύσιν,
διότι σεῖς προικίσθητε, νᾶχετ' αὐτῆς τὴν χρῆσιν.

Τὰ ῥόδα τῆς ἀνοιξέως, σεῖς θὰ τὰ χαμρῶσθε,
τὰ πολυκέλαδα πτηνά, σεῖς πλέον θὰ χαμρῶσθε.
Τὰς αὔρας τῆς χρυσῆς αὐγῆς. σεῖς θὰ τὰς ὠσφρυνθῆτε.
τὴν Μοῦσαν σεῖς τραγυδισταί, ἀσμένως κελαδῆτε,
τὴν ποθητὴν τὴν ὄρεξιν, σεῖς πάντοτε τὴν κτᾶσθε,
τὴν καθαρὰν ἀναπνοὴν, σεῖς πλέον ἐχορτάσθε.
Ὅπως φέγγει ὁ ἥλιος, ὡς φαεινὴ λυχνία.
κι' ὅλον τὸν κόσμον δαδουχεῖ. καὶ τ' ἄγρια θηρία.
Ὅπως τὰ ἄστρα τῆς νυκτός, κ' ἡ φωτεινὴ Σελήνη,
φέγγος προσφέρουν εἰς τὴν γῆν, μὲ τόσῃν καλосύνῃν.
Καὶ ὅλ' αὐτὰ ὑπηρετοῦν, τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.
κι' ἀπ' τὸν Θεὸν ἐτάχθησαν, τὸν δρᾶσαντα τὴν κτῆσιν.
Οὕτω καὶ σεῖς ἐτάχθητε, μὲ τὰς κλεινάς σας χεῖρας,
σὰς ἔχει θεοὺς λειτουργοὺς, καὶ τῆς τροφῆς δοτῆρας.
Ἄν παύσουν εἰ φιλόπονοι, τὴν γῆν νὰ γεωργήσουν.
θὰ σβέσουν εἰ φυγόπονοι, στὴν γῆν. θὰ καταδύσουν
Θὰ πέσουν εἰ μεγάλαυχοι, θ' ἀνατραποῦν εἰ θρῆ.
ὁ κόσμος ἀφανίζεται, οὐδεὶς πλέον. γλυτώνει.
Διὸ πᾶσαι αἱ πατρίαι, καὶ σύμπαντα τὰ ἔθνη,
δεῦτε νὰ εὐλογήσητε, τὴν ἀνθρωπίνην τέχνην
Αὐτοὶ εἶναι οἱ κτήτορες, ἀπάντων τῶν πλουσίων.
αὐτοὶ εἶναι τὸ ἔρεισμα, θρόνων τὸ μεγαλεῖον.
Αὐτοὶ κρατύνουν τοὺς στρατοὺς, καὶ σώζουσι τὰ ἔθνη.
αὐτοὶ ποιοῦσιν ὀπλισμοὺς, μὲ τεραστίαν τέχνην.
Αὐτοὶ τὴν ἐκκαμίνευσιν, ἐκ τῶν χρυσορυχείων,
μὲ τὰς κλεινάς τὰς χεῖρας των, ἐξάγουσι χρυσίον.
Ὅθεν πάντες ὀφείλομεν, πρὸς τοὺς εὐγνωμονῶμεν,
οὐχὶ καὶ νὰ τοὺς ψέγωμεν, καὶ τοὺς περιφρονῶμεν.
Αὐτοὶ ἦν βάσις τῶν λαῶν, σθένος καὶ ἡ καρδία.
αὐτοὶ ἦν' οἱ σωτῆρες μας, τὰ ζωικά στοιχεῖα,

Ἡ ὑμῶσις τῆς Σημαίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἐκεῖ μέσα πρὸ τέμενος, τῆς ἱερᾶς μας Λαύρας,
μὲ τὰ λευλοῦδιὰ τοῦ Μαρτιοῦ, τοῦ οὐρανοῦ τὰς αὔρας.

Αὐτός, ὁ θεῖος Ἀγγελος, ὁ Γαβριήλ ὁ Μέγας,
ὅπου τὴν Θεοτόκον μας, ἐμύνησε μὲ σέβας.

Ὅλα τὰ ἀπορθέγματα, τῶν θείων Προφytῶν μας,
σ' αὐτὴν πληροῦνται, ἔφησεν, ὡς γράφει τὸ ῥητόν μας.

Ὅτι θὰ τέξῃ τὸν Χρηστὸν, τὸν κόσμον νὰ λυτρώσῃ
καὶ ῥῶς θὰ πέμψῃ οὐράνιον, τὸν ἄνθρωπον νὰ σώσῃ.

Αὐτὸς ἐπέμφθ' ἐξ οὐρανοῦ, εἰς τὰ εἰκοσι ἓνα,
στάς εἰκοσιπέντε τοῦ Μαρτίου, μὲ ἔγγραφα σφραγισμένα.

Μὲ ἔγγραφα θεόγραφα, εἰς βεβαμένον χάρτην,
κοκκινιστὸν αἵμοσταγῇ, γραμμένον ἀπ' τὸν πλάστην.

Μὲ ἡλιοσταλάγματα ἔγραψ' ἀντὶ μελάνης,
καὶ ἦτο ἀθιῶρτος, ἐπὶ χρυσῆς μεμβράνης.

Στὸν ἱεράρχην Γερμανόν, τῶν Παλαιῶν Πατρῶν μας,
τὰ ἔδωκε πανεβλαβῶς, ὡς ὄντα ἀρχηγόν μας.

Καὶ οὗτος γόνυ ἐκλινεν, τὸν Ὑψιστον δοξάζει,
καὶ μὲ πολλὴν κατάνυξιν, ἤρξατο νὰ διαβάξῃ.

Ὡ σὺ πρωτόκλητος Ἑλλάς, ὅπου στὸ κήρυγμά μου,
ὑπήκουσας μετὰ χαρᾶς, στὰ παραγγέλματά μου.

Ποῦχες τὸ κράτος τῶν σοφῶν, εἰς τὰς κλεινάς Ἀθήνας,
καὶ ἀπέπτυσες μετὰ χαρᾶς, πλάνης καὶ ἀφροσύνας.

Κ' ἐδέχθης τὸν χριστιανισμόν, πρώτη ἀπ' τὰλλα ἔθνη,
καὶ ὥσπερ δᾶδα φαεινὴ, θριάμβευσες μὲ τέχνη.

Καὶ πάλιν σὺ κατέπεσας, ἐπὶ Παλαιολόγου,
τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ κλεινοῦ, μὲ τ' ὄνειδος καὶ ψόγου.

Κι' αὐτὰ τὰ ἀμπλακίματα, τετρακοσίους χρόνους,
ἀνηλεῶς σ' ἐπαίδευσαν, μὲ βάσκανα καὶ πόνους.

Σ' ἔδωσαν στὸν ἀλάστορα, Μωάμεθ τὸ θηρίον,
καὶ ὑπέστης τὸ μαρτύριον, ἄγους ἁθλίου βίον.

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐτάφης μετ' αἰσχύνης,
χωρὶς παπᾶ καὶ σάβανον, ἐν οἰμωγαῖς καὶ θρήνοις.

Ἀπόλεσας τὸ γόητρον, τὸ θεϊκόν σου δῶρον,
καὶ ἀενάως θρήνησες, μ' ἐνδυμα μαυροφύρον.

Καὶ τ' ὄνομά σου ἤλαξε, καὶ σέ καλεῖ Ῥωμαῖα,
ἀπὸ Ἑλλάς π' ἐλέγες, ἀνδρεῖα καὶ γεναῖα.

Φρουάττ' ὁ μαῦρος Σατανᾶς, ὑβρίζει τὸν Σταυρόν σου,
ἐλθγῶναι τὴν καρδίαν σου, θήγει τὸν λογισμόν σου.

ΜΕΛΟΤΗΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΤΡΙΩΝ

Κατῆλθες κάτω χυμῆλᾶ, βαθεῖᾶ στῆς γῆς τοὺς κόλπους.
χολὴν καὶ ὄξος γευσσαι, μ' ἀλύσσεις καὶ μέ κόπους.

Τὰ ὑποχθόνια τῆς γῆς, κρύφα νὰ διασχίσῃς,
καὶ εἰς τὴν Λαύραν σήμερον, σπεῦσον χωρὶς ν' ἀργήσῃς.

Θὰ σ' ἀναγείρω στὴν ζωὴν, πάλιν θὰ σ' ἀναστήσω,
καὶ ὅλα σου τ' ἀμαρτήματα, πάλιν θὰ συγχωρήσω.

Καὶ σὺ κλεινέ μου, Γερμανέ, σήμερον νὰ ὑψώσῃς,
τὸ θεϊκόν μου Λάβρον, καὶ θὰ τὴν διασώσῃς.

Κι' ἀμέσως τότε ὁ ἄγγελος, στοὺς οὐρανοὺς ἀνῆλθε,
κι' ὁ Γερμανὸς ἐξέστηκε, δακρυρροῶν συνηλθε.

Τοὺς ἱερεῖς ἐπρόσταξε ἵνα ἱεροουργήσουν
καὶ τοὺς πιστοὺς ἐκάλεσε, ὅπως συμπροσκυνήσουν.

Καὶ παρενθὺς ὑπήκουσαν, κ' ἤρξατο λειτουργίᾳ
καὶ πάντες γόνυ ἔκλειναν ὅσῃν ἱερὰν λατρεῖν.

Δακρυρροῦντες ἔψαλλον αἶνους καὶ ὕμνωδίας,
τὸν Κύριον ἐδόξασαν καὶ ἔσφιξαν τὰς καρδίας.

Κι' ἀφοῦ πλέον τελείωσεν ἡ θεία λειτουργία
ὁ Ἱεράρχης ἔδωκε τύποις τὴν εὐλογία.

Καὶ ἤρξατ' ἀφηγοῦμενος τὸν ἱερὸν σκοπὸν του,
τὴν θεϊκὴν ἀπόφασιν λέγει ὅσῳ ποιμνιόν του.

Σήμερον, ὁ Χριστιανισμὸς ἀσμένως ἐσπτάζει,
τὴν προαιώνιον βουλήν τοῦ πλάστου ἀνκηράζει.

Ὅπου ὁ ἄνθρωπος Θεὸς ἠνδόκησε νὰ ἔλθῃ
ὡς ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς τὸν κόσμον νὰ διέλθῃ

Νὰ τοῦ φωτίσῃ τὴν ὁδὸν ποῦ πρέπει νὰ βχθίσῃ
νόμους καὶ παραγγέματα καινὰ νὰ τῷ γνωρίσῃ.

Καὶ οὕτω εἰς τὴν Ναζαρέτ Μαρίαν τὴν Παρθένον,
τὸν στρατηγὸν τοῦ Γαβριὴλ πέμπει ἐντεταλμένον.

Καὶ τῆς εὐηγγελίατο ὅτι υἱὸν θὰ τέξῃ.
ὅπως μὲ πνεῦμα ἅγιον θὰ ἐπιδαψιλεύσῃ.

Αὐτὸς θὰ σώσῃ τὸν λαὸν ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν
καὶ φῶς τοῦ κόσμου θὰ κληθῇ ὅσῃν πηλιγενεσίαν.

Οὕτω καὶ ἤδη ἔδοξε νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα
ὅπου αἰῶνας κοίτεται νεκρὰ χωρὶς ἱκεῖαδα.

Ἔλθετε προσεγγίσατε γόνιοι τοῦ Περικλέους
μὲ θάρρος ἀτενίσατε εἰς τὸν Σταυρὸν, μὲ σθένος

Αὐτὸς ὁ τίμιος σταυρὸς τοῦ χριστιανισμοῦ μας
τὸ ὄπλον τὸ ἀήττητον τοῦ πανελληνισμοῦ μας.

Θὰ καταστρέψῃ τὸν ἐχθρὸν πίστεως καὶ πατρίδος
τὸν βάρβαρον Ὀθωμανόν, Ἀγαρινῶν τὸ σμήνος.

Νὰ τοὺς ἐξαφανίσωμεν ἀπὸ τὸ ἔδαφός μας
νὰ μάθουν πῶς πιστεύωμεν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν μας.

Νὰ κλίνωσι τὴν κεφαλὴν στὰ ἱερὰ τεμένη
ὀλόγουν' ὅσοι μείνωσι νὰ φύγουν ντροπιασμένοι.

Νὰ θριχυθεύσῃ ἡ Ἑλλὰς νὰ ἄρῃ τὸν σταυρὸν της
καὶ νὰ ἐξέλθῃ νικητὴς, λάμπῃ τὸ πρόσωπόν της.

Καὶ παρעυθὺς ἀνύψωσε τὴν ἱεράν σημαίαν
κ' ἐκάλεσε τοὺς Ἕλληνας ποῦ βρέθ' στὴν ἡμίρην.

Μετὰ φωνῆς τρομακτικῆς ἤρξατο νὰ λαλήσῃ
κ' ἀνδρειομένου λόγιον δράττει νὰ ἐκστομίσῃ.

Ἐλθετε καπετάνοι μου μ' ὅλην τὴν συντροφιά σας
κι' ὑψώσατε τὰς χεῖρας σας δράξατε τὰ σπαθιά σας.

Εἰς τὴν σημαία ὀρκίσθητε καὶ εἰς τὴν λεβεντιά σας
θάνατον νὰ προτάξῃτε καὶ ὄχι τὴν σκλαβιά σας
ὡς ἄτιμος εἰς τὴν σκλαβιά νὰ ζήσ' ἡ γεννέα σας.

Καὶ ἂν ἀπὸ τὸ αἷμά σας θολώσ' ἡ ἀτμοσφαῖρα
καὶ τὰ βουνὰ ἂν πικραθεῖν καὶ πληξθεῖν τὸν αἰθέρα.

Ποσῶς μὴ δειλιάσητε εἰς τὴν ἀπόφασίν σας
καὶ ὅσῳ νὰ ζώσητε τὸ λυγρὸν σπαθί σας.

Πάρτε τὰ καρυοφύλλα σας κάμετε τὸν σταυρὸν σας
κ' ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σας πεισθεῖτε ὅτὸν Χριστὸν μας.

Καιρὸς νὰ ἐκδικήσητε τὸ αἷμα τῶν προγόνων
ποῦ ὅτῳ Κωνσταντινούπολιν ἐχύθη μετὰ πόνων.

Τὰς μυριάδας π' ἔφαξε τ' ἀκόρεστον θῆριον
καὶ βεβηλώσεις π' ἐπραξε τὸ γένος τὸ ἀχρεῖον.

Μὲ πίστιν νὰ ἐλπίσητε ποσῶς μὴ πτοηθεῖτε
νὰ σφάξῃτε τὸν τύραννον νὰ ἐλευθερωθῇτε.

Νὰ βάψ' ὅλο τὸ ἔδαφος ἐξ αἵματος βρβάρων
καὶ πανικὸς νὰ τοὺς ἐλθῇ Μπέηδων καὶ ἀγάρδων.

Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα φαεινὴ καὶ θ' ἀγκαλιασθῇτε
ὅταν σωθεῖτε ἀπ' τὴν σκλαβιά καὶ ἐλευθερωθῇτε.

Θὰ τραδωθήσεται ἄσματος, θριάμβους εἰς τὰς νίκας
χαρμόσυν' ἀπορθέγματα νὰ σθύσωσι τὰς λύπας.

Καὶ παρ' αὐτοῦ τὰς χεῖρας των ἔθεσαν στὴν σημαίαν
καὶ ὀρκίσθησαν εἰς τὸν σταυρὸν, μὲ ἔλματα γενναῖα.

Ἀντιφωνήσεις ἤχισαν ἀπὸ τοὺς παρεστῶτας
καπετανέους καὶ ἀρχηγούς τοὺς ὄντας παρεστῶτας.

Ἀπ' τοὺς Ζαῖμην, Πετμεζῶν, Φωτήλας, Σαρδελιάνους
Φραγκάκην τὸν ἀτρόμητον καὶ ἄλλους καπετάνους.

Πέπειθε ἱεράρχη μὲς ἑστὸν ἕρκον τὸν μεγάλον
ποῦ σήμερον ὁμόσαμεν ἑστὸν ἀνδρικὸν μὲς σάλον.

Ὡς ἀετοὶ στὰ σπήλαια τὰς οἰκογενεῖας μὲς
θὰ τὰς κατασκήνώσωμεν γιὰ τὴν ἐλευθερίαν μὲς.

Ὡς τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ ποῦ πλέουν στὸν αἰθέρα
οὕτως μεταρσιούμεθ' ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ.

Ποσῶς δὲν λογαριάζομεν τὰς αἵματοθυσίας
καὶ οὐδαμῶς πτοούμεθα ὑπὸ τινος δειλίας.

Ἐχομεν τὴν πεποίθησιν ἑστὸν Ἰησοῦν Χριστὸν μὲς
καὶ εἰς αὐτὸν πιστεύομεν, μέλλοντα θρίαμβόν μὲς.

Ὡς χεῖμαρς καὶ ποταμὸς τὸ αἷμα μὲς ἂν ρέῃ
καὶ ἂν πικρῇ ἢ θάλασσα, καὶ ἂν ἀποστερεῖται,

Δὲν θὰ ὑποχωρίσωμεν νὰ γίνωμεν βαγιάδες
ὅσον νὰ ἐξοντώσωμεν τοὺς ἀπιστοὺς πασσάδες.

Καὶ θὰ τοὺς ἐξοντώσωμεν γιὰ τὸ Θεὸς τὸ θέλει
καὶ ἐλευθεροὶ θὰ γίνωμεν ἡμεῖς μὴ σὲ μέλλει.

Ὅποτε εἰ Ἀγαρινεὶ ἐμαυτὸν ἐπισήμως
ὅτι ἑστὴν Λαύραν ἢ Ἐλῆν ἡ γέρθη γηθοσύνη.

Καὶ θὰ τινάξῃ τὸν ζυγὸν αὐτῇ ἐλευθερώσῃ
καὶ ὀρκίσθῃ ἑστὴν σημαίαν της ὅπως τοὺς ἐξοντώσῃ.

* *

Τὸ γεγονὸς γοργὰ καταρθάνει
ἑστὴν μεγαλοπόλιν Τριπολίτσᾳ
Ὅτι βαγιάδες ἑστὴν Ἀγιά Λαύρα
ὡανύουν, θέλουν, ἐλευθερίᾳ!

Ὁ Κεχαγιάμπεης ταῦτ' ἀκούσας
 τὸν Καϊμακάμην τρέχει νῆδρῃ
 Βογάζ, βρυχᾷται ὥσπερ θηρίον
 Ἑλλήνων αἶμα διψᾷ νὰ πιῇ.
 Καὶ ἀφηγούμενος ἀνακράζει
 μετὰ θυμῶν καὶ ἀλλαλαγιῶν
 ἤκουσας φίλε μου Καϊμακάμη
 τὸ πραξικόπημα τῶν Ῥωμιῶν
 Ὅτι στὴν Λαύρα εἰς τὸ Βακούφι
 μὲ τὸν δεσπότην τῶν Γερμανόν
 ὑψοῦν σημαίαν ἀνεξαρτησίας
 καὶ θέτουν σύμβολον τὸν Στάυρον.
 Θὰ σφάξω ὅλους τοὺς Γκιουράδες
 τὴν γῆν θὰ κάμω αἰμοσταγῇ
 Ὅχ τοὺς τρομάξω νὰ πετηθῶσιν
 νὰ μὴ τολμῶσι νάχρουν φωνή.
 Καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Προφήτου
 ὄρκον θὰ κάμω εἰς τὸν Θεὸ
 ὅτι ὡς σκύλον θὰ θεωρήσω
 πάντα Γκιουρὴ πάντα Ῥωμιοὺ.
 Ἀμέσως κρᾶζει καὶ τὸν Ἰμάμη
 καὶ ἐξεδήλωσε τὸν σκοπὸν
 ἀλλ' ὁ Ἰμάμης τὸν συμβουλεύει
 νὰ πορευθῇ μὲ σωφρονισμόν.
 Ὅστις ἀπίστους, σκληρῶς φονεῖ
 κρίμα ποιεῖ κατὰ τὸ ῥητόν
 τοῦ τὸ κοράνιον ἀντιγράφει
 βίβλος θεύγραφος τῶν πιστῶν.
 Μόνον ὁ ἄπιστος ἔχει χρέος
 δεῦλος ἀκουραστος νὰ βιῇ
 καὶ τοὺς πιστοὺς πρέπει νὰ δουλεύῃ
 ὅσον ὑπάρχει ἐν τῇ ζωῇ.
 Ταῦτα λαλεῖ ὁ μέγας Προφήτης
 ταῦτα κελεύει ἐν τῇ γραφῇ
 ὅστις πιστὸς, ἄπιστον φονεῖ
 τρεῖς μῆνας νήστης νὰ διελθῇ.
 Πλὴν κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπεται
 ὅσους μαχητάς ὅταν πολεμοῦν
 ὅσους ἀπίστους καὶ ἂν φονεύσων
 ἀπ' τὸν Προφήτην θὰ ἀμεινθῶν

Ἐὰν τραύματά των ἐν Παραδείσῳ
 μῦρα θά-ρέουν περικαλῇ
 κι' ὁ τελευταῖος πιστὸς θά κτᾶται
 δώδεκα πάγκαλα νέα οὐρί.
 Ὡς ποταμὸς μέλι ἐκαῖ θά-ρέει
 βούτυρον κι' ὅλα τὰ πρὸς τροφήν
 μακάριος ὅστις πιστὸς φυλάξει
 τὴν τοῦ Προφήτου μας ἐντολήν.
 Ὁ Καῖμκαῖμης ἀνεγκαιτίσθη
 ἀπ' τοῦ Ἰμάμη πᾶς συμβουλάς
 καὶ τὸν στρατὸν του προετοιμάζει
 δι' ἐμπολέμους ἐπιδρομάς,
 Ὁ ὄχλος ὅλος ὁ ἐν Τριπόλει
 ὁ τῶν ἀπίστων Ἀγαρινῶν
 σφαγὴν αἰτεῖται ἀνυπομόνως
 τὴν τῶν προκρίτων χριστιανῶν.
 Ἰδίᾳ ὅμως τῶν ὡς ὁμήρους
 καὶ κρατούμενους χριστιανούς
 Τοῦ Κορινθίας ἀρχιερέως
 Κυρίλλου θείου καὶ ἀκραιφνοῦς.
 Τοῦ Νοταρχ καὶ Καλαμογδάρτου
 τοῦ Ροδοπούλου κι' ἄλλων τινῶν
 εὐστυνας εἶχον περισυλλέξει
 ἀφ' ἧς ὡς ἔμαθον τὸν σκοπὸν.
 Ἄλλ' ἡ φρουρά τότε ἐνετάλη
 ν' ἀναχαιτίσῃ τὸν συρρετὸν
 ὡς μαινομένη τοὺς περικλείει
 εἰς εἶχον μαῦρον καὶ ζοφερόν.
 Εἰς τόπον τρώγλης καὶ δυσωδίας
 καὶ ἐν ἀλύσσεις τοὺς ἀσφαλῇ
 ἀλληλενδέτους ἐκ τῶν τραχύλων
 δίκην κακούργων αὐτοῖς ποιεῖ.
 Οἱ πολιορκούμενοι τούτους εἶχον
 πρὸς ἀπειλὴν τῶν ἐξω ἐχθρῶν
 νὰ κατωρθώσουν νὰ ὑποκύψουν
 ἵστον κατ' ἀνάγκην συμβιβασμὸν.
 Ἄλλ' ἐκ τῆς πείνης καὶ κακουχίας
 πλεῖστοι ἀπέτισαν τὴν ζωὴν
 καὶ ἅθλα μαρτύρων καθυποσπᾶντες
 ἕως ἐγειθῆσαν καὶ γελῆν.

Καὶ ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ
 ἐξ ἁπεθίωσαν αὐθιγὰς
 ὁ Δεληγιάννης Θεοδώρακης
 καὶ πέντε ἄλλοι πρόκριτ' ἐκεῖ.
 Χριστιανουπόλεως ὁ Ἱεράρχης
 πανιερώτατος Γερμανὸς
 Φιλόθεος ὁ τῆς Δημητσάνης
 ὢν Ἱεράρχης πίπτει νεκρὸς.
 Ὁ γεναιότατος ἀνὴρ Περούκας
 Ναυπλίας Γρηγόριος ὁ γηραιὸς
 συναποθνήσκει ταπεινωμένος
 θυμῷ ἀπίστων, θνήσκει οἰκτρῶς.
 Τίς ζωγραφίζει τὴν τόσῃν Οὐλίψιν
 τῶν ἐν Τριπόλει Χριστιανῶν
 τοὺς Ἱεράρχας νεκροὺς νὰ βλέπουσιν,
 θυμῷ ἀπίστων Ἀγαρινῶν;
 Ἐκτεθειμένα σ' ἄθλια ῥάκη
 κακουχημένα καὶ ταπεινά
 δίκην μαρτύρων θανατωμένα
 νεκρὰ μὲ ὄμματα ἀνοικτά.
 Καὶ τὰ φρυάγματα τῆς μαύρης Ἀγασ
 σκαῶς ἐξυβρίζον τὸν Σταυρὸν
 θεομαχόμενα ἐβλασφήμουν.
 πᾶν ὅτι θεῖον καὶ ἱερόν.
 Ὡς τὴν γῆ ἐκτάδην τὰ σώματά τω
 τῶν μεγαθύμων ἔξῃ ἀνδρῶν.
 ἄμφορα σκευὴ ἐπαριστούσαν
 θέαμα φρίκης καὶ σπαραγμῶν.
 Κρύφα θορνοῦσαν τοὺς τεθνεώτας
 σεμναὶ νεάνιδες μετὰ παλμῶν,
 καὶ βαρυσήμαντα μυρολόγια
 ἔθλιβον γῆν περὶ σὺρανόν.
 Ἄβυσσος κλεῖσε μυρολογούσα
 νὰ μὴ βροχθίσῃς τινὰ νεκρόν.
 ἀλλ' ὀλοζώντανους ν' ἀναγάγῃς
 τοὺς μάρτυράς μας στὸν σὺρανόν.
 Ὡς τὸν πλάστην ὅλους νὰ μεταγάγῃς
 διότι ἔλαβόν ἐντολὴν
 νὰ ἱκετεύουν τὸν παντεπόπτην
 ὥπως Ἑλλήνων σῶσιν ὑλὴν.

"Ενσαρκοὶ ἄγγελοι νὰ φανῶσι
 ἵνα Χερουβείμ καὶ τὰ Σεραφεῖν
 πρέσβεις Ἑλλήνων νὰ παρυστώσι
 νὰ μᾶς λυτρώσωσι τὴν ζωὴν.
 Τ' ἄψυχὰ ὄρη βροχὴν ἤχρυσαν
 θλίψιν ἐύρων μὲ μαρμαρὸν
 τ' οὐρανοῦ τὰ πτηνὰ θρηνοῦσαν
 μὲ τεθλιμμένον κελαδισμὸν.
 Ἐκελαδοῦσαν ὡς ντερτιασμένα
 παθητικῶς μὲ βραχνὴν φωνήν.
 καὶ τὸ φαινόμενον μαρτυροῦσε
 ὅτι ἡ φύσις εἶχε χολήν.
 Τάφους ἠνέωξαν νὰ τοὺς θάψουν.
 δακρυρροοῦντες καὶ κατηρεῖς
 οἱ τεθλιμμένοι Χριστιανοὶ μας
 ἄνευ ψαλτάδων καὶ ἄνευ πομπῆς.
 "Ολοὺς τοὺς ἔθαψαν ταυτοχρόνως
 καὶ τοὺς ἐκάλυψαν μὲ τὴν γῆν.
 πεφοδισμένοι καὶ κεκυφῶτες
 δακρυρροοῦντες μ' ἄκραν σιγὴν.
 Τοὺς ὑπολοβίτους δὲ ἐπιζῶντας
 τοὺς ἐπιβάλλουσι τὸν σαρκόν
 νὰ γράψουν γράμματα τῶν Ἑλλήνων
 νὰ κατωρθώσουν συμβιβασμὸν.
 "Ακούτες ἔγραψαν παραχρῆμα
 καθ' ὑπαγόρευσιν τῶν ἐχθρῶν.
 Τῶν ἐν Τριπύλῃ ἀπηλπισμένων
 καὶ φρυαττόντων Ὀθωμανῶν.
 Τοὺς πολιορκοῦντας Ἑλληνας ἀπειλαῶσαν
 νὰ συνελθῶσιν εἰς ἑαυτοὺς
 καὶ ὁ κραταῖος Πατισάχ Σουλτάνος
 θὰ τοὺς παρέξῃ τοὺς οἰκτιρμούς.
 Θὰ τοὺς χαρίσῃ τὰ ἔγκλημά τους
 ἂν προσκυνήσωμεν μ' ἰλοσυροὺς
 πάλιν ὡς πρότερον νὰ ζοῦν βραχίades
 μὲ τὸ βραχάτι των νὰ βιοῦν.
 Τὰ δύο τρίτα τοῦ κόσμου ὅλου
 ἔγραφον κέκμηται ἡ Τουρκία
 καὶ ἀπέναντί της μὴ φουχτ' ἀνταρτας
 θεωρεῖ ὥσπερ μικρὰ μπρυκιά.

Ταῦτα τὰ γράμματα ὡς τὰ εἶδον
 οἱ προεξάρχοντες στρατηγοὶ
 Κολοκοτρῶναι καὶ οἱ Γιχτράκοι
 γράμματα ἔγραψαν μ' ἀπειλή.
 Τὰ γράμματά σας ὡς ἐξημένα
 τυγχάνουν, χάριτος μηδαμνὸς
 ἀπορριπτέα ἐκ τῶν Ἑλλήνων.
 καὶ τῇ δουλειᾷ σας τραβᾷτ' ἐμπρός,
 Οἱ Ἀλβανοὶ ὅμως ἐκ τῶν Τούρκων,
 ὡς ἐμπειρότεροι τῶν λοιπῶν,
 ἀνταπαντοῦν τεταπεινωμένως.
 βλέποντες ὀλεθρον φοβερόν,
 Ἄφου μὲ ὅλους τοὺς ἔξη μῆνας
 ποῦ διετέλουν, σ' ἀποκλεισμόν,
 καὶ ἄφου τὰς μάχας ἐδοκιμάσαν
 τοῦ Βαλτετσίου καὶ Δολιανῶν,
 Καὶ διδασθέντες μέ τινας εἶχον.
 φόβον κατεῖχον καὶ πανικόν
 καὶ τῆς Τριπόλεως ἔξω τὰς τάφρους
 καὶ τοὺς ὀλέθρους τόσων Τσερκῶν.
 Ἔδει φρονίμως νὰ πορευθῶσιν.
 νὰ περισώσωσι τὴν ζωὴν.
 μαχαίρας στόμα ὅπως γλυτώσουν,
 σφαγῆς ἀγρίας ἀποφυγῇ.
 Μὲ τὸν Ἑωσάμπην Κολοκοτρῶναι
 καὶ λοιποὶ ἄλλοι ἀπαραρχηγοὶ
 συνθήκην, ἔκαμαν ὅπως φύγουν
 ἄσπλοι ὅλ' οἱ Τσερκὰς ἐκείνοι.
 Διότι ὅλ' οἱ αὐτόχθονες Τσερκοὶ
 δὲν ἐσυνήνεσαν ἐν αὐτῇ.
 ἀλλ' εἰς τὴν ὥραν ποῦ ἡ συνθήκη
 προὔκειτο ἤδη νὰ τελεσθῇ
 Ἑλλήνων σῶμα καραδοκοῦσε
 πῶς δεῖ ὅσῃν πόλιν νὰ καταστῇ.
 Πράγματι ὤρμησεν εἰς ἓνα μέρος
 βλέπον τὴν δίοδον καὶ πῶς βατὴν
 ὥσπερ θηρίον μυκᾷτ' ἀμέσως
 καὶ ἔσω διαβαίνει χυμ' ἀπνευστεί.
 φρίκη τοὺς Τούρκους καταλαμβάνει.
 θοῆνος ἀρχίζει καὶ ἀλλαλαγμός

βοή ὡς θάλασσα μαινομένη
 ἤχει ἀντάρα ὡς κερχυνός.
 Φρίκη μεγάλη σ' αὐτὴν τὴν ὥρα
 καταλαμβάνει τὸν πληθυσμόν.
 καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀπὸ τοὺς θρήνους·
 ψιλ' ἀπηχίζει ἐστὸν οὐρανόν.
 Χοντζάδες πίπτουν εἰς τὸν Προφήτην,
 νά-μεσιτεύσῃ πρὸς τὸν Θεόν.
 θαῦμα τῆς ὥρας νά-κατωρθώσῃ
 εἰς τὴν φυλὴν τῶν Ὀθωμανῶν.
 Τὸ πῦρ ἐφαίνεται ἐκ τῶν ὕπλων
 θραῦσιν ποιοῦσαν εἰς τοὺς ἐχθρούς·
 πάθος αἰώνιον ἐξεδικοῦντο-
 εἰς τοὺς βραβάρους Ὀθωμανούς.
 Φωναὶ θριάμβου ἐκ τῶν Ἑλλήνων,
 ῥώμη καὶ σθένος ἐπικρατεῖ
 θερίζουν, σφάζουν Ἑλλήνων ξίφη-
 τὸ αἷμα ῥέει βάθει τὴν γῆ.
 Οἱ Τούρκοι ἐκραζόν Ῥωμηαὶ νισάφη,
 παύσατε-πλέον-τὸν σπαραγμόν,
 ἀλλ' οὗτ' ἀπῆντων ἀγριωμένους·
 οὐδ' ἓνα θέλομεν ζωντανόν.
 Ἐὖ Πατριάρχου μας Πρηγορίου
 τὸν σκληρὸν ἄδικον ἀπαγχνομιστὸν,
 σήμερον σεῖς πρέπει νά πληρώσῃς
 ἄπιστον γένος Ἀγαρινῶν.
 Ἡμέρας τρεῖς, τὸ πῦρ-ἐξηκολούθει
 νά ἐπιβάλουν ὑποταγὴν
 νά καταλάβουν ὅλην τὴν πόλιν·
 τάς κλεῖς νά κτήσουν καὶ τὴν ἀρχήν.
 Διακώσιοι Ἕλληνες μόνον πεσόντες
 δεκαχιστίλις Ὀθωμανοὶ
 ἀπαρτιζόμενοι ἐκ παντὸς γένους·
 ἐκτάδην ἔκειντο ἐν τῇ γῇ.
 Οἱ δὲ Ἑβραῖοι σκληρῶς πληρῶσαν
 ὕσα ὅτῃν πόλιν ἐπραξάν, καὶ
 τοῦ Πατριάρχου μας Πρηγορίου
 σὺν τῷ θανάτῳ τοῦ αἰγυμαροῦ.
 Στόμα μαχαίρας ὅλοι διήλθον
 σφαγὴν ὑπέστησαν μέχρις ἐνός.

καὶ ἐχορτάσθη τ' ἄγριον πάθος
 ὅπερ τοῖς εἶχ' ὁ Ἑλληνισμός.
 Καὶ οὕτω πλέον μετὰ θριάμβου
 τὴν πόλιν κατὰ ὁ Ἑλληνισμός
 ταπεινομένος καὶ ἡττημένος
 κύπτει συντρίβεται ὁ ἐχθρός.
 Ὁ Ἕλλην μ' ἄλματα σκιρτᾷ καὶ θάρρῃ
 καὶ εὐελπίζεται ἰσχὺν ἀντλεῖ
 ὥς θ' ἀπολύσῃ ἐλευθερίαν
 ἀπὸ τὸν τύραννον θὰ σωθῇ.
 Ὡς καλλικέλαδον πτηνὸν ἀσμένως
 ἄσματα ψάλλει μ' ἡρωϊσμόν
 τὰ ἐπινίκια ἐορτάζει
 τῆμπαν κρούει μετὰ χροδῶν.
 Τὰ ὄνειρά του ὑψηπετοῦσι
 φρονεῖ πιστεύει κ' εὐελπιστεῖ
 ὅτι ἴσθην πόλιν τοῦ Κωνσταντίνου
 γοργὰ κ' ἐγκαίρως θὰ καταστή.
 Τὸ γηραιὸν παλαιὸν τραγοῦδι
 τοῦ στρατηγοῦ τότε τοῦ Μωριᾶ
 Κολοκοτρώνη τοῦ Θεωδώρακη
 μ' εὐήχα ὄργανα κελαῖδᾷ.
 Λάμπουν τὰ χιόνια ψηλὰ ἵστά ὄρη
 ἵστά χιονισμένα ψηλὰ βουνὰ
 σκιρτοῦν οἱ φάραγγες τῶν ὄρεων
 κ' ἐν μέσῳ λάμπει ἡ κλεφτουρηγῆ.
 Καὶ πλείστα ἄλλα τοιαῦτα ἄδει
 τρόπαια νίκης σεμνοπρεπῶς
 εἰς τοὺς ναοὺς ψάλλ' ἀκολουθίας
 πάντες προσηύχοντο γονικλιτῶς.
 Πλὴν τὴν συνθήκην ὅπου συνῆψαν
 μὲ τοὺς ὡς εἴρηται Ἀλβανούς
 τὴν ἐξετέλεσαν ἀνευ δόλου
 καὶ τούτους ἄφησαν ζωντανούς.
 Τοὺς συνωδεῦσαν μέχρι Βοστίτσης
 τοὺς ἐπεβίβασαν μὲ φρουροὺς
 ὁ ἀριθμὸς των ἔφθανεν ὅλος
 εἰς δύο χιλιάδας Τουρκαλβανούς,
 Καὶ ἀπεχώρησαν δίχως ὅπλα
 συντατομιμένοι καὶ κατηρεῖς

δέρμα καὶ κόκκαλα εἶχον μείνει
 ἐκ κακουχίας καὶ ἐντροπῆς
 Τχῦτα ἐγένοντο τὸ πρῶτον ἔτος
 ἔξη δὲ μῆνες εἶχον διαβῆ
 ποῦ ἡ πρωτεύουσα τοῦ Μωρέως
 ὑπὸ Ἑλλήνων εἶχ' ἀλωθῇ.
 Ἡ σκλάβα Κρήτη κι' αὐτὴ ἀντέστη
 ὄνειρα βλέπущα ἑλευθεριᾶς
 κι' ἀμέσως ὕψωσε τὴν σημαίαν
 συνεπανέστη ὡς ὁ Μωριᾶς.
 Εἰς τὰ Σφακιὰ μάχεται γεναίως
 τυράντους σφάζει, ποδοπατεῖ
 κι' ὅλη ἡ νῆσος ὠρουμένη
 ζητεῖ τῶν Τούρκων καταστροφῇ.
 Μάχας συνάπτει ἀνδρειωμένως
 νίκας καὶ τρόπαια κατωρθεῖ
 ἄλλ' ἀτυχῶς γεργῶς, καὶ πολὺ ἐγκαίρως
 τὰ ὅπλα δίδει βαρυπενθῇ.
 Στὰς εἴκοσι ἐννέα τοῦ Ἰουλίου
 τοῦ πρώτου ἔτους ἐκεῖ ὁ πασσαῶς
 κατὰ Ρεθύμνης στρατοὺς ἰδεύει
 νικᾷ τοὺς Κρήτας πράττει σφαγὰς.
 Δηώσεις πόλεων καὶ χωρίων
 ἀστοργῶς κάμν' ὁ αἰμοχαρὴς
 Ἄσχυρον φλέγει καὶ τὰ χωρία
 γίνεταί ἥρως καταστροφῆς
 Λί Πάτραι πόλις Πελοποννήσου
 τοὺς Τούρκους εἶχ' εἰς ἀποκλεισμόν
 ἐν τῷ φρουρίῳ ἔνθα ὑπῆρχεν
 καὶ ἐπολέμουν μ' ἡρωισμόν.
 Εἰς τὴν ταυτόχρονον Μαρτίου ἡμέραν
 καὶ ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ
 πῦρ ἐξερράγη ἐκ τῶν Ἑλλήνων
 φωνὴ ἤχεε μετ' ἀλλαλαγμοῦ.
 Οἱ Τεῦρκοι ὑπλίζονται ἀκαριαίως
 πυροβολοῦσι μανιωδῶς
 καὶ τὰ χαρέμιά των περισυλλέγουσιν
 σὲν κάστρο βαίνουσι περιδεῶς.
 Στρατὸς Ἑλλήνων καταλαμβάνει
 ὅλην τὴν πόλιν ὥσπερ ῥοπῇ

οἱ Τοῦρκοι κλείονται εἰς τὸ κάστρο
 πεφοβισμένοι πολὺ δειλοί.
 Μάχη συνήφθη πρώταις ἡμέραις
 Ἕλληνες φλέγονται ἐκ παλμῶν
 πῶς νὰ μ'πορέσουν νὰ καταλάβουν
 τὰς κλεῖς τοῦ κάστρου καὶ τῶν ἐχθρῶν
 Ὀλίγ' ὀπλῖται ἐκ τῶν Ἑλλήνων
 πίπτουσι θῦμα ἐχθροῦ πυρός
 καὶ συμφονεύεται κατὰ ταύτας
 καὶ εἰς γεναῖος ὁ πλαρχηγός.
 Ὁ Κουμανιώτης ἥρως Σταμάτης
 ἐκ σφαῖρας πλήγεται ἐκ πλευρῶν
 κι' ἀμφιβολία κυκλοφοροῦσε
 πῶς δὲν φονεύθη ἐκ τῶν ἐχθρῶν.
 Καὶ μετὰ μίαν ἔτι ἡμέραν
 τὸ πνεῦμα δίδει πρὸς τὸν Θεόν
 ὕπνον αἰώνιον ὡς μάρτυς κεῖται
 ὁ κλεινὸς ἥρως τῶν Ἀχαιῶν
 Οἱ Τοῦρκοι ἐφ' ὅλην ἐπταετίαν
 ἐν τῷ φρουρίῳ οἰκητοροῦν
 οἱ Ἀχαιοὶ μὲ γεναῖον θάρρος
 διηνεκῶς τοὺς πολιορκοῦν.
 Τίς διηγείται τὴν τῶσων χρόνων
 σκληρὰν ἐρήμωσιν τῶν χωρῶν
 τῶν ὑπαρχόντων στὰς πεδριάδας
 δίκην φυγάδων ἐκ τῶν ἐχθρῶν
 Θέαμα λύπης ἐπαριστοῦσαν
 ὅλοι οἱ κάμποι εἶχον σιγὴν
 οὐδεὶς ἐφαίνετο νὰ κινεῖται
 πένθιμος ἄνεμος ἀπηγεῖ
 Κατοίκους εἶχον τ' ἄγρια ζῶα
 καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ τερπνοῦ σφραγοῦ
 ἀπελπισίαν ἐπροξενοῦσαν.
 σημεῖα πένθους καὶ μαρασμοῦ
 Ὅλοι οἱ κάτοικοι εἶχον ἀνέλθῃ
 στὰ ὀρεινότερα πέριξ χωρὶς
 σκηνάς ποιοῦσαν καὶ κατοικοῦσαν
 νὰ διαφύγῃ τὴν σκλαβιά.
 Στὸ Σαραθάλι εἶχεν τσατῆρι
 ὁ τῶν Ἑλλήνων τότε στρατὸς

Ἰηροκομεῖον· καὶ εἰς ἄλλα μέρη
 τοὺς Τούρκους πλήττει ἀποκλεισμός.
 Ἄλλ' ἀτυχῶς τότε καταφθάνει
 ὁ ἐν τῷ Ῥίῳ Ἰσοῦφ-Πασᾶς
 στρατὸν εἰσβάλλει ἔσω εἰς Πάτραις
 ὁραῦσιν ποιεῖται καὶ συμφοράς.
 Πολλοὺς φονεύει ἐκ τῶν Ἑλλήνων
 τὴν πόλιν φλέγει βλητοῦ πυρὸς
 μήποτε πάλιν πολιορκήσῃ
 στενῶς τὸ κάστρ' ὁ Ἑλληνισμός.
 Μὴ εὖρῃ στέγας καὶ ἄλλα μέσα
 πολιορκῶν ὅπως κατοικεῖ
 καὶ τὴν ἀκρόπολιν νὰ πιέζῃ
 δεινῶς τοὺς Τούρκους νὰ ἐνοχλῇ.
 Καὶ οὕτω πλέον οἱ Τούρκοι εἶχον
 ἐν τῷ φρουρίῳ τὴν κατοχὴν
 καὶ ἀενάως παρενοχλοῦσαν
 τὴν τῶν Ἑλλήνων περίξ φυλήν.
 Νύκτωρ ἐξέρχονται τοῦ φρουρίου
 εἰς τὰ χωρία λεηλατοῦν
 ἀψιμαχίας πολέμου πράττον
 ζωγροῦσι ζωὰ ὅπως τραποῦν.
 Κατὰ τὸν Μάρτιον ἔτους δευτέρου
 Μεχμέτ-Πασᾶς ἐπὶ κεφαλῇς
 εἰς Τσουκαλᾶ διανυκτερεῖ
 στρατοὺς συντάττει πολυπληθεῖς.
 Τοῦτον οἱ Ἕλληνες ἀποκαλοῦσαν
 πρὸς ἐμπαιγμὸν Κακλαμᾶν πασᾶν
 τοὺς στρατιῶτας του ἀψηφοῦσαν
 τοὺς θεωροῦσαν ἀπλὴν σκιά.
 Καὶ μ' ὅλα ταῦτα εἶχον προσόντα.
 ἦσαν καλοὶ διαξιφισταί
 Εἰς τὸ τουφέκι μόνον ἠτῶντο
 ὄντες ἀδέξιοι τουφεκισταί.
 Τὴν Χαλανδρίτσαν ἔρημον, φλέγουν
 ἐπανακάμπτοντες μὲ χαράν
 πλὴν διωκόμενοι παρ' Ἑλλήνων
 κατεσκηνώσαν εἰς Τσουκαλᾶν
 Διώκται ἦσαν Κολοκοτρῶναι
 Πλατῶσαι καὶ ἄλλοι ὀπλαρχηγοί

οἱ συμπλακέντες μετὰ τῶν Τούρκων,
 ὅπου τοὺς ἔτρεψαν εἰς φυγὴν.
 Τούρκους τριάκοντα ἐφονεύσαν·
 καὶ τραυματίας μᾶλλον διπλοῦς
 καὶ ντροπιασμένους μέχρι φρουρίου
 ἐκατεδίωξαν τοὺς ἐχθρούς.
 Καὶ τῇ ἐννάτῃ μηνὸς Μαρτίου
 χίλια ὀκτακόσια εἰκοσι δυὼ
 Τούρκοι συγκέντρωσαν εἰς τὰς Πάτρας·
 ὀκτὼ χιλιάδας καλὸν στρατόν.
 Ὑπὸ Σαραβάλι Γηροκομεῖον
 ἐκεῖσε περίξ πολιορκεῖ
 στρατόν Ἑλλήνων ἑπτὰ χιλιάδας
 καὶ μετ' αὐτῶν οἱ ὀπλαρχηγοὶ·
 Κολοκοτρώνης καὶ Δεληγιάννης
 οἱ Κουμανιώται καὶ ἄλλοι πολλοί.
 Πετιμεζάδης καὶ ὁ Γενναῖος·
 Τζανέτος κι' ἕτεροι ἀρχηγοί·
 Ἡ νύξ ἐκείνη εἶχε τὴν κρίσιν·
 θάρρος νὰ δώσῃ παρηγορίαν
 καρδιαῖς Ἑλλήνων νὰ ἀνδριέψῃ
 νὰ πολεμήσουν μετ' τὴν Τουρκίαν.
 Ὑπὸ γλυκοχάραγμα ἀνεφάνη
 μικρά τις κίνησις τοῦ ἐχθροῦ
 ὅπλα ἀπὸ στραπτὸν ἀντανακλοῦντα·
 εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ οὐρανοῦ.
 Ὁ ἥλιος ἤρξατο ἵνα λούῃ
 τὰς κορυφὰς τοῦ Ἀχαϊκοῦ
 στρατὸς Ἑλλήνων περιφρουροῦσε
 εἰς Σαραβάλι καὶ Κυνηγοῦ.
 Εἰς τὸν στρατὸν τῶν Τούρκων ἡγευντο·
 Πασάδες δύο ὡς ἀρχηγοί
 ὁ ἐκ τοῦ Ῥίου πασᾶς Ἰσούφης
 ὁ τότε μένων φρούρος ἐκεῖ.
 Καὶ ὁ Μεχμέτ φρούραρχος ἐν Πάτραις·
 ποῦ στὴν ἀκρόπολιν εἶχε φρουρά·
 ἐτοιμοπόλεμος, ἐνχαυνίως
 μετ' τηλασκόπιον καθορᾷ.
 Πρὶν ἢ κινήσῃ εἰς ἐκστρατεῖαν
 τὰ πλήθη ὅλα πρηνεύλαβῃ.

Ἐκλινον γόνυ νὰ προσκυνήσουν
 νὰ ἀναπέμψωσι προσευχή.
 Ἰμάμαι, χόντζαι καὶ οὐλεμάδες·
 ὄλεν τὸ πλῆθος τ' ἀγαρινόν.
 Ἀλλάχ φωνάζουσι μετὰ δέους
 δόξαν προσφέρουν εἰς τὸν Θεόν.
 Θεέ Πανάγιε ἀνακράζου
 φείσθητε σήμερον πλάσμα τὸ Σὸν,
 νίκας χορήγησον κατ' ἀπίστων
 τῶν μὴ εἰδότων ἰσλαμισμόν.
 Ποῦ ὅτὸν Προφήτην σου τὸν Μωάμεθ
 ἐγγράφους ἐπεμψας συμβουλὰς
 νὰ σὲ λατρεύουσιν εἰ πιστοὶ Σου.
 καὶ νὰ φυλάττουν τὰς ἐντολάς.
 Τὴν θείαν βίβλον τοῦ Κορανίου.
 Θεέ πανεύσπλαχνε κραταίε
 μῦθον καὶ ψεῦδος ἀποκαλοῦσι
 Θεέ πανύψιστε ἰσχυρέ.
 Ὅτι τὴν θείαν βίβλον σου ἀναγράφεις
 ὅστις εἰς μάχην θανατωθῇ
 ἐν Παραδείσῳ καρπούς θὰ δρέψῃ
 θὰ ἀπολαύσῃ πολλὰ εὐρί.
 Καὶ πλεῖστα ἄλλα τοιαῦτα κράζου
 νὰ ἐνθαρρύνωσι τοὺς πιστοὺς
 νὰ μὴ φοβεῦνται ἄν. φονευθῶσι
 ὅπως νικήσωσι τοὺς ἐχθροὺς
 Καὶ παραχρῆμα εἰ δυὸ Πασάδες
 τὰς σπάθας ὕψωσαν αὐθωρεῖ
 σεμνὸν ἐπίλογον ἀπαγγέλλουν
 σ' ὄλεν τὸ πλῆθος π' ἦτο ἐκεῖ.
 Ὁ ἰσλασμισμὸς ἔχει κατακτήσει
 ἅπειρα μέρη ἐπὶ τῆς γῆς
 καὶ προσωρίσθη νὰ βασιλεύσῃ
 ἕως περάτων ὅλης αὐτῆς.
 Ὅλοι εἰ ἀπίστοι νὰ δουλεύουν
 νὰ ἐντρυφήσωσιν οἱ πιστοὶ
 βαχάτη νάχουν νὰ ζοῦν ἀκόπως
 εἰ τοῦ Προφήτου ὄντες κλητοί.
 Θαρσεῖται πάντες μὴ πτοηθεῖτε
 ἀπ' τῶν ἀπίστων τὰς προσβολὰς

καὶ ὁ ἰκέτης μέγας Προφήτης
 θὰ τοὺς συντρίψῃ τὰς κεφαλὰς.
 "Ὅτ' ἐτελείωσαν τὰς προσρήσεις
 τὰς σπᾶθας ἔζωσαν 'στὴν ὁσφὴν.
 ὅλον τὸ πλῆθος τῆς στρατιᾶς των
 μὲ σέβας κλίνει τὴν κεφαλὴν,
 Συμφώνως ἅπαντες ἀνακράζουσι
 πρὸς τοὺς Πασάδες ἀντιφωνοῦν,
 νίκην ὑπόσχονται τῆς ἡμέρας
 καὶ τὸν Προφήτην ὑμνολογοῦν.
 Καὶ παραχρῆμα 'στοὺς δυὸ Πασάδες
 μὲ προθυμίαν ἀνταπαντοῦν.
 ὁ ὑψηλὸς Πατισάχ μας θέλει
 εἰς τὰς ἡμέρας του νὰ τελεσθῇ·
 "Ὅσα προέγραψεν ὁ Προφήτης
 'στὴν ἱεράν του θείαν γραφήν,
 ἡ ἡμισέληνος ν' ἀναλάβῃ
 ἕως περάτων ὅλης τῆς γῆς.
 Πᾶσα φυλὴ ὡς καὶ πᾶσα γλῶσσα
 γόνυ νὰ κλίνωσι πρὸ αὐτῆς
 ὡς ὁ Θεὸς εἶν' εἰς καὶ μόνος·
 καὶ εἰς καὶ μόνος κλητὸς αὐτοῦ,
 'Ὁ παμμακάριστος μέγας Προφήτης
 μόνος ἰκέτης δούλος αὐτοῦ,
 καὶ διὰ τούτου ἡ οἰκουμένη
 ἂν υποκύψῃ θέλει σωθῇ.
 "Ὅστις δὲν κύψει νὰ προσκυνήσῃ
 θὰ γίνῃ θύμα θ' ἀπολεσθῇ
 τὸ σκῆπτρον εἶναι κλεῖς οὐρανία
 καὶ δι' αὐτοῦ θέλει παταχθῇ.
 "Ὅστις δὲν πείθεται τῷ ἰσλάμῃ
 ἀπὸ τὴν γῆν θ' ἀφανισθῇ
 Σήμερον ὅλον μας τ' ἀσκέρι
 ἔχει ἀπόφασιν δυνατῇ.
 Νὰ πολεμήσῃ μὲ μέγα θάρρος
 τρόπαια νίκης ὅπως στεφθῇ.
 Νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς Ἑκικουράδες
 ὅπου ἀπαύστως μᾶς ἐνοχλοῦν.
 Φρενοβλαβῶς οἱ μωροὶ πιστεύουν
 πῶς ἀπ' τὰς χεῖρας μας θὰ σωθοῦν.

Ἀλλὰχ, Ἀλλὰχ· ὅλ' ἀνακραζούν.
 ἀπ' τὴν ἀκρόπολιν ἐκκινούν
 εἰς δύο πτέρυγας διαιροῦνται
 καὶ πρὸς τὰ ἔξωθι προχωροῦν.
 Ἡ μία ἄγῃ εἰς Σαραβάλι
 καὶ ἡ ἑτέρα τείνει ὕψηλά.
 Γηροκομεῖον καὶ Περιβόλα
 βαδίζει ἐκεῖσε πολὺ ἀργά.
 Πολιορκεῖ τὸ Γηροκομεῖον.
 * τὴν ἱερὰν αὐτόθι Μανὴν.
 ἔνθα διέμενεν ὁ Γενναῖος
 μ' ὀλίγους Ἕλληνας εἰς αὐτήν.
 Πλὴν μετ' ὀλίγον ἐκατωρθώθη
 καὶ ὁ Γενναῖος ἔξω νὰ βγῇ.
 εἰς τὸν πλησίον λινὸν αὐτόσε·
 τὸν τοῦ Σαΐταγα νὰ κλεισθῇ.
 Οἱ ἄλλοι Ἕλληνες πέριξ ἐκεῖσε
 ὑπὸ τοὺς τέσσαρας ὀπλαρχηγούς·
 τοὺς Δεληγιάννην καὶ τοὺς Πλαπούτας·
 Πετιμεζάδας καὶ τοὺς λοιπούς.
 Ἀπεδειλίασαν κατὰ πρῶτον.
 καὶ ἐφειθήθησαν τοὺς ἐχθρούς·
 ὀπισθοχώρησαν πρὸς τὰς θέσεις.
 Παλαιοπύργους καὶ Κυνηγούς.
 Καὶ μικροῦ δεῖν νὰ αἰχμαλωτίσουν,
 καὶ τὸν Ζαῖμην ὀπλαρχηγόν
 καὶ ἄλλους πλείστους ἐκινδυνεύσαν,
 εἰς κελουμένην θέσιν Σταυρόν.
 Ἀλλ' ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης·
 εἰς Σαραβάλι τηλεσκοπῶν,
 μὲ φρίκην ἐβλεπεν ἐναγωνίως·
 εἰς μέγαν κίνδυνον τὸν στρατόν.
 Πλὴν ὁ Γενναῖος πολὺ ἀντεῖχεν
 ὁ κλεινὸς ἥρως υἱὸς αὐτοῦ
 Πολλοὶ πλησίασαν καὶ τῷ εἶπον·
 νὰ σπεύσουν πάραυτα μετ' αὐτοῦ.
 Ἡ ὥρα ἦτο τὴν μεσημβρίαν.
 ποῦ τὰ τοιαῦτα εἶχον συμβῆ
 * οὐρανὸς εἶχ' ὀλίγα νέφη
 ὡς καὶ οἱ ἄνεμοι εἶχον σιγῇ.

Ἰππεύει ἀμέσως ὠραίαν ἵππον
φορεῖ καὶ κόκκινον ντουλαμᾶ
πρὸς τὸν Παλιόπυργον ἐν τάχει τρέχει
τὸν Καρχαλίον βάζει ἔμπροστά·
Σημαιοφόρον του ἐκείνον ὄντα
πράγματ' ἀήττητον μαχητὴν
καὶ τὸν Φωτάκον ὑπασπιστὴν του
τὸν ῥωμαλαῖον πολεμιστὴν.

Βλέπει ἐκεῖσε μίαν σημαίαν
Ἑλληνικὴν, μέ τινα στρατὸν
τὸν Εὐαγγέλην τὸν Κουμανιώτην
γενναῖον ὄντα ὁπλαρχηγόν.
Σύννουν, σκεπτόμενον νὰ φυλλάξῃ
τὴν παραζάλην τῶν μαχητῶν
τὸν μέγαν κίνδυνον νὰ προβλέπῃ
τὸν ὀλεθρὸν των ἐκ τῶν ἐχθρῶν.
Τὸν προσκαλεῖ ὅπως καταλάβῃ
θέσιν ἐπικάϊρον μὲ τὸν στρατὸν
μὲ τοὺς ὀλίγους ἐκεῖ ποῦ εἶχε
ἕως ἐξήντα τὸν ἀριθμόν.

Ἀφοῦ τὰ πάντα Χολοκοτρώνης
ταξινομήσας πολεμικῶς
μάχη ἐγένετο ἐξ ἀμφοτέρων
διηνεκῶς καὶ καρτερικῶς.
Φωνὴ μεγάλη, κράζει ἀμέσως
καὶ ἀπηγεῖ ὥσπερ κεραυνὸς
εἰς ὅλα τὰ μέρη ἔνθα ὑπῆρχε
σὰρξ ἀνθρωπίνη μέχρις ἑνός.
Θαρσεῖτε Ἕλληνες μὴ φοβεῖσθε
ἐχάθ' ἐτσάκισεν ὁ ἐχθρὸς
οὐδ' ἓνας Τούρκος θὰ μᾶς γλυτώσῃ
οὐδεὶς Περσάνος, Ἀγαρηνός.

Οἱ εἰς τὰ ὄρη ἐλεῖ πλησίον
μὲ φόβον τρέχοντες πληθυσμοὶ
θάρρος ἀπήλαυσαν παραχρῆμα
καὶ ἐπιστρέφουσιν αὐθωρεῖ.
Καὶ ῥωμαλέως κτυποῦν τοὺς Τούρκους
καὶ ἀλλαλάζουσι μὲ βοὴν
ἔμπρὸς τοὺς βάζουσιν ὡς ἀγέλην
καὶ τοὺς διώκουσι μὲ ὀρμήν.

Ζωγράφον φανεύουν ἀκαταπύστως
 τὸ αἶμα βέει ὡς ποταμός
 ὁ ἐχθρὸς φεύγ' ἀπηλπισμένος
 συντετριμμένος καὶ ἑννέος.
 Τὰ τῶν κλιμάτων ἐκεῖ στελέχη
 ἀπ' τὰ ἐνδύματα τοὺς κρατοῦν
 κι' αὐτοὶ νομίζουσιν πῶς ἐξ Ἑλλήνων
 δράττωνται σκλάβοι καὶ θὰ χαθοῦν
 Ὅλοι τὰ νῶτα των εἶχον δώσει
 οὐδεὶς ὀπίσω του νὰ κυττᾷ
 «ῤαί Ῥωμηοί» μὲ αἰωγὰς φωνάζουν
 ανισάφι παύσεται τὸν χαντὰ»
 Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες ἀνταπαντοῦσαν
 οἶκτον ζητεῖται σκληρὰ σκυλιὰ
 ποῦ ἐπὶ τέσσαρας ὅλους αἰῶνας
 βαρέως φέρωμεν τὴν σκλαβιά.
 Τοὺς κατεσπάραξαν μὲ τὰ ξίφη
 τοὺς κατεδίωξαν ἀπηνῶς
 καὶ ὅσοι ἐσώθησαν εἰς τὸ κάστρο
 περιεκλείσθησαν ταπεινῶς.
 Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς μάχης
 ἀπεδειλίασε τοὺς ἐχθροὺς
 ῤάρρος παρῆξε εἰς τὸν ἀγῶνα
 εἰς τῶν Ἑλλήνων τοὺς πληθυσμούς.
 Καὶ τὸ ἐσπέρας εἰς Σαραβάλι
 Ἕλληνες ἔφερον κεφαλὰς
 διακοσίας καὶ πλέον Τούρκων
 καὶ τραυματίας μὲν χιλιάς.
 Μόνον οἱ Ἕλληνες ἀπώλεσαν
 περὶ τοὺς εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν
 θλίψις ἐγένετο ἐκ τῶν φίλων
 ἐκ τῶν γνωρίμων καὶ συγγενῶν.
 Καὶ τῇ ἑπαύριον εἰς Σαραβάλι
 Κολοκοτρώνης ὁ στρατηγὸς
 ἐπροσεκάλεσε τοὺς ὀπλίτας
 ὅπως τοὺς ἴδῃ μέχρις ἐνός.
 Συναθροισθέντες ὅλοι αὐτόθι
 τοὺς παρετήρησεν ἀτενῶς
 καὶ τοῖς ἀπήγγειλε διὰ ζώσης
 βώμην καὶ ῤάρρος νᾶχ' ὁ στρατός.

Νὰ μὴ φοβῆται ἐκ τῶν ἐχθρῶν του
καὶ θὰ νικήσῃ πραγματικῶς
καὶ νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸν Θεόν του
πῶς θ' ἀναλάβῃ ὁ Ἑλληνισμός.

Θὰ ἀποκτήσ' ἀνεξαρτησίαν
θὰ ἐγερθῇ ἀπὸ τὸν βυθὸν
τόσους αἰῶνας ποῦ ὑποφέρει
δοῦλος καὶ σκλάβος ὑπὸ ζυγόν.

Τότε τὸ πλῆθος ἀνγκραυγάζει
«ζήτω» ἀπήχησε μὲ βοή
ὁ στρατηγός μας Κολοκοτρώνης
τὰ ἐπινίκεια νὰ χαρῇ.

Καθὼς καὶ ὅλοι οἱ στρατηγοὶ μας
δάφνας νὰ δρέψωσι μετ' αὐτοῦ
νὰ περατώσωσι θεία συνάρσει
πλήρη ἐξόντως τὸ ἔχθρου.

Θὰ πολεμοῦμεν ἀκαταπαύστως
χωρὶς δειλίαν καὶ ταραχήν
ὅλα τὰ σμήνη νὰ μᾶς τρομάζουν
καὶ νὰ ζητήσουν ὑποταγήν.

Νὰ τοὺς διώξωμεν ἐκ τῆς γῆς μας
γυμνοὺς, ἀκτῆμονας, ταπεινοὺς
χωρὶς τροφάς, ὅπλα, καὶ σημαίας
ἀπηλπισμένους κι' ἐλεεινοὺς,

Νὰ καθαρίσωμεν τὴν πατρίδα
ἀπὸ τὸ γένος τ' Ἀγαρνόν
νὰ ἀποκτήσωμεν Βασιλέα
νὰ κυβερνᾷ τὸν Ἑλληνισμόν.

.....
.....
.....
.....

Ταῦτα δὲ γράφων μέχρις ἐνταῦθα
καὶ οὐ πλείοτερον ἱστορῶν

τῶν μαρτυριῶν μακροῦ ἀγῶνος
τῶν προπατόρων μας τῶν κλεινῶν.

Ἐπταετία ὅλη παρῆλθε
καὶ αἶμ' ἐχύθη ὡς ποταμός

νὰ ἀπολαύσουν ἐλευθερίαν

κ' ἐξχντληθῇ ὁ βαρβαρισμός!

Ἡ ζωγραφία τῆς φύσεως εἰς τοὺς δώδεκα μῆνας τοῦ ἐνιαυτοῦ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ.

Τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως πάλλουν, τρικυμίας θυέλας ποιοῦν
τὰς θαλάσσας ἀγρίως ταράσσουν, τῶν πλεόντων ὑπάρξεις βροχοῦν
Τῶν ὀρέων τὰ ὕψη λευκαίνουν, οἱ λειμῶνες καὶ οἱ κάμποι πενθοῦν.
γυμνωμένει τὸ πᾶτριον κάλλος, τεθνήκτως μέρφην παριστοῦν.
Τὸν αἰθέρα πυκνοῦσι τὰ νέφη, τοῦ ἡλίου τὸ φέγγος κρατεῦν
καὶ τὸ φῶς μεταβάλλουν εἰς ζόφον, καὶ οἱ ὄμβροι τὴν γῆν πλημμυροῦν
Σχαιοπρόσωπος ὅλη ἡ φύσις, ὡς νὰ κράζῃ μὲ μία φωνή
ὁ Δεσπότης τῶν ὅλων προστάζει, ἀκουτίσθητε, πάντες βροτοί.
Τὰς πυράς σας ποιῆσθαι ἐν τάχει, καθ' ὁμίλους καθῆστε γυρί
τὰς τροφάς καὶ ἐδίσματ' ἀθέστε, νὰ γευθῇτε εἰς κάθε τρυβλί,
Οἶνον ἄκρατον ὅλοι γευθῇτε, τὰ ποτήρια ταιγχερίσθαι καλῶς
τὸν σκληρὸν τὸν Γενάρη διώχτε. νὰ τοῦ πῆτε εἰς ἔτη πολλὰ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ.

Ἰλλουγγιᾶ ὅλη ἡ φύσις, πάγους ἐκπέμπει ὁ Οὐρανὸς
ὁ χρυσὸς ἥλιος μαρμακορπίζει, εἰς περιόδους ἀπλετοῦ φῶς.
Καὶ οὕτω πλέον ὅλον τὸ σύμπαν, ἕως περάτων ὅλης τῆς γῆς
μας καταυγάζει ἀκαριαίως, καὶ ὅλους θερμαίνει τοὺς γηγενεῖς.
Ἄλλ' ἡ ἀτάσθαλος ἀτμοσφαῖρα, γεννᾷ ἀνέμους καὶ κεραυνούς
καὶ ἡ ὁμίχλη πεπυκνωμένη, κατακαλύπτει τοὺς οὐρανοὺς.
Φωνὴ βρυχᾶται ἀπὸ τοὺς κόλπους, ἀπὸ τὰ βάθη κάτω τῆς γῆς
θάρσει ὡς φύσις μὴ δειλιάς ὅτι ἀπόλεσας ἀνιχνεύει.
Θαρῶ πῶς θέλεις ὅτ' ἐφορούσας, θέλεις τὸ κάλλος πρωταπριλιᾶς
θὰ τ' ἀποκτήσης ὅπως τὸ εἶχες. καὶ μὴ φοβῆσαι μὴ δειλιάς.
Ὁ Φεβρουάριος ἐγὼ κλίνω, χαίρει τὸ σὺς μου καὶ ἀγροικῶ
στὰ ὑποχθόνια λειτουργεῖται, μέγα τι θαῦμα Θεουργικόν.
Δὲν ἔχει ὕλας, ἀτμούς καὶ τέχνας, εἶνε τι πρᾶγμα ζωοποιὸν
καὶ μετ' ὀλίγον ἐξανιστάται, ἔχον τὸν πρῶτον καλλωπισμόν.
Θὰ ἀναγείρῃ φθαρεῖσαν φύσιν, θὰ καλοπίσῃ πᾶσαν τὴν γῆν
καὶ νέαν ἀνοιξὶν θ' ἀνιχνεύσῃ, παλιν θὰ φέρῃ εἰς τὴν ἀκμὴν.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Εἶμαι ὁ τρίτος γόνος τοῦ ἔτους, καλοῦν με Μάρτιον τὸν κλεινὸν
στρωμνὴν μου ἔχω τὴν οἰκουμένην καὶ σκέπασμά μου τὸν Οὐρανόν.

Πρόσταγμα ἔχω ἀπὸ τὸν Πλάστην. ἵνα ἐνδύσω πᾶσιν τὴν γῆν
κι' ἀκαριαίως νὰ περατώσω μὲ χωρὶς τέχνην καὶ μηχανήν.

Νὰ τὴν ποικίλω μ' ἄφθονον χλόην καὶ νὰ κελεύσω καὶ τὰ πτηνὰ
τὰ μαρμαίοντα τρυγονάκια. νὰ κελαδίσουν παθητικά.

Τὸν Ἀνοιξιάτικον βασιλέα, ὅπου καὶ ἑοῦκο ἀποκαλοῦν
νὰ κελαδῇσῃ ἡ ψιλὰ ἄσπερ, ὅλα τὰ κτίσματα νὰ χαροῦν.

Νὰ ἀνακραῖω ὡς μέγας γίγας, νὰ ἀπηχῇσῃ εἰς ὅλην τὴν γῆν
νὰ μὲ τρομάξῃ ὅλον τὸ σύμπαν, νὰ μὲ ἀκούσῃ πᾶσα πνοή.

Εἰς τὰς ἡμέρας μου νὰ προσέξουν, νὰ μὴ πιστεύσουν καλοκαίρι·
διότι τάχιστα μεταβάλω, σκοποὺς καὶ σέψεις καὶ τὰ πνιὰ.

Δὲν μοῦ στοιχίζει νὰ ἀφανίσω ὅλους τοὺς γέροντας ἐν ἀκρεΐ·
καὶ ὅλα τὰ κτήνη νὰ κινδυνεύσω νὰ καταστρέψω ἀπὸ τὴν γῆν.

Νὰ καταθλάσω γερόντων κάρας, νὰ τὰς καλύψω μὲ μαύρη γῆ
τὴν ἀπληστίαν νὰ τιμωρήσω, τὴν τόσῃν ποῦ εἶχον ἐν τῇ ζωῇ.

Ἡοὺ ἐκχυλῶντο μὲ πολὺν στόμφον, πρὸς ἀποθάρρυνσιν τῶν πτωχῶν,
νὰ ἐννοήσουν πῶς εἶμαι ἄρχων, εἶμαι αὐθέντης τῶν γηγενῶν.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ.

Ἐκ παστάδος ἐτέχθης Ἀπρίλιε, ἐγεννήθης ἡμέραν χαρᾶς
καὶ τὴν φύσιν δρώμενος χεῖρες, ὥσπερ φίλος γλυκύς μειδιᾷ.

Γὰ καλὰ καὶ ὠρεῖα πουλάκι, μὲ χαρὰ καὶ μὲ τέρψιν πετοῦν
τονθορύζοντα ψάλλουν τὴν φύσιν, κ' ἐναρμόνια ἄσματ' ἤχουν.

Αἱ κοιλὰδες κ' οἱ κάμποι ἀνθίζουν, αἱ τρυγῶνες κ' οἱ κοῦκοι λαλοῦν
καὶ τὰ κτίσματα ὅλα βομβίζουν, λὲς νὰ θέλουν. κι' αὐτὰ νὰ χαροῦν.

Ὁ κίθαρ ὡς χρυσόπλεκτος φαίνει, χρυσάλιδας Ἡλίου κρατεῖ
Παραδείσου μορφήν παριστάνει, πᾶσα φύσις ὁρῶσα σκιρτεῖ.

Τὰ παιδάκια χαρούμενα τρέχουν, λουλουδάκια τρυγοῦν τρυφερά.
ἀγαλλόμενα ἄδουσιν ὕμνους εἰς τοὺς οἴκους τῶν πᾶν. μὲ χαρὰ.

ΜΑΤΙΟΣ

Τὸ λυκαυγὲς ἀρχίζει νὰ φέγγῃ τὸν φίλον Μάιον συναντεῖ
ἐνδεδυμένον πορφυρὰ ῥόδα χαριτωμένον κι' ἀνθοστεφῇ.
Ὁ φίλος Ἥλιος τὸν ῥαντίζει, μὲ τὰς ἀκτίνας τῆς χρυσαυγῆς
κι' ὅλα τὰ κτίσματα καταυγάζει. μέχρι περάτων ὅλης τῆς γῆς.
Ἡ φύσις ὅλη σκαρπίζει μῦρα, κι' ὅλον τὸ σύμπαν εὐωδίζῃ
πάσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, ἀγαλλομένη προσμεριδιᾷ.
Ὡ χαριτόβρυτε φίλε Μάϊ, ποῦ παραδείσους κτίζεις ὅτῃν γῇ
δὲν ἀφηγεῖσαι πόθεν ἐξῆλθες, ποῦ προσπελάζης τῇ χαραυγῇ.
Αἱ ἀθιγγάνισαι ὀρχιστροῦσι, τὴν ἔλευσίν σου ἐπικροτοῦν
ἀγαλλομένω ποδὶ χορεύουν, ἀσμένως ψάλλουν καὶ τραγωδοῦν.
Νέαι καὶ νέοι γοητευμένοι, τρισμαχαρίζουσι μὲ χαρὰ
τὴν ἔλευσίν σου ἐγκωμιάζουν, βλέπουσιν ὄνειρά τρυφερά.
Ἀλλὰ κι' οἱ γέροντες ἀπατῶνται, βλέποντες τόσῃν καλοκαιριᾷ
καὶ τὰ γεράμματα λησμονοῦσι, πάλιν πιστεύουν. πῶς ἦν παιδιᾷ.

ΙΟΥΝΙΟΣ.

Μέγιστος κλῆρος ἐμὲ τυγχάνει τοῦ Ἰουνίου τοῦ ταπεινοῦ
ποῦ τελεσίγραφον ὑπεγράφη μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ Οὐρανοῦ.
Ἀπὸ τὸν Πλάστην εἶνε γραμμένο. μὲ ἐπιτάττει αὐθεντικῶς
ὅπως χορτάσω βροτῶν τὸ γένος, χωρὶς νὰ λείψῃ τροφὴ ἐνός.
Ταῦτα ὁρῶμαι ταπεινωμένως, τὸν ἱκετεύω γονυκλιτῶς
τὴν εὐλογίαν του ἐξαίτουμαι, νὰ τελαιώσῃ ὁ ὀρισμός.
Φωνὴ ἀντήχησεν ἀπὸ τὰ ὕψη, ἀπὸ τὰ νέφη τοῦ Οὐρανοῦ
καὶ εἰς τὰ ὦτα μου ἀπήχηθη, ὥσπερ ὁ κρήτος τοῦ κεραυνοῦ.
Ἐγὼ προστάζω ὁ πάντων κτίστης, νὰ διατάξῃς συγκομιστάς
τοὺς φιλοπόνους καλοὺς ἐργάτας, τοὺς ἀκουράστους μου θεριστάς.
Νὰ συγκομίσωσι τοὺς καρπούς μου, ἵνα τραφῶσι πάντες βροτοὶ.
ὅλον τὸ γένος τ' Ἀδχμιαῖον, ὅπου ὑπάρχει εἰς ὅλην τὴν γῇ
Δὲν θ' ἀφάνισω πᾶν ὅτι κτίζω, θὰ μένῃ ἀθάνατον ἐσαεὶ
μόνον τὸ σῶμα θέλω νεκρώσει, νὰ μένῃ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ.
Ὅπως ἀθάνατος ἐγὼ εἶμαι, Ἀθνασίας οὕτω ποιῶ
καὶ τὰς ἀπίστους ψυχὰς ἀστόργως καὶ αἰωνίως θὰ τιμωρῶ.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Θαῦμα καὶνὸν τελεσιουργεῖται, ὅλη ἡ κτίσις νὰ σπινθηρῇ
 Κι' ὡς μέγας κλίβανος νὰ πυρρῶται καὶ νὰ θερμαίνεται πᾶσα ἡ γῆ.
 Ὁ τῶν αἰώνων κτίστης θὰ εἶνε, ὅπου, τοσοῦτον μεγαλουργεῖ.
 ὅπου τὸ πᾶν κατασελαγίζει. διὰ τὰ πάντα νὰ προνεῖ.
 Ἰούλιέ μου. νὰ μέ φωνάξῃ. ἔβδουρον τέκνον νὰ μέ καλῇ
 εἰς σέ ἀφῆκα νὰ μεριμνήσῃς, διὰ τὰ ὄντα μου ἐν τῇ γῇ.
 Μὲ τὰ πυρά σου νὰ ὠριμάσῃς, πολλοὺς καρπούς πρὸς διατροφὴν.
 τὰ πλάσματά μου νὰ εὐνοήσῃς, ὅπου. μου φέρουσι τὴν μορφήν.
 Χρυσὸν καὶ ἄργυρον νὰ πληθύνῃς, νὰ ἀποδώσῃς πᾶν. ὅτι δεῖ
 μὲ πᾶσαν. πρόνοιαν. ν' ἀπονείμῃς, ἐν. μέτρῳ ἴσῳ κ' ἐπιτυχῇ.
 Μὴν ἀποδώσῃς τ' ἀντίποινά των ἐκάστου ὄντος τὴν δὲ στιγμήν.
 κ' εἰς ἄλλον χρόνον θὰ εὐρεθῶσιν. ἐπακριβῶς εἰ. λοχαριασμοί.
 Ἐν τάχει φθάνει ἔντρομος ὥρα, κι' ἕκαστος δίδει λοχαριασμόν.
 καὶ θ'. ἀπρὸ αὐτοῦ ὅπως εἰργάσθῃ, θὰ πληρωθῇ μὲ λογαριασμόν.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Λαοὶ ἀθρόοι τρέξατε καρπούς νὰ συναθροῖστε
 τοῦ χρόνου ὅλου. τὰ ἔξοδα, ὅλοι νὰ πληρωθῆτε.
 Ὅλοι νὰ γρηγορήσῃτε ἄνευ φυγόπονης
 νὰ κτασθῆτε εὖποροι καὶ κτῆσθε εὐτυχίας.
 Ἐγὼ δ γέρον. Αὐγουστος, ὁ ἀπειροχρονίτης
 παράγω. τοὺς γλυκεῖς καρπούς καὶ εἶμαι ἀφθονίτης.
 Ὅστις δὲν ἦν. φυγόπονος τὰ πάντα προσπορίζει
 καὶ τὸν χειμῶνα ποῦρχειται ἀνέτως τὸν. γυρίζει.
 Ἐργάζεται μὲ φρόνησιν καὶ εὐσυνειδησίαν.
 ν' ἀντεπεξέλθῃ τὸν. κχιρὸν μὲ χάρις ἀδικίαν.
 Ὅτι νὰ πρᾶξ' ὁ ἄδικος δὲν θὰ τὸν ὀφελήσῃ
 ἀλλὰ προσκαίρως θὰ χαρῇ καὶ θὰ μετανοήσῃ.
 Δὲν μ' ἐρωτᾶτε μὴ φθὰ νὰ σᾶς εἰπῶ ὡς γέρος
 ὅτε τὰ μάτια μου. ἴδασι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.
 Ὁ Πλαστοργὸς μᾶς ἐπλάσε μαζὺ μὲ τὴν. ἡμέρα
 καὶ μετὰ ταῦτα τὸν. Ἀδὰμ καὶ ὕστερα τὴν. Εὐᾶ.
 Ὁ νοὺς μου ἀφανίζεται εἰς πέλαγος αἰώνων.
 πόσοι περάσαν ἀπ' τὴν γῆν κι' ἀπῆλθον μὲ πόνον.

"Πρᾶτο πᾶσα γενεὰ μὲ ὄνειρα καὶ ἑλπίδας
καὶ εἰστριλατοῦσα πρὸς καιρὸν σ' ἀπατηλὰς φροντίδας.

"Ὅσω πεῦ τὴν ἐθρόγιζε· τῆς γῆς τὸ μαῦρο χῶμα
καὶ μ' ἄρρησαν παράπονον· καὶ τὰς θυμᾶμ' ἀκόμα.

Ταῦτα λαλῶν ἀκούσατε· νὰ μετριοφρονῇτε
νὰ ζητε μὲ τοὺς κόπους σας χωρὶς νὰ ἀδιαῖτε.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Μοναδικὸν ταμίαν ὑπὸ τὸν οὐρανόν·

Σεπτέμβριε· σὲ ἔχει ὁ Πλάστης τῶν βροτῶν.

"Εγίνες ταμιούχος πάντας νὰ συντηρῇς
τὴν δούλεψιν ἐκάστου· συμμέτρως νὰ πληρῇς·

"Ὅσπερ διὰ σαλπίγγων πάντας μονονουχί·
τοὺς κράξεις νὰ τρυγήσουν, πούγιναν οἱ καρποί·

Φέρεσαι ὡς πατὴρ μας· μᾶς βλέπεις ὡς παιδιὰ
ποῦ χαρμολύπῳς ὅλοι τρέχουμε· ὅσῃ δούλει·

"Ὅλ' οἱ βροτοὶ φροντίζουν ὡς μύρμηκες τραβοῦν,
νὰ ἀποταμιεύσουν καρποὺς· νὰ χάρτασθῶν.

Ἐνωρίζουν πῶς πληρώνης εἰς καθ' ἑνὶ αὐτὸν
καὶ ἀλλοίμονον σ' ἐκείνον ποῦ χάνει τὸν καιρόν.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

"Ὅσπερ ἱμάτιον μετεβλήθη ἡ φύσις ὅλη ἐν ἀκαρεῖ
καὶ τὸν αἰθέρα μελανοβάφει, πυκνὴ-ὀμίχλη· καὶ σκοτεινὴ·

Οἱ ὄμβροι ῥαίνουσιν ἀενάως καὶ πλημμυροῦσιν ὅλην τὴν γῆν·
οἱ κεραυνοὶ ἐκπυρσκαροῦσι, βοῇν ἤχουσι τρομακτικὴν.

"Εσφενδονίζουν ἐνσφάιρους κρότους, εἰς πάντας πνέουσι πανικόν·
καὶ εἰς τὸν Πλάστην ἐπικαλοῦνται νὰ κάμῃ χάριν καὶ ἰλασμόν.

Εἰς διαλείμματ' ὅμως πύουν καὶ καθαρίζει· ὁ Οὐρανὸς
καὶ ἄλλιν ἥλιος ἀναφαίνει· φέρων τὸ πρότερον καθαστός.

"Ἄλλ' ἀμυδρά τις μελαγχολία, σκαιὰ καὶ ἄορκτος λειτουργεῖ
εἰς τὰς καρδίαις τῶν βροτοσώμων, χωρὶς νὰ δεικνύται ἀφορμή.

Θάρρῳ πῶς εἶνε ὅπου γηράσκει ἡ φύσις ὅλη σιγᾷ, σιγᾷ
 κι' ἀπελπισία διεμφωλεύει παντός ἀνθρώπου εἰς τὴν καρδίᾳ.
 Βλέπει τὰ πάντα ὅπου γηράσκουν κι' ἀναμιμνήσκεται τοὺς νεκροὺς
 τοὺς τεθνεώτας γέροντας καὶ νέους ὅπου ἐγνώριζε ζωντανούς. *
 Τὰ ὄνειρά μας φίλε Ὀκτώβριε, καταδεικνύεις ἀπατηλὰ
 τὴν ματαιότητα καθαρίζεις, ψέγεις τὰ ἔργα τ' ἄρπακτικά.
 Τὸν Πλάστην πάντοτε ἰκετεύεις ὁμβροὺς νὰ χύνη σ' ὅλην τὴν γῆν
 νὰ γεωργίῃ σύμπας ὁ κόσμος νὰ προσπορίσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ.

Αἱ ἡμέραι τοῦ ἔτους σμικροῦνται, καὶ οἱ πάγοι μὲ βῆμα ταχὺ
 ἐξάπλουνται εἰς ὅλην τὴν φύσιν, χρυσταλώνουσιν ὕδωρ καὶ γῆ.
 Ποταμοὶ δὲ καὶ χεῖμαρσι τρέχουν ὡς μαινόμενοι ρίχνουν βοή
 βοῶμενοι ἀγρίως ἡ χυῖσι, πᾶς βροτὸς δὲν θαρρεῖ νὰ διαβῇ.
 Ἄφρονος χιὼν καλύπτει τὰ ὄρη καὶ ὁ ἄνεμος θραῦσιν ποιεῖ
 Ὅλ' ἡ φύσις ὡς γίγας παλαίει, συνταράσσειν θαλάσσας καὶ γῆ.
 Γεωργοὶ εἰς τὸ ψύχος ἐκθέτουν, τὰς ὑπάρξεις αὐτῶν καρτερῶς
 γεωργοῦσι τὴν γῆν μετὰ κόπου, μὴ τοὺς φύγη ματαίως καίρος.
 Τοῦ ἡλίου ὁ καύσων σμικροῦται, καὶ ζητεῖται ἐκ πάσης πνοῆς
 νὰ θερμάνῃ τὰ ἄγρια ψύχη, νὰ γλυκάνῃ τὴν σφαῖραν τῆς γῆς.
 Τίς δυνήσῃτε μύστα Νοέμβριε, ἐρμηνεύσῃ ἡμέρας τὰς σᾶς
 τοῦ θνητοῦ μετὰ θάρρους σκορπίζουν εἰς τὴν γῆν καρποφόρους σποράς.
 Μετὰ θάρρους πρὸς σέ ἐλπινῶσι, νὰ τοὺς δώσῃς τοῦ ἔτους τροφὰς
 σὺ ὁ μόνος ἐκ κτίσεως κόσμου, τρέφεις ἀπάσας βροτῶν γενεάς.
 Οἱ ἄστροι τὰ χρεῖωδῃ συλλέγουν, τὰς τοῦ ἔτους ἀνάγκας πληροῦν
 κατ' ἀνάγκην συνάπτουν καὶ βάρη, μὴ εἰς δύσκολον θέσιν ἐλθοῦν.
 Οἱ ποιμένες τὰς μάνδρας ἐγείρουν, τῶν ποιμνίων ἀνάγκας ποιοῦν
 νὰ διέλθουν τὰ ἄγρια ψύχη, εἰς τὸ ἔαρ καλῶς εὐρεθοῦν.
 Θεῖα πρόνοια τέλος φωτίζει, πᾶσαν τάρκα καὶ πᾶσαν πνοὴν
 νὰ διέλθῃ τὰς κρίσεις τοῦ ἔτους, νὰ φυλάξῃ καλῶς τὴν ζωὴν.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ.

Ἡ λυχνία τοῦ κόσμου θολοῦται, ἀρχιὰ εἰς τὴν γῆν δαδουχεῖ
 σποραδικῶς, ἀσθενῶς ἀναφέγγει, ἀμυδρῶς τοὺς βροτοὺς σελαγεῖ.

Ἡ κατάπυκνος μαύρη ὁμίχλη, κατακλείει τὴν σφαῖραν τῆς γῆς
καὶ οἱ χεῖμσροι τὴν γῆν πλημμυροῦσι, μεταβάλλοντες ὄψιν αὐτῆς.

Ἀφθονοῦσι σφοδρότατα ψύχῃ, ὕμβροι καὶ ἄνεμοι θριάμβους ποιοῦν
τὰ ἀπόρθητα πλοῖα πτοοῦσι, καὶ πολλὰ ἐξ αὐτῶν ναυαγοῦν,

Μέγας ζόφος σκοτίζει τὸ σύμπαν, τοὺς βροτοὺς ἵστας ἐστίας κρατεῖ
τὰ θηρία τὰς νύκτας γυρίζουν, γαυριῶντα νὰ εὔρουν τροφή.

Τὰ ἐνδύματα πάντων τῶν δένδρων, καταπίπτουσιν ὅλα νεκρά
καὶ τὰ θάπτεις σὺ φίλε Δεκέμβριε, μὲ πικρὰν καὶ ὀλίγην καρδίᾳ.

Ὡ σεῖς ἀπειρόμορφα κάλλι, ποῦ στολιζέται πᾶσαν τὴν γῆν.
τίς σὰς ψάλλει νεκρώσιμον ὕμνον, ὅπου θάπτεται νῦν τὴν ζωὴν;

Πλὴν θαρσεῖται ὁ Μάρτης φωνάζει. μετὰ θάρρους καὶ στόμφου λαλεῖ
μὴ φοβεῖσθαι σεῖς τέκνα μου ὅλα, ὁ Δεσπότης ὑμᾶς ἔγερει.

Εἰς τὰς ἡμέρας μου ἐγείρεσθε πάντα, νεαρά μὲ τὴν πρῶν μορφήν
θὰ καλλύνετε πάλιν τὴν φύσιν, θὰ ποικίλητε πάλιν τὴν γῆν.

Ο ΓΙΑΝΝΙΑΣ.

Τσιμῆκο εἶδα ὅτ' ἐκσιμῶμην ὄνειρο μαῦρο ὅσ' ἂν κατακνίξῃ
πολὺ φοβοῦμαι πούλῃς παιδί μου
πολὺ ταρασσεται ἡ ψυχὴ μου
νὰ μὴ μᾶς εὕρῃ καμνὴ ἀξαφνιά.

Εἶδα καὶ ἄστραψ' ἀπὸ τὴν δύσιν κ' ἐλαμποκοπήσεν ὁ Ὠλενὸς
κ' ἐβγήκ' ἀμέσως μεγάλ' ἀντάρα
καὶ μὲ κατελαβε κακὴ τρομάρα
καὶ βρόντος ἔγεινε καὶ καπνός.

Μὲ φόρα κτύπησε τούτους τοὺς βράχους κ' ἄναψαν φλόγες τρομακτικῆς
καὶ μὲς τὰς φλόγας ἐφαίνεται αἶμα
πὼς ἔχυνόταν πολὺ σὰν ρεῦμα
ἔχι τὴν καρδίᾳ μου ἔχουν τρομάξει αὐταῖς ἡ ἄτιμες προδοσίες.

Κι' ἀπ' ταῖς σπηλαιῖς, τὰς τρύπας καὶ τὰ λαγκάδια τοῦ Ὠλενοῦ
ἐβγήκαν λῦκοι κ' ἄλλα θηρία
φωνῇ ἐφώναζαν πολὺ ἀγρία
κι' ἐδῶ τριγύρω μας ἐγυρίζαν τὰ νέφη βλέποντα τοῦ καπνοῦ.

Τί νά δηλῇ τοῦτο τ' ὄνειρόν μου; ἄ! δὲν μ' ἀρέσει εἶπε σκληρόν
ζάλη μὲ πιάνει εἰς τὸ κορμίου
λιποθυμεῖ φεύγ' ἡ ψυχὴ μου
τρέμω θά πάθωμεν κίνδ' κακόν.

Νουνὲ φοβάσαι τὰ ὄνειρά σου δίδεις ἀξίαν σ' ἀπλὴν σκιά
λέγεις τὰ ὄνειρα πῶς εἶν' ἀλήθεια
θὲς νά πιστεύης τὰ παραμύθια
ποῦ δὲν ἐδείλῃσας ποτ' ἡ ψυχὴ σου ἀπὸ τὴν τόσῃν Καρχηουριά.

Σὺ ποῦ πολέμησες μὲ χιλιούς Τούρκους ὅλους Λαλαίους καὶ Πατρινοὺς
'στὸν Ὀλενό-ποῦ σ' εἶχαν κλεισμένο
ὡς παλληκάρι ἀντρειωμένο
φονεῦεις εἴκοσι Τουρκλθανούς.

Τοὺς ἐξεπάστρεψας σὲ μιὰ ἡμέρα καὶ τοὺς ἀφῆρεςας τὸν ἀέρα
μόνον μ' ἐξήκοντα παλληκάρια
ένα καὶ ένα σὰν λεοντάρια
κι' ἐδειξας τόσῃν ἡρωισμόν.

Πολλοὶ τὰ ὅπλα τους ἐκεῖ ἀφῆκαν τὸν θάνατόν τους ἐκεῖ εὗρηκαν
καὶ δυστυχεῖς κατατρομασμένοι
πολὺ δειλοὶ καταξεσχισμένοι
τὰ μούτσονά τους πᾶν' ὅτ' ὁ Πασᾶ.

Σὺ ποῦ μᾶς ἐκλείσε τόσῃ Παγάνα ὅτε μᾶς πρόδωκεν ὁ Ῥοκάς
σιμὰ ἐκεῖ κάτω ἀπὸ Χαντζωρί
ποῦτο χεῖμωνας κρύο χουζοῦρι
κάτω ὅτ' ὁ Τζάιλο σὲ μιὰ καλύβῃ σὰν χέλ' ἐξέφυγες τῆς Τουρκιάς.

Δὲν ἐδείλῃσας ποῦ σοῦ φονεῦσαν τὰ παλληκάρια σου μὲ μπαμπεσιὰ
ποῦ σὰν λεοντάρια ἐξω ἐβγήκαν
ἐσὲ κ' ἐμένά ἐσω ἀφῆκαν

ποῦ μονομιᾶς τοὺς ἐτουφεκίσαν νεκροὺς τοὺς ἔκαμε μιὰ παταριά.

Κι' ἀπὸ τὰ ὀπισθεν τῆς καλύβης μαζὺ μ' ἐμένα ὅτ' ἡ ρευματιὰ
μέσα ὅτ' ἡ λίμνη ἐπολεμοῦσες
καὶ λαβωμένον μ' ἐβοηθοῦσες

καὶ λαβωμένος καὶ σὺ ὅτ' ἡ σπάλα τὸ βράδ' ἐφύγαμε μ' ἐλευθεριά.

Ἀχ! τί νά τὰ κάμης τὰ περασμένα τίποτε τώρα δὲν ὀρελοῦν
ἀλλ' ἀναγκάζομαι νά ὁμιλήσω
τὰ περασμένα νά συζητήσω

ὅσα μ' ἐπέσω αὐτὴν τὴν ὥραν καμμιὰ φορὰ νά ἐνθυμηθοῦν.

Ἐσὺ Τσιμῆκι δὲν εἶχες γεῖνει ἔτ' ἡμῖν χρόνων εἴκοσι δυὸ
 εἰς τὸ χωριό μου τὴν Προστοβίτσα
 πολλοὶ γειτῶνοι μοῦχαν καπρίτσια
 κάτω δὲν τῶκανα εἰς κανένα ὅστις μοῦ ἔκαμνε τὸν ζωιρό.

Ἄλλ' ὁ πατέρας μου ὁ Παπανδρέας γὰρ νὰ μ' ἐμπλέξῃ βάνει σκοπὸν
 μ' ἀρχωνίζει μὲ μίαν νέαν
 ἀπ' τὸ χωριό μου πολὺ ὠραίαν
 προσδιόρισάμε καὶ τοὺς γάμους ὅποτε ἤθελον τὴν στεφθῶ.

Πρὶν ὅμως ἔλθῃ αὐτὴ ἡ ἡμέρα, ἡ ἐρισμένη Κυριακὴ
 τοὺς συμπεθέρους τότε καλέσαν ὡς συνηθοῦσαν Παρσκευῇ.

Νῆσου καὶ ἔφθασεν ἓνας Τοῦρκος, ὁ Καψομάλλης γὰρ τὰ μπακιὰ
 καὶ πρὶν πεζεύσει τ' ἄθλιον γένος
 ἦτ' ὡς θηρίον ἀγρίωμένον
 τρέχουν εἰ γέροντες τοῦ χωριοῦ μας γονατιστοὶ κάμνουν τεμενὰ.

Μπέη ἐφέντη μου ἀπαντοῦσιν ὁ ταπεινὸς δούλος σου βραχιᾶς
 τὰς κεφαλὰς του ἔμπροστά σου κλίνει
 ὅτι προστάξεις εὐθὺς θὰ γεῖνῃ
 κάμε ἰνσάφι μὴ τὸν παιδεύεις ἔτσι νὰ ζήσῃ ὁ Πατισάχ.

Ἄλλὰ ἀδύνατον ἔσταθῃ νὰ μὴ δουλεύσῃ βαρδοκοπιὰ
 ὅλους τοὺς ὕβριζε τοὺς βλασφημοῦσε
 καὶ τὴν θρησκείαν μας περιφρονεῖσε
 μ' ἄγριον βούρδουλα τοὺς κοπανοῦσε καὶ τοὺς ἐτσάκισε ὅσαν σκυλιά,

Φόβος καὶ τρόμος τότε ἐνθυμοῦμαι τοὺς κατέλαβεν ὅλους ἐκεῖ
 μὲ χίλια ψεῦματα ἐπολεμοῦσαν
 νὰ τὸν μαλλάξουν ἐπροσπαθοῦσαν
 μὲ δακρυσιμένα ἄθλια μάτια πεφοβισμένοι καὶ ταπεινοί.

Ὅσαν κοπανιὰ μοῦλθε εἰς τὸ κεφαλι αὐτὰ ποῦ εἶδα 'καὶν' τὴν φορὰ
 ἀμέσως τρέχω σὰν τὸ ζαρκάδι
 εἰς τὸ βουνὸ ἔφθασα τραγάδῃ
 σκέπτομαι πλὺ ἂν ἔμπορῶ νὰ ζήσω σ' αὐτὴν τὴν ἄτιμη τὴν σκλαβιά.

Τότε μ' ἐφάνη αὐτὴν τὴν ὥραν πῶς ἐλυποῦντο καὶ τὰ βουνὰ
 καὶ ὅλα τὰ δένδρα πῶς εἶχον θλίφι
 καὶ εἰ ἄρες ἄνω στὰ ὕψη

ὅλα μὲ ἐφαίνοντο ντερτιασμένα μὲ βογκητιὸ βλέπαν τὴν Τουρκιά,

Τόρρισα πίσω πάλιν 'στὸ σπῆτι κράζω τὸν γέρο καὶ τοῦ 'μιλῶ
ἐγὼ μετάνοισα μὲ τὴν καρδιά μου.
καὶ ἀπεφάσισα μὲ τὰ σωστά μου.
σκοπὸν δὲν ἔχω νὰ πανδρευθῶ.

Ἀνατολίτας δὲν προσκυνᾶω καὶ μπουταλάδες Τουρκαλβανούς·
σὰν τὸ περδῖκι θὰ συργιανήσω
Τουρκον ποτὲ δὲν θὰ προσκυνήσω
εἰς τὰ λιθάρια θὰ περπατήσω μέσα στοὺς βράχους καὶ τοὺς γκρεμνοὺς.

Ἐγὼ τοὺς Τούρκους δὲν τοὺς χονεύω δὲν ἡμπορῶ νὰ εἶμαι βραγιῆς.
μπάλες, πιστόλες θὲ νὰ φορέσω
καὶ θὰ σκοτόσω ὅσους μπορέσω.

ψυλὰ 'στὰ ὄρη θὰ κατοικήσω ἐκεῖ θὰ ζήσω σὺν βασιλεῖς.

Ἄφ' ἀπελπίστικε πλιὸ ἀπὸ μένα ὅτι 'στὴ ζέβλα δὲν θὰ ἐμβῶ.
πῆγε τὰ εἶπε 'στους συμπεθέρους

καὶ τοὺς γονεῖς τῆς νύμφης τοὺς γέρους
καὶ ἀπεφάσισαν νὰ στεφανώσουν τὸν ἀδελφὸν μου τὸν πλιὸ μικρόν.

Τὴν Κυριακὴν ἔγειναν οἱ γάμοι καὶ ἐγλεντίσαμε μὲ καλὸ
καὶ τὴν Δευτέρα γιὰ τοὺς ἀφήκια
πετρά μου 'φάνηκε πῶς εὐρῆκα

πέρνω τὰ ὄπλα μου καὶ ξεκινᾶω γιὰ τὴν Μπαρμπίτσα ἀναχωρῶ.

Ὡσὰν τὸ λάφι πατῶ διαβαινῶ βράχους, λιθάρια καὶ λαγκαδιές
κι' ὅλο τὰς νύκτας ἐπερπατοῦσα
σὰν τὸ πουλὶ μ' ὄρεξι πετεῦσα

τὸ καρυοφύλλι μου εἶχα 'στὸν ὦμον τὰ γιγταγάνιά μου γιὰ συντροφιά.

Τότε ὑπῆρχεν εἰς τὴν Μπαρμπίτσα ἂν ἔχης μάθη ὁ Ζαχαριᾶς
ὅπου καλλίτερο παλληκάρι
κι' ἀνδρειομένο τέτιο λιοντάρι

δὲν θὰ φανέρωσε ποτὲ 'στὸ κόσμο ὁ ἰδιόκος μας τόπος Μωριῆς.

Τὸν ἐτρομάζαν τὰ Βιλαέτια κι' αὐτὸς τῆς Τρίπολης ὁ Πασάς·
νονεῖ αὐτοῦ πούλιν τὰ τραγοῦδια
τοῦ καπετάνιου τοῦ Ζαχαριᾶ;

τοῦ Μπαρμπιτσιώτη ποῦ καθ' ἡμέραν ἐφόνευ' ἔσφαζε τὴν Τουρκιά.

Ναὶ αὐτουνοῦ λέγω παιδί μου ποῦ χάραις τοῦστελνε ὁ Πασάς
νὰ προσκυνήσῃ μόνον ζητοῦσε
καὶ ὅλα τὰ σῦτσα τοῦ συγχωροῦσε
ὁ Ζαχαριᾶς ὅμως ἀπαντοῦσε

κάτσε 'στὰ κάστρο σου πκοῦ καὶ σῶπα ὁ Ζαχαριᾶς εἶνε βρασιλεῖς.

Ἐφθασα τέλος εἰς τὴν Μπαρμπίτσα βάνω Τσασίτatz νὰ τὸν εὐρώω
 μοῦ ὑπεσχέθη τότ' ἕνας βλάχος
 ἕνας πελώριος π' ἦτο σὰν βράχος
 καὶ μετὰ δύο θυμοῦμ' ἡμέρας εἰς μιὰ καλύβη τὸν ἀπαντῶ.

Χαῖρουλά μ' ὀμιλεῖ μὲ γέλοιο, ποῖον ζητεῖς; κἄτι ἔως ἐδῶ
 ποῦθε διαβαίνω καὶ πόθεν εἶμαι
 μ' ἐρωτᾷ μὴ προδότης εἶμαι
 τοῦ ἀνταπῆντήσα εὐθύς ἀμέσως ὅτ' ὀνομάζομαι Κωνσταντῖνος καὶ ὧς
 (κοπέλι του θέλω νὰ ζῶ).

Χωριό μου ἔχω τὴν Πρостоβίτσα καὶ βιλαέτι μου τῶν Πατρῶν
 ἔχω κ' ἐγὼ τῶν Τούρκων μαρτζι
 νὰ κάνω ἴβαλα δὲν μοῦ ταιριάζει
 μεγάλη χάρι θε νὰ μοῦ κάμης ἂν μὲ δεχθῆς τοῦτον τὸν καιρόν.
 Κάτσε βορέ Κῶστα τότε μοῦ λέγει καὶ θὰ ἰδῶ ἂν ἦσαι γιὰ δῶ
 μαζὺ ἐγύριζα μὲ τὸ μπουλούκι
 καὶ μᾶς ἐτρέμανε πολὺ οἱ Τούρκοι
 μιὰ φορὰ ὅμως μᾶς ἐπροδῶσαν σ' ἕνα καλύβι ἐξωχικό.

Ἦτο παγόνα πλὴν ἀπὸ χίλιους καὶ μᾶς ἐκλείσανε παλὺ στενὰ
 ὅλην τὴν μέρα νὰ πολεμοῦμαι
 γὰ τοὺς σκορπίσουμαι δὲν ἤμπορεῦμαι
 ὁ Ζαχαριᾶς τότ' ὁ καπετάνιος φωνάζει θάρρος θέλω νὰ ἰδῶ.

Ἦμεθα ὅλοι ἕως τριάντα ἐκεῖ κλεισμένοι εἰς τὸν λινὸ
 ὅλοι τ' ἔχασαν κι' ἐδειλιάσαν
 κι' ἀπ' τὸ μπαροῦτι πολὺ διψᾶσαν

ἄλλοι ἐλέγχν νὰ προσφερθοῦμαι καὶ νὰ μᾶς πιχσοῦν σὰν ντορμπαρῶ.
 μύθους καὶ χάραις ἀνεφωνοῦσαν
 ὡς μεθυσμένοι παρκαλυροῦσαν
 τοὺς εἶπα ἄλλο δὲν ἤμποροῦμαι πκρᾶ νὰ κάμωμαι τὸν ζωῖρό.

Ἀνδρίκι πρᾶγματτα ἐγὼ ἤξεύρω ἔξω νὰ βγοῦμαι σὰν ἄετοι
 κι' ἂν ὁ Θεὸς θέλει νὰ σωθοῦμαι
 οὔτε ὅτ' ἀ χέριξ τοὺς θὰ πιασθοῦμαι
 σφίχτε καλὰ ὅλοι τὰ λουργιὰ σας τώρα θὰ δεῖξομαι παλληκαριὰ
 κι' ἐγὼ προσφέρομαι νὰ ἐβγω πρῶτος σὲ μὲ νὰ πέση πρώτη βολιὰ.
 Ὅλοι ἀμέτῳς ἀνδρειωθῆκαν
 καὶ ὅτὴν στιγμή ὅλοι ἐτοιμαθῆκαν

Εἶπον ὅτ' ἡ τύχη τοῦ Κωνσταντίνου ὅλοι μας δίνουμε τὴν ζωὴν.
Ὡσάν λιβντάρι χουμῶ ὅτ' ἡ πόρτα
πρῶτα πετῶ καὶ μία καπότα
μὰ παταριὰ ἢ παγάνα ρίχνει βαρεὶ τὴν κάπα χωρὶς κορμί.

Ἀφοῦ ἀδειῖσαν, πλὴρ τὰ τουφέκια
ἐμείς πετάξαμε σὺν τὰ λελέκια

Ὅλοι γλυτώσαμε αὐτὴν τὴν ὄρα καὶ μοῦ ἐκτίμησαν τὴν ὁρμή.

Τότε μὲ κράζει ὁ Καπετάνιος καὶ μὲ τὰ χέρια του μοῦ φορεῖ.

μπάλ' ἀσημένια καὶ δαμασκένια.

ζώνει σὲ μέση κυπαρισσένια

μπράβο σου Κῶστα γελῶν μοῦ λέγει ἐσὲ θὰ κάμω καὶ μπουλουξή.

Θὰ σοῦ ἀλλάξω καὶ τ' ὄνομά σου.

γὰ νὰ δοξάσῃς τὴν γενεάν σου.

Ἐσὺ θὰ εἶσαι τὸ καυχημιά μου καὶ θὰ σὲ λέγω πλέον Πιαννιά.

μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ὑπῆρξεν ἄλλος

καὶ καπετάνιος πολὺ μεγάλος

πάρε καὶ δὲν ἀπ' τὰ παλληκάρια καὶ σύρε γλέντισε τὸν ντουνιά.

Θέλω νὰ πάρῃς καὶ τὸν ἀέρα τῶν μπεζβεβίδων Χαλιωτῶν.

διότ' ἐκεῖ δὲν εἶνε κανένα

μούρη νὰ σπαζῇ αὐτῆς τῆς γέννας

ποῦ βχσανίζουν τοὺς ἀδελφοὺς μας καὶ βλασφημοῦσι καὶ τὸν Χριστόν.

Τί νὰ σοῦ πῶ ἀπὸ τὴν χαρὰ μου φτερὰ ἀπέκτησα σὺν ἀετὸς

ὕγεια ἀφῆκα μ' εὐγνωμοσύνη

τοῦ εὐχαρίστησα τὴν καλωσύνη

ἔρθασα πάλιν ὅτ' ἡ Προσπεδίτσα, ἀμαρτωμένος σὺν ἀστακός.

Ἐπρεξαν ὅλοι οἱ συγγενεῖς μου ποῦ δὲν ἤξεῖν ρχιν πλέον ἂν ζῶ.

γλυκὰ μ' ἐφίλησαν ὡς ξενιτεμένον

κι' ἀπὸ μαρμάρι ὡς νεπερτιασμένον.

καὶ οἱ γονεῖς μου ἀπ' τὴν χαρὰν τοὺς λυποθυμοῦντες ἤκμναν σταυροῖ.

Εἶδον καὶ ὅλο μου τὸ μπουλουκι στὸν νοῦν τοὺς ἔβαλαν πῶς ἐγώ.

κατὰ τῶν Τούρκων θὰ ἔχω μῖσος

καὶ κατ' αὐτῶν πνέω πάθος ἴσως

καὶ μ' ὅλα ταῦτα οἱ δάλοι γέροι δὲν μοῦπαν τίποτε μὴ πικραλῶ.

Τρεῖς χρόνους ἕκκα καπετάνιος κ' ἔδωκα μάθημα τῆς Τευρκιάς

οὐδ' ἓνας Τούρκος ἀπὸ τοῦ Λάλα

εἰς τὴν Βατούχλα περνᾷ καβάλλα

οὔτε πεζός, οὔτε μπουλουμπάσης ἔτυχε τόλμης καὶ βουκουτιᾶς

Χωρίς νὰ λέγω τί περιπλέον το βιλαέτ' εἶχε ταραχθῆ
οἱ Τοῦρκοι ἔτρεμαν στ' ὄνομά μου
οὐδένα πείραζαν 'στὰ χωριά μου.

Καί τότε μάχυσαν τὴν παχύν κ' ἐπολεμίσχμε 'στὸν Ὁλνὸ
κ' ἐγίναν ὅσα πρῶτα μου εἶπες
καρμιὰ ἐγέμισαν σάρες καὶ τρύπες
καλὸ τὸ ἔρῃκα ν' ἀναχωρήσω πέρα στὸ Βάλτο γιὰ νὰ διαβῶ.

.....

Μὲς τὸ Βάλτο μωρὲ Γιαννιά, μὲς τὸ Βάλτο στὸ πηγάδι
μὲς τὸ Βάλτο στὸ πηγάδι, κλέφτες ρίχνουν τὸ λιθάρι,
Τὸ πετοῦν μωρὲ Γιαννιά, τὸ πετοῦν οἱ Ἀρβανίτες
καὶ περνοῦν τοὺς Μωρχίτσις

Τοῦ Γιαννιά τοῦ κακοφάνη καὶ τοῦ Στέλιου τοῦ μιλάει
ποῦσε Στέλιο παλληκᾶρι εὐγα ρίξε τὸ λιθάρι

Κι' ἂν περάσης ἐν ἀχνάρι
μ' ἀσημένια στὸ ζωνάρι
κι' ἂν περάσης κι' ἄλλο ἓνα.

μ' ἀσημένια πέρα πέρα.....» (Δημῶδες)

Κι' ἀπ' τὸν Βάλτο πάλιν μισεῖω στὴν Ἀλεξάνδρεια προχωρῶ.
μαζὺ μὲ ὅλα τὰ παλληκᾶρια
γοργὰ πατοῦσαν σὰν τὰ ζαρκαδία

χρόνον ὁλόκληρον ἐκεῖ περνοῦμαι κάμνωμεν βίον ἀναπαυτικόν.

.....

Πουλάκι μ' Ἀλεξανδριανὸ πολὺ κυνηγημένο

αὐτοῦ ποῦ βούλεσαι νὰ πᾶς νὰ ξεκαλοκχιριάσης

αὐτοῦ κλαρὶ μωρὲ Γιαννιά, μωρ' Ἀσημάκι ἀπ' τοῦ Κλειτιᾶ

αὐτοῦ κλαρὶ δὲν βρίσκεται, λιθάρι νὰ πατήσης κλπ. (Δημῶδες.)

Ἄρρῳ ἡσυχάσαμε αὐτὸν τὸν χρόνο πίσω γυρίσαμε εἰς τὸν Μωριά
στὸ Μπρακουμάδι φθάσαμε νύχτα
χωρὶς νὰ ξεῦρουν πῶς πίσω ἦλθα

στοῦ Μονοέρδα τὸ σπῆτι φθάνω καὶ μὲ σκοπὸν νὰ ἐκδικηθῶ

Αὐτὸς μ' ἐπρόδωσεν ἀπὸ φθόνον, ἀπὸ τοὺς Τούρκους γιὰ νὰ πιασθῶ.

ἀλλὰ τοὺς ξέφυγ' ἀπὸ τὰ χέρια

μαζὺ μὲ ὅλα μου τὰ ἱταίρια

ὥσταν τὰ λάφια ἀργιὰ πατοῦμαι, πείραμ' ἄερα εἰς τὸ βουνό

Καὶ κατὰ σύμπτωσιν εὐρέθη μέσα ἃ Κουμανιώτης κεῖν τὴ νυχτιᾶ
καὶ κατὰ λάθος λίγο κτυπήθη κάτω, στὸ πόδι μὲ πιστολιὰ

Ὁ Μονοέρδας περιεσώθη

μόνον ὀλίγον καὶ αὐτὸς πληγώθη.

καὶ τότε ἔμαθον πάλιν οἱ Τοῦρκοι, ὅτι ἐπέστρεψα στὸν Μωριά.

Εἰς τὸν Κατῇ κάνουν χαρτζί χάλια κι' ἀπὸ τὸν φόβον τοὺς κάμνουν ριτζά
Κατῇ ἐφέντη μου τοῦ 'λὲν μὲ φόβο τὸ σοῦτσι χάρισε τοῦ Γιαννιὰ
γιατ' ἦν θηριὸ σκύλος λυσσασμένος καὶ θὰ μᾶς κάψῃ ὅλα τὰ χωριά,

Χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ Κατῇ ἐφέντης, γράμματα στέλνει στὸν Πατισάχ
ζητεῖ τὴν χάριν μου ἐπιμόνω
καὶ τὴν ἐπέτυχε πολὺ συντόμως

μὲ τὸν μπουλούμπασι Ταταράκη μού γράφει Γιάννην κάμε ἰνσάρ.

Ἔβαλε μέσα καὶ τὸ φερμάνη, ὅπου τὴν χάριν εἶχε τοῦ Γιάννη
νὰ προσκυνήσω πλέον μού γράφει καὶ νὰ ἐλπίζω ἀπ' τὸν Ἀλλάχ.

Ἐγὼ ὁ Κατῆς τῆς Παλαιᾶς Πάτρως σᾶς ἀποστέλω μὲ τὸν πιστὸν
τὸν Ταταράκη τὸν μπουλουμπάση
τὸ γράμμα τοῦτο νὰ σοῦ διαβάσῃ

Θεράποντά μου στὸ Κατηλίκη ἐμπιστευμένον πολὺ γνωστὸν.

Ἐλέω Θεῷ τοῦ Πατιτάχ φερμάνι ὅλα τὰ σοῦτσα σου συγχωρεῖ
νὰ προσκυνήσῃς στὴν προσταγὴν του
εἰς τὴν μεγάλην τὴν δυνάμιν του
καὶ ὡς ὑπήκουον καλόν. πιστὸν του, ἀπὸ τὴν σήμερον σὲ θεωρεῖ.

Κι' ἀφοῦ μοῦ ἔδωσε ἐξουσίαν τὸ Κατηλίκη νὰ διοικῶ

Κάπο σὲ θέλω στὸ βιλαέτι
γὰ νὰ δουλεύσῃς εἰς τὸ Δεβλέτι

ὡς πρακτικὸν σὲ βάλω ζαπίτη καὶ νὰ παιδεύῃς κάθε κακὸ.

Σὲ παντοχάινω ἀνυπομόνω ὥραν τὴν ὥραν σὲ καρτεροῦ
ἐδῶ νὰ ἔλθῃς νὰ σὲ ὀρκίσω καὶ νὰ σοῦ δώσω διορισμό.

Στὸν νοῦν μου ἔβαλα τὰς πονηρίας ὅπου ἐσκέπτετο ὁ Κατῆς
νὰ πάγω μόνος μου νὰ προσκηνήσω
διορισμὸν κάπου νὰ ζητήσω

καὶ νὰ μὲ πιάσῃ νὰ μὲ κρεμάσῃ καὶ ὕστερα νὰ εἰπῇ γιαγκλῆς.

Χωρίζω τριάντ' ἀπ' τὰ παλληκάρια ἀπ' τὰ ἐξῆντα τὸν ἀριθμὸν
εἰς τὸν Κατῇ μὲ γράμμα τὰ στέλλω
τὸν προσκυνῶ καὶ τοῦ παραγγέλλω

ἄρρωστος εἶμαι νὰ πάγω μόνος καὶ ἄς μοῦ στείλῃ διορισμόν.

Ἄλλὰ τοὺς εἶπον ἅμα ποῦ φθάσουν πῶς ὁ Κατῆς θὰ τοὺς ἀρνηθῇ
θὰ εἰπῇ νὰ πάγω νὰ δώσω ὄρκον
ὅτι δὲν γίνεται μὲ ἄλλον τρόπον
ἀλλὰ σεῖς ἔξω ἐκεῖ νὰ βγῆτε
τὸ κατηλίκη γύρω νὰ κλείστε

κι' ἐγὼ σιμά σας θὰ καταφθάσω καὶ θὰ ἐμβῶ μέσα στοῦ Κατῆ

Πράγματ' ἐπῆγαν τὰ παλληκάρια κι' αὐτὰ ἀπήντησεν ὁ Κατῆς
 κι' ὅσων νὰ κάμῃ αὐτὸς κουθέντα
 ποῦ μοῦ παρήγγελε μὲ κοπλιμέντα
 φθάνω κ' ἐγὼ μὲ ἔξω παλληκάρια κατὰ τ' ἀντέτι τὸν προσκυνᾶω καὶ
 (εἶπα ὁ Γιαννῆς εἶμαι ποῦ ζητεῖς.

Καλῶς τὸν Γιάννη μοῦ ἀπαντᾷ ἐγὼ γιὰ σένα βάνω βουλή
 νὰ σοῦ χαρίσω τὰ περασμένα
 καὶ θὰ περάσῃς εὐτυχισμένα
 τ' ἄρματωλίκη στὸ βιλαέτι σοῦ ἐμπιστευομαι τοῦτ' τὴν στιγμή.

Νὰ μοῦ φυλάξῃς πρῶτα τὸ ἱρτζι νὰ ξεπαστρέψῃς καὶ τὴν κλεψιά
 ν' ἀκουσθῇ θέλω τὸ ὄνομά σου
 ὅτι φιλᾷς τὰ καθήκοντά σου

φόβον νὰ πάρουν τ' ἀλογοκλέφτια νὰ μὴ σὲ φέρουν εἰς μπερδεψιά.

Κατὰ τ' ἀντέτι ποῦ λὲς τῶν Τούρκων ὁ Κατῆς ἔδινε διορισμόν
 ἀφοῦ ὁ Κάπος ἔκανεν ὄρκον
 πὼς ὅα φυλάξῃ καλὰ τὸν τόπον
 μὲ χρυσοκέντητο μπενίση μόνος ἔντυνε τὸν ἄρμυτῶλον.

Τὰ ἔξ ὡς εἶπα τὰ παλληκάρια ἀπὸ ἐμὲ εἶχον διαταχθῇ
 ὅταν ὁ Κατῆς μοῦ ῥίψῃ μπενίση
 νὰ τοὺς φανῇ τᾶχα ἀτζαίπη

καὶ νὰ τραβίξουν λίγο τὰς πάλλας, γιὰ νὰ μὲ νοιώσῃ πὼς τὸν γνωρίζω
 (καὶ δὲν ἐμπαιζῶνται οἱ Ῥωμηροὶ

Καὶ ἔτσι ἔκαμαν τὰ παλληκάρια
 πάλλας ἐτράβηξαν καὶ χαντζάρια

Πετὰ σὰν ὄρνιθον ὁ Κατῆς ἐφέντης καὶ τρομαχτὸς βάζει τὴν φωνή.
 Ἀμὰν τιμὴ σου εἶνε καπετάνιε
 τὸ βιλαέτι γιὰ σὲ νὰ νῆνε

ἔτσι τὸ κάμνωμε αὐτὸ τὸ πράγμα καὶ τὸ ντοβλέτι μας συνηθεῖ.

Εἰς τὰ παιδιὰ ἡσυχία βάνω κ' εἰς τὸν Κατῆ τὸτ' ἀπαντᾷ
 φόβο μὴν ἔχεις τὸρ' ἀπὸ μένα
 ἀφοῦ τὰ πράγματα ἔγειναν ἕνα
 τὰ παλληκάρια ὡς χωριατόπουλα ἴτσι δὲν πῆκασαν τὸ καλὰ.

Ἐπειτα πάλιν μὲ πονηρία αὐτὸς ὁ σκύλος Ἀγαρηνὸς
 μοῦ λέγ' ἐδῶ θὰ διανυκτερεῦτε
 καὶ καταλύματα τόρα ὅα θέλτε

σὰς βρῆκα σπῆτια γιὰ νὰ κονεῦτε κ' αὐρίον ἔχει πλιὰ ὁ Θεός,

Παγίδα ἤθελε νὰ μᾶς στήσῃ
 γιὰ νὰ μᾶς πιάσῃ νὰ μᾶς φουρκίσῃ
 ἀλλὰ ἐγὼ μ' ἀδιαφορία τοῦ εἶπ' ὅς γείνη ὁ ὀρισμός.

Εἰς τὸ παζάρι ἀμέσως ἐπῆγα, ψωνίζω ὅτι εἶχα σκοπὸ
 κι' ἀναχωρῶ διὰ τὰ χωριὰ μου κι' εὗρηκα σπῆτι νὰ κοιμηθῶ

Τ' ἀρματωλίκι μὲ τὴν καρδιά μου ἐννέα χρόνους διατηρῶ
 θυμᾶσαι σὺ εἰς τὰ πρῶτα χρόνια ὅπου σ' ἐπῆρα πολὺ μικρό.

Τέλος κατῴρθα κα' ἐγὼ στὸν τόπον ἡσυχον βίον ν' ἀκολουθῶ.
 κανένα πράγμα στὸ βιλαέτι
 δὲν ἤρπάζετο ἀπὸ κλέφτη
 καὶ ἂν ἔπερναν καὶ κανὰ ζῶν ἀπ' τὴν σακούλα μου πλήρωνα ἴω.

Τότεθὰ δούλευε ὅμως κουστέκη
 τὸν κλέφτη εὕρισκα οὔθε νὰ στέκη
 διπλὸ καὶ τριδipλὸ ἤθελε πληρώσει, μὲ σκυλορράβδη πολὺ κακὸ.

Λουφέ μου ἔπερνα ἀπ' τοὺς ραγιαδες
 ἀπὸ πτωχοὺς κι' ἀπὸ ἀφεντιάδες.
Καθὼς τὰ ἔβλεπες ἐσὺ Τσιμῆκο κα' ἔκανα κόμπο χρυσαφικό.

Καὶ ἀφοῦ ἔγεινα νοικοκύρης εἶδα πῶς εἶχα καὶ τὸν καιρὸ
 βουλή τότε' ἔβαλα νάλθω εἰς γάμο
 καὶ ὡς ἐργένης τί ἤθελα κάμω
συμπεθιρῶ βάνω μ' ἓνα φίλο, λόγῳ νὰ κάμῃ σ' ἓνα χωριό.

Ἐκεῖ ὑπῆρχεν ὁ Κουμανιώτης ἦτο καὶ ἄνθρωπος ζωῆρος
 γιὰ νὰ σοῦ δώσω νὰ ἐννοήσῃς
 ὅτ' ἦτο ἄνδρας γενναῖα φύσις
 Ὅτε ἂν ἔχῃς καὶ σὺ ἀκούσῃς πρὸς τὸ Μωριά ἀποστάτης ἦλθεν ἓνας
 (Πασᾶς Τουρκαλθανός.)

Τὴν Τριπολιτσά εἶχε σκλάβώσει μὲ δέκα χιλιάδες Λιαπουργιά
 λεηλατοῦσε τὰ βιλαέτια
 κάθε ἡμέρα ἔκανε καμπαέτια
 ἀπὸ τὴν Πόλι φερμάν' εὐγῆκε νὰ προσκυνήσῃ ἢ κλεφτουριά.

Ἄν ὅμως πάγῃ καὶ πολεμήσῃ
 καὶ μὲ τοὺς Τούρκους νὰ συμμαχήσῃ
 καὶ καταστρέψῃ τὸν ἀντάρτην καὶ τότε νάχουν ἐλευθεριά.

κι' αὐτὸς εἶχε τὸν καιρὸν τοῦ ἥτο μεγάλος ἄρματωλὸς
 Τούρκου δὲν ἔκανε πολλὰ τὰ ἔτη
 καὶ ὡς ραγιάς δὲν ἔκαρνε μινέτι
 αὐτὸ φερμάνι αὐτὸ ἐδέχθη μὲ τὰ σαράντα τοῦ παλληκάρια ἕνα καὶ
 ἕνα σὺν ἄστακός.

Μαζὺ μὲ ἄλλους γοργὰ διαβαίνει καὶ μὲ μπουλουκι ἐκεῖ πηγαίνει
 ἑκατωρθώσαν καὶ κατεστράφη κ' αὐτὸς ὁ βάρβαρος πληθυσμός.

Μὲ τὰ κεφάλια τοὺς ἔκαναν πύργο ἔφτιασαν τοῖχο κερετσιμπινὰ
 εἰς τὴν Τριμπολιτσᾶ ἔζω πῶ εἶνε κάμπος
 ποῦ φρίκη ἔπιανε μεγάλην θάμβος
 κι' ἐκαθαρίσθη αὐτὴ ἡ λέρη ἤλθ' ἡσυχία εἰς τὸν Μωριά.

Συμπέθερος ἦτο ὁ Καραβάνας ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ χωριὸ
 ἄτιμος ἄνθρωπος καὶ δολοπλόκος
 εἰς τὴν κακίαν τοῦ ἐδόθη τόπος
 καὶ μὲ παρέσυρε νὰ φονεύσω τὸν Κουμανιώτη χωρὶς σκοπό.

Μοῦ λέγει τᾶχα πῶς τὸν εὗρηκε καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ἐπιθυμῶ
 ἂν ἀγαπᾷ συγγενῆς νὰ γίνω
 ἐγὼ ἀπεράσισα καὶ ἐγκρίνω
 τὴν θυγατέρα σου νὰ μοῦ δώσῃ ὡς σύζυγόν μου νὰ τὴν στεφθῶ

Καὶ ὅτι τᾶχα αὐτὸς σοῦ λέγει αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν μισῶ
 γιατί μὰ νύχτα στὸ Μπρακουμάδι
 ὅπου εὗρήθηκα ἕνα βράδι
 ἦλθε κι' αὐτὸς τότε νὰ φονεύσῃ τὸν Μονοέρδα ποῦχε ἐχθρό.

Καὶ μὲ ἐπλήγωσε κάτω στὸ πόδι
 αὐτὸ τὸ τέρας τ' ἄγριο βῶδι
 λάβε λοιπὸν καὶ τοῦτο τὸ βόλι εἰπέ μ' αὐτὸ τὸν ζητῶ γυμθρόν.

Ἄν καὶ πολὺ βαρὶὰ μοῦ ἐφάνη
 αὐτὴ ἡ ἀπάντησις μὲ τὸν Καραβάνη
 ἐσυλλογίσθη ὅμως πῶς εἶχε καὶ συγγενεῖς ποῦ τοὺς ἐχτιμῶ.

Εἶχε γυναῖκα τοῦ τὴν Δελούδα τοῦ Τριανταφυλλοπούλου γένος καλὸ
 ἀπὸ χωριὸ μέσα στὸ Καλέντζι
 ποῦ πάντα πῆγαινα κ' ἔκανα γλέντι
 ἄδελφὸ εἶχε τὸν Ἀναγνώστη καὶ ἐφοδούμην νὰ ἐχθρευθῶ

Αὐτὸς σημαίνει πολὺ στοὺς Τούρκους
μεγάλᾳ μέσᾳ ἔχει εἰς τοὺτους

εἶπ' ὅς χονεύσω αὐτὴν τὴν τὴν ὕβριν εἰς περισσότερα νὰ μὴ πλεχθῶ

Ἄλλ' ὁ αὐτὸς ἄτιμος Κιρκιθάνης κινᾷ ἑξαπόστου κι' ἄλλην φορὴν
μου λέγει νᾶχω πολὺ τὸν νοῦν μου
νὰ φυλαχθῶ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μου

ὁ Κουμνιῶτης δὲν χορταίνεται ἔχει καρδίαν πολὺ σκληράν.

Τότε μου σύριξε ἡ ἀμαρτία νὰ τὸν προλάβω πρῶτος ἐγὼ
πέρνω καὶ τρεῖς ἄλλους πληὸ κοντὰ μου
καὶ καθαρίζω καὶ τ' ἄρματα μου

ἦγγα μ' αὐτοὺς κι' ἔλαμψαν καρτέρι εἰς μέρος σίγουρο δυνατό.

Ποῦ ὁ Κουμνιῶτης ᾔσθελε περᾶσαι στὸ Ἀλποχωρὶ γὰρ νὰ διαβῇ
ποῦ πανηγυρίζαν ἐκεῖ τότε τοῦ Ταξιάρχου τὴν εὐετη.

Ἦγε γαμβρὸ ἀπὸ θυγατέρα καὶ τὸν Γεώργη Τσαλαμιδᾶ
ἦτο στὰς ἔξῃ τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ καλωσύνη μία χιρὰ.

Καὶ τὸν ἐρόνευσαν πολὺ ἀδίκως.

τὸ συλλογιζομαι μὲ πίκνη χτύπος

καὶ ἀπὸ τότε ἤρχισαν νὰ χάνω καὶ τὴν φιλίαν μὲ τὸν Καυκά.

Αὐτὸς ὁ Τούρκος εἶναι μεγάλος εἶν' ὁ καλλίτερος τῶν Πατρῶν
καὶ βεβαίως τὸ κατωρλώνει
ὅποιον ἐχθρεύεται δὲν γλυτώνει

εἶνε καὶ ὕπουλος ὁ χαρκατῆς του καὶ δὲν τοῦ πιάνης λογαριασμόν.

Τώρα τὸ σκέπτομαι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κάμνω καλὰ τὸν λογαριασμόν
καὶ φόβος ἔχω πούλεις μεγάλο
σωστά τὰ βρίσκω χωρὶς νὰ σφάλλω.

καὶ ὁ Ροκᾶς ὁ στενὸς μου φίλος ἔνεα τούτου μου ἔκαμε κακόν.

Καὶ μᾶς ἐπρόδωσε στὸ Χαντζούρι

χωρὶς νὰ ἔχωμα μαζί του κουσούρι

κι' ἐπαθαμ' ὅσα ἐσύ ἤξεύρεις καὶ αὐτὸς ἔλαβε διορισμό.

Προχθὲς ποῦ ἔστειλα τὸν Κιρκιθάνη τὸν κασσιδιάρη ἀπ' τὸ χωριὸν
τὸν Ἀλποχωρίτη ποῦμουν μαζί του
ποῦ διηλοῦσα καὶ μεταξὺ του.

Τοῦ 'πα νὰ πάγῃ στοὺς Ἀγίους Πάντας ποῦ ἦτο ἐκεῖ ὁ φίλος Καυκάς
νὰ τοῦ εἰπῇ ὅτι ἐδῶ εἶμαι

κι' ἀπὸ τὸ λάβωμα ἄρρωστος κεῖμαι

ὥπως μπορέσῃ νὰ μὲ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς Τουρκίας.

8 λέπεις σὶ τοῦρ καὶ βγάλαν φερμάνι κι' ἰσχύει σ' ὀλόκληρον τὸν Μωριά·
στὰ εἰκοσιτέσσαρα κατηλίκια
δίδουν χιλιάδες γιὰ χαρδαλίκια

ὅποιος ἐμένα θέλει συλλάβει θὰ τοῦ μετρήσουν χίλια φλωριά.

Ἀλλὰ δὲν ἐπράξα καλῶς μὲ σκέψιν γνώμην θὰ ἥλλαξεν ὁ Καυκᾶς
διότι τοῦφαλλε πολλὰ γιὰ μένζ αὐτὸς ὁ ἄτιμος ὁ Ῥοκᾶς.

Μ Θὰ μᾶς ἐπρόδωκε μωρὲ Τσιμῆκο κι' ἐγ' ἀπελπίζομαι ὡς παδαγρὸς·
ἀπὸ τὴν λίμνην εἰς τὸ Χαντζούρι
πῶ λαθωμένος εἶχα ταμπούρι

καὶ δὲν χωνεύω καὶ τοὺς Λαλαίους ὅπου θ' ἀλλάξῃ γιὰ αὐτοὺς καιρόν.

Ὅτ' ὁ Καυκᾶς ἐγνώρισε πῶ ὁ Γιαννῆς φολεύει
ὅτι στήν θέσιν Πετρωτὸν ν' ἀνταμωθῇ γυρεύη
τοῦ Κασσιδιάρ' ἀπήντησε νὰ πᾶς νὰ τὸν φιλήσῃ
γιὰ ὄνομά μου τρεῖς φορὰς, νὰ τὸν παρηγορήσῃ
νὰ τοῦ εἰπῇ πῶς πόνεσα καὶ θὰ τὸν ἀνταμώσω
νὰ κουδεντιάσω χορταστά καὶ νὰ τὸν καμπαρώσω
τὰ παλληκάρια τὰ καλὰ σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
δείχνουσι τὴν ἀνδρείαν τους καὶ γενναιότητά τους
πολὺ γοργὰ τὸ μπουγιουρτί θὰ εὐγῇ μὲ τὴν χάρι
καὶ θὰ γλεντίσουμε μαζὺ νὰ κρούζουμε γιογκάρι.

Ὁ Κασσιδιάρης ὅσα τοῦ εἶπε τὰ ὁμολόγησε στὸν Γιαννῆ
κι' αὐτὸς τὰ ἤκουσε λαφιασμένος ὅτι θὰ τοῦγινε μπαμπεσιᾶ
εἰς τὸν Τσιμῆκον γυρίζει κρένει καὶ παραγμῆνος εἰς τούτον λέγει
Βλέπεις Τσιμῆκο τοῦτ' τὸ ποτάμι κύττα φυλὰ εἰς τὴν λαγκαθιά
Ἐκεῖ τὸ λένε Βάσιμ-λαγκάδι πῶ εἶνε μεγάλᾳ δύο κλαριά.

Σ' αὐτὰ τὰ δύο φυλὰ πλατάνια λημέρι ἔχου ἀμαρτωλόν
κι' ἀδίκως φόνευσα τὸν Κουμανιώτη ἄνδρα γενναῖον ἀμαρτωλόν.
Αὐτὴν τὴν πρᾶξιν ὁ Καυκᾶς θυμᾶται καὶ ἀνδίασε πολὺ βαριά
αὐτοὺς τοὺς μύθους πῶ παραγγέλλει εἶνε λιμάνια πολὺ βαθειά.

Ὅτε αὐτὰ ἐλέγανε Γιαννῆς μὲ τὸν Τσιμῆκον
βλέπουν κ' ἐξαναφάνικε παγάνια πούχε κτύπον.

Καβελραίοι καὶ πεζοὶ ἐγέμισαν τῆς ράχης
σὰν αἶμα ἐκοκκίνιζαν λὲς παπαροῦνες νῆχες.

Τσιμῆκο μᾶς ἐπιάσανε ἐφώνηξεν ὁ Γιάννης
δὲν μοῦ βαστοῦν τὰ πόδια μου καὶ τώρα τί μὲ κάνεις;

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔφθασαν στήν μέση τοὺς ἐκλεῖσαν
κ' ἔπαυσαν τὴν κουδέντα τους τὸ στόμα τους σφαλεῖσαν.

Προσεποιήθη ὁ Γιαννιᾶς ὅτι τσαπάνης ἦτο
καὶ ἦσαν μπροστά του πρόβατα καὶ τὰ περιποιεῖτο.

Τοῦ λέν οἱ τοῦρκοι λέγε μας ἐδ' ὁ Γιαννιᾶς ποῦ εἶνε
καὶ αὐτὸς τοὺς ἀνταπῆντησε ἐδῶ μπροστά σας εἶμαι.

Μόνος του μονολόγησε γιὰ μὲ νὰ πάθῃ κόσμος
καλλίτερα νὰ πάθ' ἐγὼ καὶ ὅχι ἄλλος ὅμως.

Ἐγὼ βρὲ Τοῦρκ' εἴμ' ὁ Γιαννιᾶς καὶ ἐλάτε νὰ μὲ πιάστε
νὰ πῖετ' ἀπ' τὸ αἷμά μου ὅσον ποῦ νὰ χορτάσθε.

Ἀμέσως τὸν ἐκύκλωσαν ὅλοι ὥσάν τοὺς σκύλους
τὰ ἔπλα τοῦ τὰ πῆραν καὶ ἔσκουζαν ὡς τοὺς χοίρους.

Τοῦ φώναξ' ὁ Μπουλούμπασης Γιαννιᾶ νὰ ξικινήσῃ
Ὁ Δονδλεντῆς σὲ καρτερεῖ γιὰ νὰ τὸν χιριετήσῃ.

Πολὺν καιρὸν σὰν βασιλειαῖς ἤσαν στὸ Βιλαέτι.
κάνεναν δὲν λογάριασες οὔτε καὶ τὸ Δοβλέτι.

Τότ' ὁ Γιαννιᾶς ἀπῆντησε μὲ βογγιτὸ μεγάλο
σωστά εἶν' αὐτὰ Μπουλούμπαση θὰ εἰπῇ καὶ τίποτ' ἄλλα.

Κι' αὐτὸς τοῦ ἀνταπῆντησε μὴ συζητήσῃ Γιάννη
λεβέντη τέτοιον δὲν χαλνᾷ ὁ νοῦς σου μὴν τὸ βάνει.

Ἄφτα πλέον Μπουλούμπαση εἴμ' εὐχαριστημένος
τὸ μερδικό μου τῶκαμα θὰ πάγω χορτασμένος.

Ἀλλὰ φέρτε μου ἄλλογο γοργὰ νὰ καθαλίσω
γιὰτὶ πονοῦν τὰ πόδια μου καὶ τὸν πικρὸν Τσιμῆκο.
στὴν πίστιν σας γιὰ τὸν Θεὸν νὰ βρῆτε ἄλλον ἵππο.

Μαζὺ θὰ καθαλίσωμαι καὶ στοῦ Κιτῆ θὰ μπουέ
καὶ σὰν γανναῖοι ποῦμεθα θάνατον ἀψηφοῦμε.
Δυὼ ἄλλογα τοὺς ἔφερον τοὺς ἔδεσαν τὰ χέρια.

.....

Ὁ Γιάννης ἐκαθάλισε στὴν Πάτρα γιὰ νὰ πάγῃ
ἔβγηκε στὸν Ἀστερόκαμπο τῆς Λυσοχωρίᾳ τὴν ῥάχι
Κοντοκρατάει τ' ἄλλογο καὶ τὰ βουν' ἀγνατεύει
ἔχετε γειὰ ψυλὰ βουνὰ καὶ σεῖς κρύχιν βρυσσοῦλες
καὶ σεῖς κουμπάρες βλάχισες στὰ μαῦρα νὰ ντυθῇτε κλπ.

(Δημῶδες)

.....

Τὸ μάτι τοῦ ἄρματωλοῦ γυρίζει ἄνου κάτου
τὰ πάντα βλέπει δύσκολα βλέπει τὴν συμφορὰ του.

Οἱ Τοῦρκ' ὅλοι χερσόμενοι ἐκεῖθε ξεκινᾶνε
 στὴν δευροσιὰ κατέβησαν στὴν Πάτρα γιὰ νὰ πᾶνε
 Σὺν ἀστραπῇ ἀκούσθηκα σ' ὅλο τὸ Βιλαέτι
 ὅτ' ὁ Γιαννῆς ἐπιστάτικε τὸν θέλει τὸ Ντοβλέτι
 Πηγάνα 'πάγῃ στὰ πλευρὰ κι' ἄλλη παγάνα πίσω
 Μπουλουμπασάδες πᾶν μπροστὰ τρέμουν ἀπὸ τὸν ἴσκιο.
 'Απὸ τὸν ἴσκιο τ' ἔτρεμον ἂν κ' ἦτο δεδεμένος
 καὶ καθελάρης σ' ἄλογο σιδηροτυλιγμένος
 Χι' ἀφ' αὐτὸν πῆγαν στοῦ Κατῆ ὅλο αὐτὸ τ' ἀσκέρι
 ὅλοι οἱ Τοῦρκοι ἔτρεζαν σὺν νῆπτανα σεφέρι.
 "Ὅλοι νὰ εἰδῶν ἐβγήκανε ποῦ ὁ Γιαννῆς ἐλέγαν
 τὸ ὄνομά του ἤξευραν καὶ εἶχον φόβον μέγαν
 Τότ' ὁ Κατῆς κι' ὁ Βαϊβοντῆς μαζί κ' οἱ δυὸ τοῦ Ἰένε
 Γιαννῆς τώρα δὲν σώζεσαι θὰ κρεμαστῇς καυρμένα.
 "Αν ὁ Προφήτης σπλαγχνισθεῖς θέλει νὰ σέ φωτίσῃ
 νὰ νειώσῃς ὅτι τῷ Ἰσλάμ δίκαιον θὰ βρῇς στὴν κρίσι.
 'Οθωμανὸς γιὰ νὰ γενῇς νερῶν ἡ ψυχὴ σου χάρι
 νὰ ἰδῇς καὶ σὺ Παράδεισον τῶν Τοῦρκων τὸ φαγγάρι.
 Καὶ νὰ μὴ χάσῃς τὴν ψυχὴ ὥσῃν τοὺς Γκιανουράδες
 ποῦ τοῦ Προφήτου τὸ Κιουτάπ' τὸ λέν ψευτοφυλλάδες.
 'Αλλὰχ, 'Αλλὰχ πῶς μᾶς βασιτῇ μακρόθυμος, θὰ εἶνε
 τόσα ποῦ λέν, οἱ ἄπιστοι τώρα Προφήτα κρίνε.
 'Ρίψε φωτιὰ ἀπ' τὸν Οὐρανὸν νὰ καύσῃς τοὺς ἀπίστους,
 ποῦ παρσύρουν τοὺς μαρτυρὰς καὶ τοὺς ὀλιγοπίστους.
 Αὐτὰ λέγοι' οἱ δύο μας καὶ μὲ μυαλὸ ἀκουσέτα
 πασᾶς θὰ γίνῃς στὴν Τουρκιὰ κι' αὐτὰ παρήτησέ τα.
 Καὶ στὸν ντουινὰ χανοῦμιςες μπεράκι θὰ γλεντίσῃς
 σὺν πᾶς εἰς τὸν Παράδεισον χίλιας θὰ καζαντίσῃς,
 Αὐτὰ τὰ ἔχουσ' ὁ Γιαννῆς καὶ τὸν εὐχριστοῦσαν
 τοὺς μύθους ποῦ ἐνόμιζον πῶς εἰς αὐτὸν πωλοῦσαν.
 "Ὅτε καὶ τοὺς ἀπήντησε μ' ἀνδραίμενον, θάρρος
 τί λέτε πῶς σὰς σκιάζουμαι μὲ ὅλο σας τὸ βάρος,
 Δὲν γράφω εἰς κανέναν σας ζωὴν δὲν λογαριάζω
 χίλιας φοραῖς κρεμάστε μας τὴν πίστιν δὲν ἀλλάζω.
 'Εγὼ πιστεύω τὸν Χριστὸν ὥσῃν Θεὸς ποῦ εἶνε
 καὶ χριστιανὸς θὲ νὰ ταρῶ ὥσῃν πιστὸς ποῦ εἶμαι

"Ας μείνη ἡ γυναῖκα μου, ἀγαπητὴ Γιαννοῦλα
 χήρα ἀπὸ ἐμένα κι' ἄς ζήσῃ ὡς πτωχούλα.

Νὰ ζήσῃ κι' ὁ Γιωργάκης μου ποῦνε μικρὸς ἀκόμα
 ἐγὼ τὸν κόσμον χόρτασα κι' ἄς μὲ σκεπάζῃ γῶμα.

Μ' αὐτὰ δὲν σκιάζονται οἱ Ῥωμηοὶ ν' ἀλλάξωσι θρησκείαν
 μὲ αἷμα τὴν ἀπέκτησαν καὶ μὲ αὐτεθυσίαν.

Καὶ θὰ τοὺς σώσῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν πικρὰν σκλαβιὰ σας
 καὶ θὰ σᾶς στείλουν ὅλους σας στὴν κόκκινη μηλιὰ σας.

Αὐτὰ μὲ βρόντον ἤκουσαν Κατῆς καὶ ὁ Βοϊβόδας
 νὰ τὸν παιδεύσουν πρόσταξαν κι' ἔτριζον τοὺς ὀδόντας.

Διὰ τῶν χειρῶν τοὺς ὄνυχας σκληροὺς καλάμους ἔρῃκαν
 καὶ τοὺς περνοῦσαν ἄσπλαχνα, σκληρῶς τὸν τυραννοῦσαν
 καὶ τοῦλεχν νὰ μᾶς εἰπῆς τὰ γρόσια τί γινῆκαν.

Πρόλαβε τὸ ταχύτερον πὲς μας εἰς ποῖον τάχεις
 τὰ βάσανα νὰ πύσωμαι καὶ χάριν ν' ἀπολαύσῃς.

Βλέπεις ποῦσε στά χέρια μας καὶ ἐχοῦμ' ἐξουσίαν
 νὰ κάμωμεν ὅτι θέλωμεν δὲν ἔχομεν καὶ χρεῖαν

Ἐδῶ δὲν ἔχεις τὸν ταῖφά-για νὰ σὲ φοβηθοῦμαι
 σὲ θεωροῦμαι τίποτε καὶ θὰ σ' ἐκδικηθοῦμαι.

Νὰ μαρτυρήσῃς τὰ φλωριά ὅπου τ'ἔχεις κρυμμένα
 νὰ πύσωμε τὰ βάσανα λέγε δικτῶλου γέννα.

Εἰς τῷ Ἰσλάμ ἐξόμωσε ὡς εἶπ' ὁ Βοϊβόδας
 γιὰ νὰ χαρῆς εἰς τὴν Τουρκιὰ νὰ σ' εὐλογήσῃ ὁ Χόντζας.

Μὲ ὅλα του τὰ βάσανα τοὺς ἀπαντᾷ γελῶντας
 Τοῦρκοι, νὰ εἶν' ἀληθινὰ αὐτὰ ποῦ εἶπ' ὁ Βοϊβόδας;

Αὐτοὶ τοῦ εἶπον μάλιστα οἱ Τοῦρκοι ἐν Παραδείσῳ
 θὰ κάνουν γλέντι φοβερὸ ραχάτι οὐρανίσο.

Ῥαχτιλῆς δὲν εἶμ' ἐγὼ δὲν θέλω τέτοια ζεύγῃ
 Τοῦρκος ποτὲ δὲν γίνωμαι μ' ὑγειά σας τὰ μπερκέτια.

Σᾶς ἐγελάσαν ἄθλιοι ἐχάστε τὸ μυαλό σας
 χανοῦμισες προσμένετε μετὰ τὸν θάνατόν σας.

Τὴν χάριν νὰ μοῦ κάμῃτε εἰς τὸν Κατῆ νὰ εἰπῇτε
 ὅτ' ἔχετε νὰ φτιάσῃτε γρήγορα μὴν ἀργῇτε.

Τότε τὸν ἔκραζ' ὁ Κατῆς καὶ διάβασε φερμάνι
 ὅτ' ὁ Γιαννιᾶς θὰ κρεμασθῇ καὶ τὴν ζωὴν θὰ χάνῃ.

Μαζὺ μὲ τὸν Τσιμῆκο του τὸν καὶ βαπτιστικόν του
 καὶ θὰ κρεμάσωσι μαζὺ κι' αὐτὸν τὸν ἱατρόν του

Ποῦ γιάτρευε τὸ λάβωμα ὅπου ὁ Γιάννης εἶχε
γιατί τὸν γιάτρευε αὐτὸς καὶ δι' αὐτὸ ἀντεῖχεν.

Ἄφου ὁ Γιαννιᾶς ἤκουσε ὅτι θὰ τὸν κρεμάσῃ
ἐξήτησεν ἀπὸ αὐτὸν χάριν νὰ τοῦ περάξῃ.

Νὰ τὸν κρεμάσῃ φανερὰ ἡμέραν μεσημέρι
γιατί ἔχει κρίματα πολλὰ συγχώρησι γυρεύει.

Ἄλλως καὶ τὸν κρεμάσουνε ὡς συνηθoῦν τὴν νύκτα
τὰ κρίματά του νάχουνε βάρος καὶ καρδιοκτύπη.

Τότ' ὁ Κατῆς ἐπρόσταξε νὰ κρεμασθῇ ἡμέρα
νὰ τὸν γυρίσουν στὸ παζάρ νὰ πάρ' ὀλίγ' ἀέρα.

Καὶ τότε τὸν ἐβγάλανε ἔξω ἀπὸ τὸ κάστρο
καὶ στὸν Ἀγιώργη τὸν περνᾶν φρωῶντας σκυῶφο ἄσπρο.

Αὐτὸς σταυροκοπούμενος μὲ τὸ δεξιὸν χεῖρ
συγχώρησιν ἐγύρευε πικρὰν φωνὴν προσφέρει.

Καὶ ὅτε ἐπλησίησε φθάσας στὸ Μπεζεστένι
νεκρώσιμα τροπάρια χαμηλοφῶνως ψέλνει.

Συγκίνησις ἐπικρατεῖ στοὺς δυστυχεῖς ῥαγιάδες
ἀλλὰ θάρρος δὲν ἔχουσι νὰ δεῖξωσι πικράδες

Τὸν εἶχον ἀντιστάθμισμα κατὰ τῆς τυραννίας
ἐβλεπον αἶμα πράγματι Ἑλληνικῆς καρδιάς.

Στὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον δέσμιος ὁδηγήθη
εἰς δένδρον τῆς μελικουχιάς ἐνθα καὶ ἀπηγχονίσθη.

Καὶ συναπηγχονίσθησαν γιὰτρὸς καὶ ὁ Τσιμηῆς
καὶ ἐσθεσε τὸν ἀρματωλὸν ὁ τοῦ θανάτου ὕπνος.

Οἱ Λαλαῖσι τότ' ἔμαθαν πῶς ἐκρεμάσθη ὁ Γιαννιᾶς
ἐξάλλοι χαρὰς γινῆκαν εἶδον φῶς ἐλευθερίας.

Καὶ μπολουῖκι ξεκίνησαν ἀπ' τοῦ Λάλλ' ἀναχωροῦν
ἐφθασαν στὴν Προστοβίτσα ἀγαλλόμενοι σκιρτοῦν
Τρεῖς ἡμέρας εὐθυμοῦσαν μὲ τὰ τύμπανα γλεντοῦν
εἰς τὸν Πλάτανο χορεύουν τοὺς ῥαγιάδες νὰ πτοῦν.

Ταῦτα ὁ Καυκάς εἰς Πάτρας ὅτε ἔμαθε θρηνεῖ
τὸν Γιαννιᾶ τότ' ἐνθυμήθη καὶ ἐλυπύθη πολὺ.

Πῶς ἐσπρώχθη νὰ προδώσῃ τοῦ βιλαετιοῦ φρουρὸν
ἀπὸ τοὺς σκληροὺς Λαλαῖους ῥέκτας ὅλων τῶν κακῶν.

Τιμώται Δραχμ. 2.

Кавказский университет - Инженер -

